

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

ÉSAIÁS: VIGASZTALJÁTOK NÉPEMET!

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2021. január, február, március

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2020 Viață și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Ésaiás : Vigasztaljátok népemet! : Idézetek a Biblia-tanulmányokhoz : 2021. január, február, március / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sandor

Pantelimon : Viață și sănătate, 2020

ISBN 978-606-911-939-6

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Identitásválság	5
2. A vezetés válsága	13
3. Amikor a világunk darabjaira hullik	21
4. Nehezebb úton	29
5. A békesség Fejedelme	37
6. Isten szerepében	45
7. Győzelem az asszírok fölött	53
8. „Vigasztaljátok népemet!”	61
9. Szolga és Megváltó	69
10. Megtenni a lehetetlent	77
11. A szeretet háborúja	85
12. Népek reménysége	93
13. A Föld újjászületése	101

1.

IDENTITÁSVÁLSÁG

December 26., szombat délután

Isten hitvalló népe elszakadt az Úrtól, elveszítette bölcsességét, megrontotta értelmét, felfogóképességét. Képtelenek voltak messze előretekinteni, mert elfelejtették, hogy az előbbi időkben Isten megtisztította őket régi bűneikből. A sötétségben nyugtalanul, bizonytalanul haladtak, megpróbálták kitörölni gondolkodásukból az előbbi állapotukban élvezett szabadságot, biztonságot és boldogságot. Belevetették magukat mindennemű elbizakodott, vakmerő balgaságba, szembeszölgültek Isten gondviselésével, és egyre mélyítették a már rájuk nehezű bűntudatot. Hallgattak az Isten jelleme elleni sätáni vádaskodásokra, és úgy állították be az Urat, mint akiből hiányzik az irgalmasság és megbocsátás. A látnok ezt írja rölük: „Ó, gonosz nemzetség, hamissággal megterhelhetett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! Elhagyták az Urat, megutálták Izrael szentjét, és elfordultak tőle.” – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1137. o.

A helyreállítás sohasem lehet alapos, hacsak le nem ér a gonosszág gyökeréig. Az ágakat ismételten lemetszik, de keserű gyökere megmaradt, hogy újra fölszökkenjék, és sokakat megfertözzön. Ezért le kell hatolni a rejtett gonosszág gyökeréig, ismételten meg kell ítélni az erkölcsi érzékeket és újra megítélni az isteni jelenlét fényénél. A mindennapi élet fogja bizonyítani, vajon valódi-e a javulás. [...]

Ez vár mindenkire, aki gyalázatot hozott Istenre, és megszomorította Krisztus szívét az igazság és az igaz élet megtagadásával. Ha a megkísértett személy lelkiismerete a próba alatt nem ébred fel, és nem érez fájdalmat, akkor a lelke halott lesz az élő Isten számára. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1152. o.

Isten kormányzata nem alapszik vak alárendelésen és oktalan korlátozásokon, habár Sätán így szeretné feltűntetni. Nem, [...] söt, értel-

münkre és lelkiismeretünkre hivatkozik: „No, jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr.” (Ésa 1:18) Így hangzik az Alkotónak teremtményeihez intézett meghívása; Isten nem akarja teremtményeit semmire sem rákényszeríteni. Nem fogadhatja el tiszteletünket és hódolatunkat, ha azokat nem készségesen és értelmesen hozzuk. A kierőszakolt engedelmesség akadályozhatná az értelem és jellem fejlődését; és géppé alacsonyítana le bennünket. Nem ez a Teremtő szándéka. Ő arra vágyik, hogy az ember, mint a teremtés koronája, a fejlődés legmagasabb fokára jusson el. Kilátásba helyezi számunkra az áldások teljességét, melyekhez kegyelem által kíván eljuttatni. Magához hív bennünket, hogy átadván magunkat neki, akaratát bennünk kimunkálhassa. Egyedül tehát tőlünk függ, hogy a bűn örökös rabszolgaságát, avagy Isten gyermekeinek csodálatos és boldogító szabadságát választjuk-e. – *Jézushoz vezető út*, 43. o.

December 27., vasárnap – „Halljátok egek...!” (Ésa 1:1-9)

Nem csekély dolog Isten ellen vétkezni és a visszás emberi akaratot szembehelyezni a Teremtő akaratával. Még ebben a világban is előnyére válik az embernek, ha a menny parancsainak engedelmeskedik. És bizonyára az ember legfőbb érdeke, hogy az Úrnak engedelmeskedjen, és békeességben éljen vele... Az összes földi teremtmény közül mégis egyedül az ember engedetlen, lázadó! Pedig csakis az ember bír olyan képességekkel, értelemmel, hogy Istenhez való viszonyát és az isteni, szent törvények követelményeit megérthesse; egyedül neki van lelkiismerete, hogy a törvényszegés bűnét átérezze, és amely békével és örömmel tölti el, ha engedelmes volt. Isten az embert szabad, erkölcsös lénynek teremtette, és rábízta a választást, hogy neki engedelmeskedik, vagy engedetlen lesz. Az örök élet ígérete – a dicsőség örök élvezete – képezi azok jutalmát, akik a Mindenható akaratát teljesítik, de Isten haragja fenyegeti azokat, akik parancsolatait megvetik. – *Megszentelt élet*, 76. o.

A történelem bizonyítja, milyen tevékeny ellenségünk van. Sátánt eredetileg csak egyetlen fánál lehetett megtalálni, csak ott fenyegette Ádám és Éva biztonságát. Azt tervezte, hogy ahhoz a fához csalogatja a szent párt, hogy éppen azt követhessék el, amit Isten megtiltott – vagyis egyenek a tudás fájáról. Ha bármelyik más fához közeledtek,

nem fenyegette őket veszély. Mennyire tetszetős az ördög beszéde! Megragadta mindazokat az érveket, amelyeket ma is használ: a hízelgést, a más tulajdonának kívánását, a bizalmatlanságot, kételkedést és hitetlenséget. Ha az ellenség már akkor ennyire ravasz volt, milyen lehet most, amikor évezredek tapasztalata áll mögötte? Isten, a szent angyalok és mindazok, akik engedelmeskednek az Úr összes kijelentett akarátának, mégis bölcsőbbek, mint ő. Sátán ravaszsága ugyan nem csökken, de az a bölcsesség, amelyet kaphatunk, ha élő kapcsolatot tartunk fenn a világosság és az isteni tudás forrásával, elég ahhoz, hogy legyőzzük megtévesztő fondorlatait. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 504. o.

A világ nyíltan lázad Isten ellen. Ez valóban konok nemzedék: hálátlan, álszent, kétszínű, gőgös és hitehagyó. Az emberek semmibe veszik a Bibliát, és gyűlölik az igazságot. Jézus látja, hogy törvényét elvetik, szeretetét semmibe veszik, követivel szemben közömbösek. Jótéteményei által szól hozzájuk, de ők nem vesznek tudomást róluk. Inti is őket, de nem veszik figyelembe. Az emberi lélek temploma szentségtelen adásvétel helyévé vált. Önzés, irigység, gőg, rosszindulat – mind megtalálható benne.

Sokan attól sem riadnak vissza, hogy Isten Igéjét gúnyolják. Azokat pedig, akik hisznek az Ige minden szavában, nevetség tárgyává teszik. Egyre inkább megvetik a törvényt és a rendet. Ez Jahve világos parancsolatainak áthágásához vezethető vissza. Az engedelmesség útjának elhagyása erőszakoskodásnak és büntetteknek nyit kaput. Figyeljük meg a bálványimádó tömegek nyomorát és szenvedését! Hasztalan keresik a boldogságot és békeséget. – *Próféták és királyok*, 185. o.

December 28., hétfő – Bűnös szertartások (Ésa 1:10–17)

A zsidók megszokták a véres áldozatot, és majdnem szem elől tévesztették azt aényt, hogy a bűn tette szükségessé az állatok vérének kiontását. Nem érzékelték, hogy ez Isten drága Fiának vérét jelképezi – mely a világ bűneiért ontatik ki –, és hogy az áldozati felajánlásokkal az emberek figyelmét a megfeszített Üdvözítőre kell irányítani. [...]

Az alázatos bűnbánat helyett megsokszorozták az állatáldozatokat, mintha Istent szívtelen szolgálattal lehetne tisztelni. A papok és főemberek szívét megkeményítette az önzés és a telhetetlenség. Kereseti lehetőséget csináltak az Isten Bárányára mutató jelképek-

ből is. Így a nép szemében az áldozati szolgálat szentségét nagymértékben lerombolták. Jézus felháborodott: tudta, hogy vérét, melyet hamarosan a világ bűneiért ontják ki, éppoly kevésbé értéklik majd a papok és vének, mint az állatok szüntelen kifolyó vérét. – *Jézus élete*, 589–590. o.

Bűnvallomást Isten őszinte bűnbánat és javulás nélkül nem fogad el. Egész életünknek át kell alakulnia, és mindazt, ami az Urat sérti, el kell hagynunk. Ez lesz az eredménye a bűneink felett érzett őszinte bánatunknak. A következő szavak tisztán és érthetően mutatják be kötelességeinket: „Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni; tanuljatok jót tenni, törekedjete igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét.” (Ésa 1:16–17) „A zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz... Az én parancsolataimban jár, és törvényemet megőrzi, hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élvén él.” (Ezék 18:7–9) Pál apostol így írja le a bűnbánat munkáját: „Mert ímé, ez a ti Isten szerint való megszorodásotok milyen nagy buzgóságot keltett tibennetek, sőt, védekezést, sőt, bosszankodást, sőt, félelmet, sőt, kívánczóságot, sőt, buzgóságot, sőt, bosszúállást. Mindenképpen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban.” (2Kor 7:11)

Ha a bűn kiöli az erkölcsi érzéket, az illető nem képes többé jellemének fogyatkozásait felismerni; nem látja be vétkeinek rettenetes horde rejét. Ha nem enged a Szentlélek befolyásának, úgy a bűneivel szemben sok tekintetben elvakult. Beismerései nem őszinték, nem komolyak. Minden bűnét mentegetni igyekszik, mindig bizonyos fennforgó, kényszerítő körülményekre hivatkozik, ha megdorgálják. – *Jézushoz vezető út*, 39–40. o.

December 29., kedd – A megbocsátás érve (Ésa 1:18)

Akiknek Krisztus megbocsát, azokat először bűnbánatra készíteti; Isten Lelkének szolgálata, hogy meggyőz a bűneinkről. Akiknek szívét Isten Lelke meggyőzi, azok rájönnek, hogy semmi jó nincs bennük. Belátják, hogy mindaz, amit eddig tettek, önzéssel és bűnnel vegyül. A szegény vámszedőhöz hasonlóan távol állva szemüket sem merik az égre emelni. Így szólak: „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!” – és ők boldogok (angolban: áldottak – a szerk.). A bűnbánók bocsána-

tot nyerhetnek Krisztustól, mert Ő „Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29). A menny ígérete így hangzik: „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ésa 1:18) – *Gondolatok a hegyibeszéd-ről*, 7. o.

Míg tart a nappal, Jézus Krisztus által Isten kinyújtja karját, és hívja a bűnösöket és az elesetteket. Ő mindenkit szeretne magához fogadni. Senkit sem utasít vissza. Dicsőségének velejárója, hogy megbocsásson még a legbűnösebb embernek is. Elveszi az erőstől a zsákmányt, szabadon bocsátja a foglyokat, a tűzből kiragadja az üszköt. Irgalmának aranyláncát alábocsátja az emberi gonoszság legmélyebb zugaiba, hogy kiemelhesse a megromlott, bűntől megfertőzött lelket. Azonban az embernek akarnia kell az együttműködést lelke megmentésének munkájával, és ki kell használnia az Istentől kapott lehetőségeket. Az Úr senkit sem kényszerít. Krisztus fedhetetlenségének ruhája készen áll arra, hogy a bűnös ember magára öltse, viszont aki ezt elutasítja, az elkárhozik. – *That I May Know Him*, 235. o.

Hasonlóan éreznek mindazok, akiket Sátán megtévesztett. Az Urat keményszívűnek és szigorúnak tartják. Úgy tekintenek Istenre, mint aki keresi, hol találhat kifogást, mikor marasztalhat el valakit, és aki nem hajlandó magához engedni a bűnöst, ameddig valamilyen jogos ürüggyel megtagadhatja tőle a segítséget. Törvényét akadálynak tartják, amellyel a boldogságukat korlátozza; terhes igának, amelytől szívesen megszabadulnának. Akinek azonban Krisztus szeretete megnyitotta a szemét, meglátja, hogy az Atya könyörülő Isten. Nem tartja zsarnoknak és könyörtelennek, hanem atyának, aki vágyik magához ölelni bűnbánó fiát. – *Krisztus példázatai*, 204. o.

De mikor Jézus isteni jelleme megnyilatkozott előtte, [János] beismerte fogyatékoságát, és megalázta magát. Az az erő és türelem, az a hatalom és gyengédség, az a fenség és szelídség, amit megnyilatkozni látott az Üdvözítő mindennapi életében, csodálattal és szeretettel töltötte el a lelkét. Napról napra jobban vonzódott a szíve Jézushoz, míg végre Mestere iránti szeretetében saját énje felolvadt. Heves és becsvágyó természete megváltozott. A Szentlélek újjáteremtő befolyása megújította a szívét. Krisztus szeretetének hatalma teljesen átalakította

a jellemét. Ez a Jézussal való közösség biztos eredménye. Ha az Üdvözítő a szívünkben lakik, akkor a természetünk is tökéletesen átalakul. – *Jézushoz vezető út*, 73. o.

December 30., szerda – Élni vagy megemésztetni (Ésa 1:19–31)

Isten nekik adott áldások által beszél népéhez, és ha ők azokat nem értékelik, visszavonja áldásait, hogy így bűneik felismerésére vezethesse őket, és teljes szívből visszatérjenek hozzá. – *Pátriárkák és próféták*, 470. o.

A megfeszített Krisztus legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legszentebb örömünk tárgya. Gondoljunk állandóan Isten áldásaira, és ha végtelen szeretetét tapasztaljuk, örömmel tegyünk le mindent azokba a kezekbe, melyeket értünk szegeztek keresztre.

Szívünk az ima, hálaadás szárnyain kerülhet közelebb az éghez. A mennyben hálával magasztalják, és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent, és amikor mi kifejezzük szívünk háláját, istentiszteletünk mindinkább hasonló lesz a mennyei seregéhez. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” (Zsolt 50:23) – mondja az Úr. Lépjünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsénekekkel (Ésa 51:3). – *Jézushoz vezető út*, 103–104. o.

Isten felruházott bennünket a döntés képességével, nekünk pedig használnunk kell ezt a képességet. Mi nem tudjuk a szívünket megváltoztatni; nem tudjuk a gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket uralni. Nem tudjuk önmagunkat megtisztítani, a menny szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy az Úrnak fogunk szolgálni, át tudjuk adni neki az akaratumat; és akkor Ő munkálni fogja bennünk az akarást és a cselekvést tetszése szerint. Így kerül egész lényünk Krisztus uralma alá.

Az akarat helyes gyakorlása által gyökeresen megváltozhat az életünk. Ha átengedjük akaratumat Jézusnak, a mennyel lépünk szövetségre, és fentről kapunk erőt az állhatatossághoz. A tiszta és nemes élet – az étvágy, a bűnös kívánság feletti győzelem élete – lehetséges mindazok számára, akik gyenge, ingatag emberi akaratumat egyesítik Isten mindenható, rendíthetetlen akaratumával. – *A nagy Orvos lábnymán*, 176. o.

Aki igazán szereti Istent, őszintén törekszik az Ő akaratának megismerésére és teljesítésére... A szüleit szerető gyermek a szeretetét önkéntes engedelmességével fogja kifejezni, az önző és hálátlan gyerek azonban mindig csak a legkevesebbet fogja tenni a szüleiért, miközben teljes mértékben akar részesülni az engedelmes és hűséges gyermekek előjogaiból.

Hasonló magatartást figyelhetünk meg azok életében, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Sokan, akik tudják, hogy a Mindenható szereti őket, és gondoskodik róluk, de miközben részesülni akarnak az áldásokból, mégsem igyekeznek teljesíteni az Ő akaratát... Aki azonban a szív és az élet szentségére törekszik, gyönyörűségnek tartja Isten törvényét. – *Reflecting Christ*, 96. o.

December 31., csütörtök

– Az a bizonyos szerelmes ének (Ésa 5:1–7)

Így plántálta el az Úr is Izraelt, mint jó szőlőt életadó források mellé. Szőlőskertjét „nagyon kövér hegyen” ültette. „Felásta, és megtisztította kövektől, nemes vesszőt plántált bele.” (Ésa 5:1–2)

„És várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett!” (Ésa 5:2) A Krisztus-korabeli nép nagyobb kegyességet mutatott, mint a korábban élő zsidók, de még kevésbé voltak meg náluk Isten Lelkének drága ajándékai. A jellem értékes gyümölcsei, amelyek József lényét olyan kedvessé és széppé tették, hiányoztak a zsidó nemzetből.

Isten gyümölcsöt keresett Fia által, de egyet sem talált. Izrael hiába foglalta el a földet. Pusztá léte átok volt, mert elfoglalta a szőlőben egy gyümölcsstermő fa helyét. Megfosztotta a világot azoktól az áldásoktól, amelyeket Isten szeretett volna adni általuk. A zsidók hamis színben tüntették fel Őt a népek előtt. Nemcsak hasznavehetetlenek voltak, de kifejezetten akadályt is jelentettek. Vallásos életük nagyon megtevesztő volt: inkább rombolt, mint mentett. – *Krisztus példázatai*, 214–215. o.

Túlságosan magasztaljuk az énünket, aminek azonban meg kell halnia, hogy az életünk elrejtőzhessen Jézus Krisztusban. Ekkor többé már nem fogunk beszélni a csüggedésről, a nehézségekről és a lényegtelen dolgokról, hanem beszédtémánk a megváltási terv és Krisztus semmihez sem fogható hatalma lesz, aki lejött a földre, emberi természetet

vett magára, hogy fölemelhessen az Ő jobbára. Mi lehet ennél kellemesebb?

Ha még ez sem elég, mit tehetett volna még a menny az elbukott emberiségért? „Mit tehetnék ennél többet az én juhaimért?” – kérdezi Krisztus. Mit tehetne még? El akar engedni bennünket? Igen, el fog engedni, ha nem változtatunk Isten iránti magatartásunkon, mivel Ő mindent megtett a megmentésünk érdekében. Felelősek vagyunk az Úr előtt a kapott világosságért. Járjunk tehát világosságban, amint Ő maga a világosság. – *Lift Him Up*, 216. o.

Isten egyházának – a szőlőskert őrének – ma különlegesen értékesek azok a tanácsok és intések, amelyeket a menny a próféták által adott, világossá téve örökkévaló szándékát az emberiséggel. A próféták tanításaiban az Úr érthetően kinyilatkoztatta szeretetét és a megváltásukra készített tervet. Isten követői, akiket egyházához küldött, Izrael elhívásának, sikereinek, kudarcainak, Isten kegyeibe való visszafogadásának, a szőlőskert Gazdájától való elfordulásának történetéről, valamint arról beszéltek, hogy a korszakokat átfogó tervet a maradék fogja megvalósítani, amelynek életében minden szövetségi ígéret teljesedni fog... Izrael! Bízzál Istenben! A szőlőskert Gazdája még most is gyűjti régóta várt, drága gyümölcsseit a nemzetek és népek közül! Nemsokára eljön övéihez; és azon a boldog napon végre megvalósul Izrael házával való terve: „A jövőben gyökeret ver Jákób, virágzani, virulni fog Izrael, termésével elárasztja a világot.” (Ésa 27:6) – *Próféták és királyok*, 22. o.

December 1., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, VIII. köt., „Felhívás a javulásra” című fejezet.

2.

A VEZETÉS VÁLSÁGA

Január 2., szombat délután

Azoknak a hitehagyása és makacssága, akiknek fényhordozóknak kellett volna lenniük a népek között, kihívta Isten büntető ítéletét. Sok olyan bűn, amely siettette az északi királyság pusztulását, és amelyeket Hóseás és Ámós nem sokkal azelőtt félreérthetetlen szavakkal leleplezett, rohamosan bomlasztotta Júda országát is. [...]

Az elnyomással és jóléttel együtt járt a gőg és a külsőségek szeretete, a durva részegeskedés és a mulatozó kedv (lásd: Ésa 2:11–12; 3:16, 18–23; 5:22; 11–12. fejj.). Ésaías korában már senkit nem lepett meg a bálványimádás (lásd: Ésa 2:8–9). A bűnös szokások annyira elterjedtek a társadalom minden rétegében, hogy az a kevés ember, aki hű maradt Istenhez, sokszor már-már elvesztette a bizalmát, és engedett a csüggedésnek, a kétségbeesésnek. Úgy tűnt, hogy Isten Izraellel való szándéka megghiúsul, és az engedetlen nép Szodoma és Gomora sorsára jut. – *Próféták és királyok*, 305–306. o.

Teremtényeivel való bánásmódjában Isten mindenkor megőrizte az igazság alapelveit. A bűnt igazi jellegében nyilatkoztatta ki, és bemutatta, hogy annak biztos következménye: halál. A bűnre sohasem volt és nem is lesz soha feltétel nélküli bűnbocsánat. Az ilyen megbocsátás az Isten uralmának igaz alapját képező igazságosság elveinek felbomlását jelentené. Ez megdöbbené az el nem bukott világok lakóit. Az Úr hűségesen bemutatta a bűn következményeit, és ha ezek az intések nem igazak, hogy lehetünk biztosak abban, hogy az ígéretei majd beteljesednek? Az úgynevezett jóindulat, amely félretenné az igazságot, nem jóindulat, hanem gyengeség. [...]

Van Isten Izraelben, és szabadítás is van nála minden elnyomott számára. Trónjának alapja az igazság! – *Isten csodálatos kegyelme*, 73. o.

Isten munkásai tanulmányozzák Ésaiás 6. fejezetét és Ezékiel 1. és 2. fejezetét. A prófétáknak a kerekékben forgó kerekék és bennük a lelkes lények bonyolultnak, megfejthetetlennek tűntek fel. Ám a kerekék mögött a végtelen Bölcsesség keze látható, a tökéletes rend, a tökéletes mű. A kerekék forgásában, munkájában tökéletes az összhang.

Isten megmutatta nekem, hogy az emberek, a pusztá eszközök túl sok hatalomra törnek, ők akarják irányítani a művet. Kihagyják az Úr Istent, a hatalmas Munkást a módszereikből és terveikből, és nem bíznak mindent rá a mű előbbre vitelét illetően. Senki se gondolja, ne képzelje, hogy vezetni tudja a dolgokat, amelyek a nagy ÉN VAGYOK-ra tartoznak. Isten gondviselésében utat készít, hogy emberek végezhessek a munkát mint ügyvivői. Álljon tehát mindenki ott, ahová a kötelessége szólítja, végezze el maga idejében megszabott munkáját, és tudja meg, hogy Isten az oktatója. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 213. o.

Január 3., vasárnap – Meghalt a király, éljen a király!

Uzziás hosszú uralkodása idején nagyobb jólét volt Júda és Benjámín földjén, mint bárki más alatt, aki a közel két évszázaddal előbb meghalt Salamon óta ült a trónon. Uzziás éveken át megfontoltan uralkodott. A menny megáldotta a seregeit. Visszaszerezték a korábban elvesztett területek egy részét. Városok épültek újjá; védelmi erejük növekedett, és az ország helyzete a környező népek között megszilárdult. A kereskedelem megélnékvült, és az ország gazdagsága Jeruzsálembé áramlott. Uzziás híre „messzire eljutott...”, mert ezekben csodálatos segítséget kapott; végül igen megerősödött” (2Krán 26:15).

E külső jóléthez azonban nem társult ugyanolyan mértékben a lelki erő megújulása. A templomban ugyanúgy folytak az istentiszteletek, mint a korábbi években. Tömegek gyűltek össze, hogy imádják az élő Istent. De az alázatosság és őszinteség helyét fokozatosan elfoglalta a gőg és a formaiasság. Uzziásról ezt olvassuk: „Amikor azonban megerősödött, vesztére felfuvalkodott, és vétkezett Istene, az Úr ellen.” (2Krán 26:16) – *Próféták és királyok*, 303. o.

Az Úr iránti engedelmesség mindig megtermi Isten kedvezését. Az igaz elvek hűséges megtartása mindig Isten jóváhagyását viseli magán. Másfelől az Urat gyalázzuk meg, mikor, akiket Isten a nyája intézőivé tett, gonoszsgot támogatnak és hagynak jóvá. [...]

Uzziás király esete mutatja, hogy az Úr miként bünteti meg az elbizakodottságot... Embereket rendelt egyházában tisztségekbe, és nem tűri, hogy kilépjének a helyről, mellyel megbízta őket. Mikor valamilyen sikerrel áldja meg őket, ne fuvalkodjanak fel, ne képzeljék, hogy olyan munka végzésére minősítettek, melyre nem alkalmasak, és melyre Isten nem hívta el őket. – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1132. o.

Az Úr számos bizonyítékát adta ígéretei teljesedésének, ugyanakkor figyelmeztetett is. Népe méltán bízhat az Ő szavában. Miért járnának gyermekei a kapott világosság és a bizonyítékok ellenére is a saját maguk választotta úton, függetlenül az Istennek szentelt eszközöktől? Még a jó embereknek is ébereknek kell lenniük, nehogy többre tartsák magukat az Istentől kapott áldásoknál, nehogy a világ jóváhagyása és dicsérete arra készítse őket, hogy bölcsességükkel és eredményeikkel kérkedjenek.

Az Úr mindezt látja és tudja. Minden bizonnal meg fogja alázni vágyaikat, mivel gyűlöli a büszkeséget, az önzést és a kapzsiságot. Az emberi lélekben véghezvitt munka annál hatékonyabb lesz, minél inkább megértik az emberek, hogy nem helyes az önfelmagasztalás. Istenben kell bízunk. Ő adott az embernek talentumokat és tehetséget, hogy elvégezhesse a nagy mű jelentéktelen, kis részét. Ó, bárcsak felismerné saját állapotát az ember! – *This Day With God*, 193. o.

Január 4., hétfő – „Szent, szent, szent” (Ésa 6:1–4)

[Ésaiás] küldetése szinte teljesen reménytelennek látszott. Feladja hát, és hagyja Izraelt elveszni a bálványimádás miatt? Ninive isteneit imádják talán az emberek, dacolva a menny Istenével?

Ilyen gondolatok gyötörték őt, amikor ott állt a szent templom oszlopcsarnokában. Hirtelen a kapu és a belső függöny felemelkedni vagy visszagördülni látszott, ő pedig egyenesen belátott a szentek szentjébe, ahova még próféta sem léphetett be. Látomásban az Urat pillantotta maga előtt magas, felemelt trónon, akinek a palástja betöltötte a templomot. A trón mellett egy-egy angyalt látott két szárnyal lebegve, másik két szárnyukkal az arcukat, kettővel a lábukat fedték be tiszteletteljesen. Ezek a szolgáló angyalok ünnepélyesen emelték fel szavukat: „Szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind e széles föld Isten dicsőségével!” (Ésa 6:3), míg az oszlop és a cédruskapu reszketni lát-

szott a hangtól, és a templom megtelt dicsérettel. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 749–750. o.

A mennyben Isten temploma nyitva áll, és tele van azzal a dicsőséggel, amely a rendelkezésére áll minden gyülekezetnek, mely szereti az Urat, és megtartja parancsolatait. Tanulmányoznunk, elmélkednünk és imádkoznunk kell, mert csak így szerezhetünk lelki tisztánlátást, és tekinthetünk be a mennyei templom udvarába. Csak akkor fogjuk megérteni a dicshimnuszokat és a trón körül elhangzó hálaénekeket. Amikor Sion fölemelkedik és világít, akkor terjed szét a világossága, a dics- és hálaénekek pedig ezután csendülnek fel a szentek gyülekezetében, majd szűnnek meg az apró csalódások és nehézségek miatti zúgolóadások meg panaszok. Amikor használni fogjuk a szemgyógyító írt, meglátjuk a dicsőségen túli dolgokat. Sátán sűrű homályán át fog világítani a hit, és mi megláthatjuk védőügyvédünket, amint érdemei tömjénfüstjét mutatja be az érdekünkben.

Csatlakozzunk a mennyei, Istent dicsőítő énekléshez! Csatlakozzunk a mennyei angyalokhoz! Csak így mutathatjuk be olyannak az igazságot, amilyen az voltaképpen, hiszen ez erő minden hívő számára. – *That I May Know Him*, 273. o.

Nem az a döntő bizonyítéka kereszténységünknek, ha rendkívüli körülmények között mutatunk nagy lelkesedést. A megszentelődés és a szent élet nem elragadtatásból áll, hanem azt jelenti, hogy teljesen Istennek adjuk át az akaratunkat. Azt jelenti, hogy az Úr minden Igéjével élünk, amely az Ő szájából származik. Azt jelenti, hogy bízunk benne minden kísértés között, úgy a sötét, mint a fényes napokon is. Azt jelenti, hogy minden körülmények között hitben járunk, rendíthetetlen bizalommal támaszkodunk rá, és megnyugszunk szeretetében. – *Az apostolok története*, 51. o.

Január 5., kedd – Új személyiség (Ésa 6:5-7)

Ésaiás csodálkozva szemlélte az Úr dicsőségét, és saját gyengeségének és méltatlanságának érzésétől felkiáltott: „Jaj nekem!” [...]

Ésaiás általában mások vétkeire mutatott rá, most azonban saját magára vonatkozóan érezte azt az ítélethirdetést, amit sokszor ő maga hirdetett. Ő is elégedett volt a rideg szertartásokkal és az élettelen imá-

dattal. De mindezt nem ismerte fel, míg nem kapott az Úrtól látomást. De most mennyire parányinak tűnt a bölcsessége és tehetsége, amikor láthatta a fenséges szentélyt! [...] A próféta úgy tekintett most önmagára, ahogyan Pál apostol is tette: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7:24) [...]

„Hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén volt, amelyet fogóval vett az oltárról; és illette számat azzal, és mondta: Ímé, ez illette ajkadat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett.” (Ésa 6:6–7) – *The Faith I Live By*, 190. o.

Mennyei Atyánknak... terve van a viharral és a széllal, a tűzzel és az árvizekkel. Az Úr természeti katasztrófákat enged meg a gyermekeire, hogy ezeknél még nagyobb veszélyekből is kimenthesse őket. Azt akarja, hogy mindannyian tartsunk önvizsgálatot, és járuljunk az Úr elé, hogy még közelebb vonhasson magához. Életünk Isten kezében van. Ő látja azokat a ránk leselkedő veszélyeket, amiket mi nem láthatunk. Ő az áldások adományozója, az irgalom Atyja, és Ő vezeti a tapasztalatainkat is, de látja azokat a kockázatos helyzeteket, amiket mi nem látunk előre.

Gyermekei számára megengedhet olyan dolgokat, amelyek szomorúsággal töltik el a szívüket, mivel látja, hogy igaz utat kell kitaposniuk, hogy a sántikálók ne térhessenek le arról. Ismeri a korlátainkat, és tudja, hogy csak por vagyunk. Még a hajunk szálait is számontartja. [...]

Azért érnek próbák bennünket, hogy tartsunk önvizsgálatot, mert látnunk kell, hogy megtisztult-e a lelkünk minden szennytől. Isten szüntelenül munkálkodik a mi jelenlegi és jövőbeli javunk érdekében. Számunkra érthetetlen dolgok is történhetnek, de ha bízunk benne, és türelmet tanúsítunk, ha megalázzuk a szívünket előtte, akkor az Úr nem fogja megengedni, hogy Sátán győzedelmeskedjen. – *The Upward Look*, 65. o.

A csatában az ellenség kihasználja a védelem gyenge pontját, és ott indítja a leghevesebb támadást ellene. A keresztény embernek ne legyenek erőtlenségi védelmi pontjai. A Szentírás által felkínált védelemmel kell felvérteznie magát. A megkísértett lélek úgy győzhet, ha annak példáját követi, aki a következőképpen válaszolt a kísértőnek: „Meg van írva...” Biztonságot nyújthat neki az „így szól az Úr” bizonyossága. [...]

A Mindenható megengedi, hogy gyermekei elessenek, de ha később megtérnek, megsegíti őket, hogy biztonságos területen maradhassanak. Krisztus úgy tisztítja meg népét a kísértésektől és a próbáktól, ahogy az arany tisztul meg a tűzben. – *This Day With God*, 259. o.

Január 6., szerda – Szent küldetés (Ésa 6:8)

Az egyik szeráf odajött hozzá [Ésaiáshoz], és képessé tette a felelősségteljes küldetésre. Oltárról vett izzó parazsat érintett szájához e szavakkal: „Mivel ez érintette ajkadat, eltűnt gonoszságod, és bocsánatot nyert a bűnöd.” S amikor Isten hangját hallotta: „Kit küldjek el, és ki megy el nékünk?“, Ésaiás szent bizalommal válaszolt: „Itt vagyok én, küldj el engemet.” (Ésa 6:7–8)

Mit számít, ha földi hatalmak sorakoznak fel Júda ellen? Mit számít, ha a próféta ellenállásba ütközik küldetése teljesítése közben? Látta a királyt, a seregek Urát, hallotta a szeráfok énekét: „Teljes mind e széles föld az Ő dicsőségével”, és e látomás megacélozta a prófétát az előtte álló feladatra. Hosszú, fáradságos küldetésében mindvégig ennek a jelenetnek az emlékét hordozta. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 750–751. o.

A hívőknek kegyelemmel teljes szívvel kell végezniük Krisztus tetteit, testestül-lelkestül az Ő oldalára kell állniuk, hogy az Ő kezeként oszthassák meg a mennyei szeretetet a nyájhoz nem tartozókkal. A hívőknek keresztény közösséggé kell válniuk egységben, és egymást testvéreknek meg testvérnőknek kell tekinteniük az Úrban. Úgy szeressék egymást, ahogy Jézus szerette őket. Világítsanak a gyülekezetben, de a világban is, és másokkal is osszák meg a kapott kegyelmet. Lelki szempontból csak így maradhatnak mindig Isten közelében, és tükrözhetik vissza az Üdvözítő képmását. – *Medical Ministry*, 316. o.

A menny Krisztus hűségéről tett hitvallásunk útján akarja kinyilatkoztatni a Megváltót a világnak. Hirdessük kegyelmét, ahogy azt a régen élt szent emberektől megismertük; de akkor lesz a legeredményesebb a bizonyságtevésünk, ha a saját tapasztalatainkat mondjuk el. Isten tanúi vagyunk, ha az életünkben megmutatkozik az Ő munkája, a menny hatalma. Minden ember élete más, mint a többi emberé, és a tapasztalataink is mások. Az Úr olyan dicsőítést vár el tőlünk, amely magán viseli az egyéniségünket. Ha Isten kegyelmének dicsőítését

Jézuséhoz hasonló élet fémjelzi, akkor olyan erő kíséri a lelkek megmentéséért való munkálkodásunkat, amelynek nem lehet ellenállni.

Mi magunk merítünk áldást abból, ha soha, egyetlen percre sem feledkezünk meg a menny ajándékairól. Ezzel erősödik a hitünk, és egyre többet igénylünk és kapunk. A legkisebb áldás is jobban bátorítja az embert, amit Istentől kap, mint a mások hitéről és tapasztalatairól olvasható összes történet együttvéve. Az az ember, akit az Úr kegyelme megérint, olyan lesz, mint a megöntözött kert: gyorsan új erőre kap, világossága felfénylik a sötétben, és Isten dicsősége lesz látható rajta. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 100. o.

Gyermeki hittel kell mennyei Atyánk elé járulnunk, és mondjuk el neki minden szükségletünket. Ő mindig kész megbocsátani és segíteni nekünk. A mennyei bölcsesség forrása kimeríthetetlen, és Isten arra bátorít, hogy merítsünk belőle. „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, ó, Isten!” (Zsolt 42:2) – nekünk is így kellene váagnunk a lelki áldások után. Sokkal mélysegebb lelki éhségre van szükségünk, hogy elnyerhessük a menny által felkínált gazdag áldásokat. – *Sons and Daughters of God*, 121. o.

Január 7., csütörtök – Rémisztő felszólítás (Ésa 6:9–13)

Urunk a gyümölcstelen hallgatókat kételkedőknek, felületeseknek és világiaknak nevezi. Ők nem képesek felfogni az igazság erkölcsi magasztosságát és annak megtapasztalását az emberi szívben. Nem rendelkeznek olyan hittel, amellyel legyőzhetik a világot, ezért a világ fog győzelmet aratni felettük. [...]

Csak az Istennel szoros kapcsolat nyitja meg az elmét, és nyújt fel-felgőképeséget. Krisztus korában az emberek önként vállalták a vak-ságot, ők sem látni, sem hallani nem akartak, mert nem akarták megérteni az igazságot. Jézus kijelentette, hogy ne lepődjenek meg azon, hogy hitetleneknek nevezte őket, hiszen már Ésaías is jövendölt erről (Mt 13:13–15). – *This Day With God*, 361. o.

Isten ezt jelentette ki a fáraóval kapcsolatban: „Én pedig megkeményítem az ő szívét, és nem bocsátja el a népet.” (2Móz 4:21) Az Úrnak nem kellett természetfeletti hatalmát felhasználnia a király szívének megkeményítéséhez. Ő mennyei hatalmának legmegkapóbb bizo-

nyítékát adta a fáraónak, de az uralkodó konokul visszautasította azt a lehetőséget, hogy gondosan odafigyeljen a világosságra. Elvetette a végtelen Isten hatalmának bemutatását, és még határozottabbá vált lázadásában. Lázadásának magja, amelyet elhintett, akkor hozta meg a gyümölcsét, amikor megvetette az Úr első csodáját. Amikor tovább merészelt menni a maga útján, és folyton tovább tartott konoksága, a szíve is egyre jobban megkeményedett, míg elsőszülött fiának halott arcába nem tekintett.

Isten szolgálói útján szól az emberekhez, figyelmezteti, inti és megdorgálja őket bűneikért. Az Atya mindnyájunknak alkalmat ad arra, hogy kiigazítsuk tévedéseinket, mielőtt azok meghatároznák és megszilárdítanák jellemünket. Ha azonban nem engedjük meg, hogy segítsen, ha nem akarunk megjavulni, akkor a szent hatalom és erő nem lép közbe saját tevékenységünk ellensúlyozására. Könnyebbnek találjuk azt az utat, amelyet már egyszer végigjártunk, és megkeményítjük a szívünket a Szentlélek befolyásával szemben. A világosság további elvetése eredménytelenné és hatástalanná teszi az erőteljesebb befolyást is. – *Pátriárkák és próféták*, 268. o.

Ugyan próbára tesz a sötétség hosszú éjjele, mégis könnyületből késik a reggel, mert ha a Mester megérkezne, sokakat készületlenül találna. Isten nem akarja, hogy népe elvesszen, azért a hosszú késés. Mégis a hűségeseeknek a reggel érkezése, a hűtleneknek meg az éjjel beköszöntése már közvetlenül előttük áll. Az Úr népe az éber várakozással és virrasztással bizonyítsa rendkívüli jellemét és a világtól való elszakadását. Mi várakozó álláspontunkkal bizonyítsuk, hogy valóban idegenek és vándorok vagyunk a földön. A világ szerelmesei és a Krisztust szeretők között olyan szembetűnő a különbség, hogy lehetetlen észre nem venni. Egyrészt a világiak halálosan komolyan veszik a világi kincsek megszerzését, Isten népe viszont nem szabja magát a világhoz, hanem buzgó, éber virrasztásával bizonyítja, hogy átalakult. Nem a föld az otthona, hanem jobb, mennyei hazára vár. – *Bizonyágtételek*, 2. köt., 193. o.

Január 8., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme, „Szeráfok a trón körül” című fejezet.

3.

AMIKOR A VILÁGUNK DARABJAIRA HULLIK

Január 9., szombat délután

Amint népe visszatért gonosz utaihoz, Isten megengedte, hogy hatalmas ellenségük, a filiszteus sereg ismét elnyomja őket. Ez a kegyetlen és harcos nép éveken át állandóan zaklatta és olykor teljesen leigázta Izraelt. Ezzel a bálványimádó nemzettel egyesülve az élvezetekben és szokásaikban végül már úgy tűnt, hogy lélekben és érdekeikben is egyek. Ekkor azonban Izrael állítólagos barátai a legelkeseredettebb ellenségévé lettek, és minden eszközzel a pusztulásukat keresték.

Ahogy az izraeliták, úgy a keresztények is sokszor engednek a világ befolyásának, alkalmazkodnak elveikhez és szokásaikhoz abból a célból, hogy kiérdemeljék a hitetlenek barátságát, de végül kiderül, hogy az állítólagos barátok a legveszedelmesebb ellenségek. A Biblia világosan tanítja, hogy Isten népe és a világ között nem lehet egyetértés. „Ne csodálkozzatok, atyámfiai, ha gyűlöl titeket a világ!” (1Jn 3:13) Megváltónk ezt mondja: „Tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt tinálatoknál.” (Jn 15:18) Sátán a hitetleneken keresztül munkálkodik az állítólagos barátság leple alatt, hogy az Úr népét bűnre csábítsa, és elválassza őket tőle. Ha eltávolította védelmüket, eszközeit ellenük fordítja, és pusztulásukat keresi. – *Pátriárkák és próféták*, 558–559. o.

Az apostol így int minket: „Szeressetek tettetés nélkül. Gyűlöljétek a rosszat, ragaszkodjatok a jóhoz. Ami a testvéri szeretetet illeti, legyetek gyöngédek, tiszteletadás dolgában legyetek előzékenyek.” (Róm 12:9–10) Pál arra tanít, hogy különböztessük meg az ártatlan, önzetlen szeretetet, a krisztusi lelkületet a világban bőven föllelhető, üresen kongó, hamis tettetéstől. Ez a hitvány hamisítvány sok embert félrevezet. Összemoshatja a különbséget a helyes és a helytelen közt, mert a bűnösnek ad igazat, ahelyett, hogy lelkiismeretesen rámutatna a téve-

déseire. Az ilyen elnézés sohasem fakad valódi barátságból: olyan lelkület készíti, amely a megtéretlen szívben otthonos. Bár a keresztény mindig szeretetteljes, szánakozó és megbocsátó lesz, mégsem érthet egyet a bűnnel. Irtózni fog a gonosztól, és ragaszkodni a jóhoz, még ha fel is kell adnia az Istent nem félőkkel meglévő kapcsolatát vagy barátságát. Krisztus lelkülete a bűn gyűlöletéhez vezet, ugyanakkor szívesen hozunk bármilyen áldozatot a bűnös megmentéséért. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 171. o.

Ó, micsoda őszinte barátsággal viszonyult az Üdvözítő Péterhez! És milyen együttérzéssel figyelmeztette őt! Ám ez a figyelmeztetés fájtnak neki. Önteltségében Péter magabiztosan jelentette ki, hogy ő ilyet sosem fog megtenni. „Ő pedig mondta néki: Uram, teveled kész vagyok mind tömlőre, mind halálra menni!” (Lk 22:33) Önbizalma végül a bukását okozta. Valósággal provokálta Sátánt, hogy kísértse őt, és a ravasz ellenség prédájává vált. Amikor Krisztusnak a legnagyobb szüksége lett volna rá, akkor a tanítvány az ellenséghez csatlakozott, és nyilvánosan megtagadta Urát. [...]

Akik beismerik gyengeségüket, azok az énjüknél hatalmasabb erőben bíznak. Ha Istenre tekintenek, már nem vehet erőt rajtuk az ördög. Csak azokat lehet könnyen legyőzni, akik önmagukban bíznak. Ne feledjük, hogy ha nem figyelünk oda a menny figyelmeztetéseire, bukás lesz a sorsunk. Jézus nem óvja meg a sebektől azokat, akik önként az ellenség területére lépnek. Aki öntelt, és úgy jár el, mintha többet tudna Istennél, azt az Úr engedi, hogy saját ereje szerint járjon, aminek azonban szenvedés és romba dőlt élet lesz a következménye, de lehet, hogy bukás és halál. – *This Day With God*, 259. o.

Január 10., vasárnap – Északról jövő veszedelem (Ésa 7:1–9)

Ha Akház és a birodalom főemberei a magasságos Isten hűségesei lettek volna, nem kellett volna az ellenük kötött, kierőszakolt szövetségtől félniük. Sorozatos vétkezésük azonban elvette az erejüket. A megbántott Isten büntető ítéletétől való leírhatatlan félelem fogta el a királyt, és „reszketni kezdett a szíve és népének a szíve, ahogyan az erdő fái reszketnek a szélben” (Ésa 7:2). E válságos helyzetben az Úr megparancsolta Ésaíasnak, hogy menjen el a remegő királyhoz, és mondja neki: „Légy óvatos, maradj nyugton! Ne félj, ne lágyuljon meg

a szíved... Mivel azt a gonosz tervet szőtte ellened az arámi Recín az efraimi Remaljá fiával együtt, hogy vonuljunk föl Júda ellen, törjünk rá, kapcsoljuk magunkhoz... azért azt mondja az én Uram, az Úr: Nem sikerül, nem úgy lesz... ha nem hisztek, nem maradtok meg!” (Ésa 7:4–9) [...]

De mivel úgy döntött, hogy emberi erőre támaszkodik, ezért pogányoktól kért segítséget. Kétségbeesésében ezt üzenté Tigrát-Pilézernek, Asszíria királyának: „Szolgád és fiad vagyok! Vonulj fel, és szabadíts meg Arám királyának a markából meg Izrael királyának a markából, akik rám támadtak.” (2Kir 16:7) A kérelemmel együtt gazdag ajándékot küldött a királyi kincstárból és a templom tárházából. – *Próféták és királyok*, 328–329. o.

Ha nyári hónapokban a távolban zöldellő erdő fáit szemléljük, melyek mind pompás, üde színbe öltöztek, lehetetlen különbséget tennünk az örökzöld fenyő és a lombos fák között. De ha beköszönt a tél, fagyos leheletével végigvonul a fák koronáin, és elrabolja ékességüket, akkor könnyen felismerhetjük az örökzöld fenyőt. Így lesz ez mindazokkal is, akik alázatosan járnak, nem a saját erejükben bíznak, hanem remegve ragadják meg Krisztus vezető kezét. De akik hiú önbizalomban ringatóznak, és saját tökéletességükre építenek, azonnal elvesztik az igazság álruháját, mihelyt rájuk tör a kísértések vihara. Ellenben akik őszintén szeretik és félik Istent, mindenkor hordani fogják Jézus Krisztus igazságának ruháját, örömben és bánatban egyaránt. – *Megszentelt élet*, 11. o.

A bátorság, a lelkiező, a hit és az Isten megmentő hatalmába vetett feltétlen bizalom nem egy pillanat műve. E mennyei eredetű tulajdonságok megszerzéséhez évek tapasztalata szükséges. Az Úr gyermekei már előzőleg a szent életre való törekvéssel és az igazsághoz való szilárd ragaszkodással pecsételték meg sorsukat. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 213. o.

Január 11., hétfő – Isten közbelépése (Ésa 7:3–9)

A kereszténység tudománya annyival mélyebb, szélesebb és magasabb, mint bármely emberi tudomány, amennyivel magasabb a menny a földnél. Mestereivé kell válnunk ennek a tudománynak. Értelmünket fegyelmezni, művelni, képezni kell, mert az Istenért végzett szolgálat

módszerei nincsenek összhangban a természetes emberi hajlamokkal. Meg kell szabadulnunk jellemünk öröklött és szerzett rossz vonásaitól. Az embernek sokszor félre kell tennie, amit egy életen át tanult és gyakorolt, hogy Krisztus iskolájában tanulhasson. A szívünket rá kell nevelni a kegyes életben való állhatatosságra. A kísértések elutasítására képes gondolkozáshoz szoktassuk hozzá magunkat. Meg kell tanulnunk felfelé nézni. Isten Igéjének elveit – amelyek felérnek az égig, és átfogják az egész örökkévalóságot – a hétköznapi életünkre gyakorolt hatásából kell megértenünk. Minden tettünk, minden szavunk, minden gondolatunk alkalmazkodjon ezekhez az elvekhez! Hozzunk mindent Krisztussal összhangba, és rendeljünk mindent az uralma alá! – *A nagy Orvos lábnyomán*, 453. o.

Minden igazi engedelmesség a szívből ered. Jézusnak is a szívügye volt az engedelmesség. Ha egyetértünk vele, akkor Krisztus is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így kerül szívünk és elménk összhangba a Megváltó akaratával, hogy amikor neki engedelmessékedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást, mint hogy eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk Jézus szolgálatának végzésében találja majd meg a legnagyobb örömet. Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folyamatos engedelmesség élete lesz. Krisztus lényének értékelése, megbecsülése által, az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra. – *Jézus élete*, 668. o.

Azok pedig, akik bűnös lelkiismeretüket azzal a gondolattal nyugtatják meg, hogy akkor hagyják el gonosz útjukat, amikor akarják, és játszhatnak Isten kegyelmének meghívásaival, nagy veszélynek teszik ki magukat, saját vesztükre. Azt gondolják, hogy bár eddig minden befolyásukat a nagy lázadó oldalán vetették be, de majd a legnagyobb válság pillanatában – amikor veszedelem veszi őket körül – egyszerűen vezetőt cserélnek. Ezt azonban nem lehet ilyen könnyen megtenni. Tapasztalataik, neveltetésük, bűnös engedékenységgel teli életük úgy formálta a jellemüket, hogy aztán már nem tudják magukra venni Krisztus képét. Ha semmi világosság nem fénylett volna az ösvényükre, akkor egészen más lenne az esetük. Akkor a kegyelem közbelépne, és alkalmat adna nekik arra, hogy elfogadják ajánlatait, de miu-

tán régóta visszautasítják és megvetik a világosságot, ezért Isten azt megvonja azt tőlük. – *Pátriárkák és próféták*, 269. o.

Az Úr azt szeretné, ha megismernénk önmagunkat, saját szívünket, valódi állapotunkat. Ezért kerülhetünk a szenvedések tűzébe, hogy megtisztuljunk. Az élet próbái Isten eszközei, hogy eltávolítsák a tisztátalanságainkat, erőtlenségeinket, nyersességünket, és alkalmassá tegyenek bennünket a tiszta és szent angyalok társaságára. A tűz nem fog megemészteni minket, csak a salakot távolítja el belőlünk, és így hétszer tisztábban kerülünk ki a próbákból, hogy viselhessük az isteni jellem képmását. – *Az én életem ma*, 92. o.

Január 12., kedd – Új esély (Ésa 7:10–13)

Engedjük, hogy Isten Szava vezessen bennünket. Kutassunk az „így szól az Úr” után! Már elég volt az emberi módszerekből – az az ember, aki csak világi tudományokban művelt, nem érti az Atya dolgait, azonban akik megtértek és megszentelődtek, látni fogják az Ige isteni erejét. Csak azok tudják megkülönböztetni a mennyei dolgokat, akik szíve és elméje megtisztult a Lélek megszentelése által.

Testvérek, az Úr nevében szólítalak fel benneteket, ébredjetek rá a kötelességeetekre! Rendeljétek szíveteket a Szentlélek ereje alá, hogy befogadhassátok az Ige tanítását. Akkor majd képesek lesztek felfogni az isteni dolgok mélységeit.

Bárcsak az Úr munkálkodna az Ő népén Szentlelke által! Bárcsak fölébresztené őket, hogy – megismerve a veszélyt – felkészülhetnének azokra az eseményekre, amelyek a földre jönnek! – *Az evangélium szolgálói*, 310. o.

„Mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van” (1Sám 16:7) – az emberi szívet, amelyben az öröm és a fájdalom váltakozik, azt a tévelygő és szeszélyes szívet, amely olyan sok tisztátalanságnak és képmutatásnak volt a tanyája. Isten jól ismeri a szív indítékait, céljait és szándékait. Menjetez hozzá a ti szennyes, tisztátalan szívetekkel, tárjátok ki azt az Ő mindent látó szeme előtt, és kiáltsatok fel a zsoltáríróval együtt: „Vizsgálj meg engem, ó, Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataim

taimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszszágnak valamilyen útja, és vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139:23–24) [...]

Ne adjátok fel kétségbeesetten a küzdelmet, ha felismeritek bűneitek nagyságát és valódi állapototokat! Krisztus azért jött a világra, hogy a bűnösöket megmentse. Nem mi engeszteljük ki Istent, hanem – ő, milyen túláradó szeretet! – az Atya volt az, aki Jézusban „megbékéltette magával a világot” (2Kor 5:19). A legbensőségesebb szeretettel fáradozik, hogy eltévelyedett gyermekei szívét megnyerje. A földi szülők sem lehetnek olyan türelmesek, elnézők gyerekeik hibái és gyengéi iránt, mint amilyen gyengéden vonja Isten azokat, akiket meg akar menteni. Senki sem tudott volna szívélyesebben hatni a bűnösre. Emberi ajkáról még sohasem hangzottak el olyan könyörgések a bűnösökért, mint az övéről. – *Jézushoz vezető út*, 34–35. o.

Mi természetből fogva énközpontúak és önfejűek vagyunk, de amikor megtanuljuk azt a leckét, amire Krisztus akar megtanítani minket, akkor az Ő természetének részeseivé válunk: ettől kezdve az Ő életét éljük. Jézus csodálatos példája, páratlan gyöngédsége – hogy együttérez másokkal, sír a sírókkal, örül az örülőkkel – nagy hatással van azok jellemére, akik őszintén követik Őt. Kedves szavakkal és tettekkel próbálják könnyűvé tenni az utat a fáradt lábak előtt. [...]

Körülöttünk szomorú szívű emberek vannak. Mindenütt – itt is, ott is – megtaláljuk őket. Keressük meg ezeket a szenvedőket, és mondjunk vigasztalásul az ő helyzetükhöz illő szavakat! Legyünk mindig jó eszközők, akikből üdítő vízként árad a részvét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 157–158. o.

Január 13., szerda – A Fiú jele (Ésa 7:14)

Az volt Sátán célja, hogy örökre elszakítsa az embert Istentől, de Krisztusban szorosabb egységre jutunk az Úrral, mintha sohasem buktunk volna el. Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, és ezzel olyan kötelékkel fűzte magát az emberiséghez, amit többé nem lehet szétépíteni. Örökre magához kötözött minket. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta.” (Jn 3:16) Nemcsak azért adta, hogy a bűneinket hordozza, és mint áldozat haljon meg értünk, hanem az Atya oda is ajándékozta Krisztust az elbukott emberiségnek. Hogy biztosítson változhatatlan békeszándékáról, egyszülött Fiát adta, hogy

Jézus egygyé váljon az emberi családdal, és örökre megtartsa emberi természetét. Ez a záloga annak, hogy Isten megtartja a szavát. „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz.” (Ésa 9:6) [...] A Megváltóban egyesül a földi és a mennyei család. A megdicsőült Krisztus a mi testvérünk. Az emberiség magába zárja a mennyet, a végtelen Szeretet pedig keblére öleli az emberiséget. – *Jézus élete*, 25. o.

Immánuel, Isten velünk – ez hitünk erős alapja. Élő reménység a hívő keresztény számára a halhatatlanság ígéretével! Isten velünk van Jézus Krisztusban, és a menny felé vezető utunk minden lépésénél kísér bennünket. A Szentlélek velünk van mint vigasztaló és vezető, hogy enyhítse bánatunkat, és megoltalmazzon a kísértések közepette. „Ő, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége!” (Róm 11:33) [...]

Mióta Jézus eljött, hogy velünk lakjon, tudjuk, hogy Isten ismeri a próbáinkat, és együttérez velünk minden szomorúságunkban. Ádám minden fia és lánya megértheti, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. – *Az én életem ma*, 290. o.

Minél többet gondolunk Krisztusra, mint a földön világra jött kisdedre, lénye annál csodálatosabbnak tetszik fel a szemünk előtt. Hogyan lehetséges, hogy a betlehemi jászol öntudatlan kisdede Isten Fia is egyben? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 128. o.

Krisztus testet öltését szemlélve csak csodálni tudjuk az emberi elme számára áthatolhatatlan titkot. Minél többet elmélkedünk fölötte, annál felfoghatatlanabbnak tűnik. Milyen óriási ellentét van Jézus istensége és a betlehemi jászolban fekvő, tehetetlen kisded között! Hogy érthetnénk meg ezt a hatalmas távolságot? A világ Teremtője azonban, aki az istenség teljességében lakozott, tehetetlen kisdeddé változott. Egykor nagyobb volt az angyaloknál, egyenlő volt az Atyával méltóságban és dicsőségben, mégis emberi testet öltött! Az isteni és az emberi titokzatos módon ötvöződött, ember és Isten egygyé vált. Ebben az egységben rejlik a bűnösök reménysége. – *The Signs of the Times*, 1896. július 30.

Január 14., csütörtök – Isten velünk van! (Ésa 7:14)

Ahogy a földi pásztor ismeri a bárányait, úgy ismeri az isteni Pásztor is a világban szétszóródott nyáját. „Ti az én... juhaim, legelöm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.” (Ez 34:31) Jézus így szól: „Neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ésa 43:1) „Az én markaimba metszettek fel téged.” (Ésa 49:16)

Jézus egyen-egyenként ismer minket, és megindul gyöngeségeink láttán. Ismeri a házat, ahol lakunk, és mindegyik lakó nevét is. Időnként utasítást ad szolgálainak, menjenek el egy bizonyos városba, egy bizonyos utcába, egy házba, és keressék meg egyik juhát. – *Jézus élete*, 479. o.

Ha bajba kerülünk, milyen sokszor hasonlítunk Péterre! A hullámokat nézzük, ahelyett, hogy tekintetünket a Megváltóra szegeznénk. Lábunk megcsúszik, a büszke vizek elöntik a lelkünket. Jézus nem azért hívta el Pétert, hogy elveszítse. Minket sem azért hív a követésére, hogy azután megfélekedjen rólunk. „Ne félj – mondja –, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izraelnek szentje, a te megtartód.” (Ésa 43:1–3)

Jézus ismerte tanítványai jellemét. Tudta, hitüknek milyen kemény próbát kell kiállnia. A tengeri események által meg akarta mutatni Péternek saját gyengeségét és azt, hogy azon múlik a biztonsága, állandóan aláveti-e magát az isteni erőnek. Csak akkor járhat biztosan a kísértés viharaiban, ha tökéletes önmegtagadással a Megváltóra hagyatkozik. Péter éppen akkor volt gyenge, amikor erősnek hitte magát, és amíg fel nem ismerte gyengeségét, addig nem jött rá, hogy szüksége van a függőségi viszonyra Jézussal. Ha tanult volna a tengeren átélt tapasztalatból, akkor később sem bukott volna el hite nagy próbájában. – *Jézus élete*, 382. o.

Január 15., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyágtételek lelkészeknek, „Magasztos kiváltság” című fejezet.

4.

NEHEZEBB ÚTON

Január 16., szombat délután

Testvéreim, a szeretett Jánossal együtt intelek, „nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak” (1Jn 3:1)... Atyánknak hívhatjuk, ami először is a mi szeretetünk jele, de Isten gondoskodásának is az ígérete, biztosítéka, és annak is, hogy hozzá tartozóknak ismer el bennünket. [...]

Mindaz a szülői szeretet, amely az emberek szívében él nemzedékről nemzedékre, a gyöngédség forrásai, melyek a lélekben megnyíltak – csupán jelentéktelen csermelyek Isten végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határtalan óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll képtelen leírni. Életed minden napján elmélyedhetsz abban. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd. Segítségül hívhatod összes istenadta erődet és képességedet abbéli igyekezetekben, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmasságát, de még mindig megmarad azután a végtelenség. Mégsem értheted meg az Úr szeretetének mélységét, amely abban nyilvánul meg, hogy halálra adta a Fiát a világért. Ezt még az örökkévalóság sem lesz képes teljesen kijelenteni nekünk. Mégis, ha tanulmányozzuk a Bibliát, ha Krisztus életéről, a megváltás tervéről elmélkedünk, ezek a hatalmas témák egyre inkább feltárulnak előttünk. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 739–740. o.

Minden bizodal munkát Istenbe kell helyoznunk. Ő lesz a segítségünk a szükség idején. Bízunk az Úrban, és higgyük el ígéreteit. Meghallgat minket, csak hinnünk kell benne. Üdvösségünk fejedelme nem hagy magunkra életünk hajójának kormányánál. Pontosan akkor kapunk tőle segítséget és bölcsességet, amikor Ő azt jónak látja. – *24. levél*, 1882. december 18.

Teljesen a mások javára szentelt életében a Megváltó szükségesnek ítélte, hogy elvonuljon az átmenő utazóforgalomtól és az Őt nap mint

nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Egy volt velünk, gyöngeségeink, szükségleteink része, tökéletesen Istentől függött, és az imádság titkos helyén kereste az égi erőt, hogy magát felvértezve indulhasson szolgálni, a próbák elé. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket, kínszá-
sokat szenvedett el. Az Úrral való közösségben letehetette a nyomasztó bánat terhét, és vigaszra, öröme talált.

Krisztusban az emberiség kiáltása a végtelen irgalmasság Atyjához jutott. Emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel. Az Istennel való állandó közösségben kapott életet tőle, hogy életet adhasson a világnak. Nekünk is részesednünk kell az Ő tapasztalatában. – *Jézus élete*, 362–363. o.

Január 17., vasárnap – Beteljesedett prófécia (Ésa 7:14–16)

Reménységükben, hogy ők a megújított föld örökösei, az őskeresztények még a legerősebb kísértések és szenvedések között is ujjongtak. Péter ezért írhatta hát: „Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor, akit noha nem láttatok, szerettek; akiben noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek; elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét.” (1Pt 1:6–9)

Szavait az apostol az összes korszak hívóinak tanulságára írta, de különös jelentőséggel bírnak azok számára, akik akkor élnek, mikor „minden dolog vége elközelgett”. Minden léleknek szüksége van intelmeire, figyelmeztetéseire, hitbuzgó szavaira és bátorításaira, aki hitében „mindvégig erősen” ki akar tartani (Zsid 3:14).

Az apostol igyekezett a hívőket okítani abban, hogy milyen fontos féken tartani gondolataikat, nehogy tiltott területekre kalandozzanak, és erőiket haszontalanságokra forgácsolják szét. Aki nem akar Sátán támadásainak áldozatul esni, jól őrizze a lelkéhez vezető utakat. Ne olvasson, ne lásjon, ne halljon meg olyasmit, ami tisztátalan gondolatokat ébreszt. Gondolataink ne időzzenek szabadon mindenféle tárgy-

nál, amelyet az ősellenség sugall. Ha nem vigyázunk hűségesen a szívünkre, akkor a külső világ gonoszsága felébresztheti belsőkben a rosszat, lelkünk pedig sötétségbe zuhan. – *Az apostolok története*, 517–518. o.

Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk (1Jn 5:4). Hit által tudunk túltekinteni a jelen fáradtságain és nehézségein a jövőbe, ahol minden, ami most nyomaszt bennünket, világos lesz előttünk. A hit látja Jézust, a mi Közbenjárónkat, amint az Atya jobbján áll. Hitben látjuk azokat a lakóhelyeket, amelyekért elment Krisztus, hogy az Őt szeretőknak elkészítse azokat. A hit látja a győztesek ruháját és koronáját, és hallja a megváltottak énekét. [...]

A hit nem érzés. „A hit pedig a reménylett dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) Az igazi hitnek semmi köze nincs az elbizakodottsághoz, amely fölött csak az győzhet, akinek valódi hite van, mert Sátán az elbizakodottsággal utánozza az igazi hitet.

A hit bízik Isten ígéreteiben, és megtermi az engedelmesség gyümölcseit... Az őszinte hit alapja az ígéretekben és a Szentírás feltételeiben rejlik. – *Az evangélium szolgálói*, 259–260. o.

Krisztus szava legyen a biztosítékod! Hiszen azt mondta, hogy fordulj hozzá. Vigyázz, hogy soha ne beszélj kétségbeesetten, csüggedten! Ilyen beszéddel sokat veszítesz. Hited gyengeségéről teszel bizonyosságot, ha a látszathól ítélsz, ha a nehézségek és bajok miatt panaszkodsز. Úgy beszélj és úgy cselekedj, mintha kudarcot nem ismerő hited volna! Az Úr erőforrásai gazdagok. Ővé a világ. Nézz hittel a menny felé! Építs rá, akinél fény, erő és tudás van!

Az őszinte hittel olyan emelkedettség, elvhűség és állhatatosság jár együtt, amely sem az idő múlásával, sem a fárasztó munkával nem csökken. – *Krisztus példázatai*, 146–147. o.

Január 18., hétfő – A megjövendölt következmények (Ésa 7:17–25)

„Megalázta Júdát az Úr”, mert minduntalan vétkezett. A fenyítés idejében a megtérés helyett „továbbra is hűtlen volt az Úrhoz... Damaszkusz isteneinek áldozott... Mivel Arám királyait megsegítik isteneik

– mondta –, ezért nekik áldozom, és engem is megsegítenek.” (2Krón 28:19, 22–23)

A hitehagyó király, aki uralkodásának végéhez közeledett, bezárta a templom kapuit. A szent szolgálatok megszakadtak. Nem égették többé a lámpákat az oltár előtt. Nem mutattak be már bűnért való áldozatokat. Nem szállt fel jó illat a reggeli és az esti áldozat idején. A város hitetlen lakói Isten házának udvarait elhagyva és kapuit bezárva vakmerően oltárokat állítottak fel a pogány istenségek tiszteletére Jeruzsálem utcasarkain mindenütt. A pogányság látszólag diadalmaskodott; már-már győztek a sötétség hatalmai. – *Próféták és királyok*, 330. o.

A nemzetek emelkedéséből és bukásából – ahogy azt Dániel és Jelenések könyve megvilágítja – meg kell tanulnunk, milyen értéktelen a pusztán külső és földi dicsőség. Nyomtalanul elmúlt minden hatalmával és ragyogásával Babilon, amelyhez hasonlót azóta sem látott a világunk – az a hatalom, amely korának népe előtt olyan szilárdnak és maradandónak látszott. Elenyészett, „mint a mező virága” (Jak 1:10)... Ugyanúgy múlik el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Csak az maradhat meg, ami beleillik a tervébe, és az Ő jellemét tükrözi. Egyedül az Úr elvei állandóak és maradandóak mindabból, amit a világunk ismer.

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, hogy miként viszi véghez Isten a szándékát a nemzetek történelmében, és hogy váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és a láthatatlan dolgok igazi értékét és az élet valódi célját. – *Próféták és királyok*, 548. o.

Mindenkinek arra kell törekednie, hogy imádságos lelkülettel, személyesen ismerje meg Isten Igéjét, és aszerint éljen. Ha naponta benne bízunk, és nem emberi kézben, csak akkor juthat el oda, hogy élete választ fog adni az Úr Jézus imájára: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3)... Összes mulandó elfoglaltságaitokban, aggodalmaitokban és nyugtalanságotokban az Úrnak szolgáljatok. Ne bízzatok a hatalmasokban, sem az emberek fiaiban csak azért, mert hatalmi pozíciót töltenek be. Az Úr egyesítette szíveteket az Ő szívével. Ha szeretitek Őt, és befogad titeket a szolgálatába, mindent terheteket hozzátok az Úrhoz, és bízzatok benne. Csak így szerezhettek személyes tapasztalatokat és

meggyőződést arra vonatkozóan, hogy Ő jelen van, és kész meghallgatni bölcsességért és vezetésért mondott imáitokat, és így bizonyosságot nyertek, hogy az Úr jóindulata át fog segíteni benneteket a nehézségeken. – *This Day With God*, 82. o.

Január 19., kedd – Egy név jelentése (Ésa 8:1–10)

Az Úr végzése: „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában...” (2Kor 6:14), nem csak a keresztényeknek a hitetlenekkel való házasságára utal, de minden olyan kapcsolatra is, melyben a felek bensőséges szövetségre lépnek egymással, és megkívánja tőlük a gondolkodási és cselekedetbeli összhangot. Az Úr világos utasítást adott Izraelnek arra, hogy tartsa távol magát a bálványimádóktól. Nem volt szabad házasságot kötniük pogányokkal, vagy bármiféle szövetségre lépni velük. „Vigyázz magadra, nehogy szövetséget köss annak a földnek a lakosai-val, amelybe bemégy, hogy botránkozásra ne legyen közötted. Hanem oltárait rontsátok el, törjétek össze bálványait, és vágjátok ki berkeiket. Mert nem szabad imádnod más istent; mert az Úr, akinek neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten Ő.” (2Móz 34:12–14)

„Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki minden nép közül e föld szí-nén. Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél keveseb-ben vagytok; hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, amellyel megesküdt a ti atyáitoknak... És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, Ő az Isten, a hűséges Isten, aki megtartja a szövetsé- get és az irgalmasságot ezerízíglén azok iránt, akik Őt szeretik, és az Ő parancsolatait megtartják.” (5Móz 7:6–9) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 121–122. o.

Alig-alig ismerjük a szívünket, nemigen van fogalmunk arról, mennyire rászorulunk Isten könyörületére. Ezért kevés bennünk az a gyön-géd szánakozás, amelyet Jézus nyilvánít ki irántunk, és melyet nekünk is gyakorolnunk kellene egymás iránt. Ne felejtjük el, hogy testvére-ink is gyenge, tévelygő emberek, akárcsak mi magunk. Tegyük fel, hogy a kísértés felülkerekedett valamelyik testvéren, és – megszokott maga- tartásával ellentétben – hibát követett el. Hogyan viszonyulunk hozzá ekkor? A Bibliában olvashatjuk, hogy olyan férfiak, akiket Isten nagy

és értékes munka elvégzésére tudott felhasználni, súlyos bűnöket követtek el. Az Úr nem hagyta őket megrovás nélkül, de nem is vetette el szolgálait. Amikor megbánták bűneiket, kegyelmesen megbocsátott nekik, kinyilatkoztatta jelenlétét, munkálkodott általuk. A szegény, gyöngé halandók gondolják csak végig, mennyire rászorulnak Isten és testvéreik szánalmára és hosszútűrésére! Óvakodjunk mások megítélésétől! – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 246. o.

Isten milyen hosszútűró a gonoszok iránt! A bálványimádó filiszteusok és a pártütő izraeliták egyformán élvezték gondviselése ajándékait. A kegyelem tanújelének ezrei hullottak eredménytelenül, csendben a hálátlan, lázadó férfiak útjára. Minden áldás az adományozóról beszélt nekik, de ők közömbösek maradtak a szeretete iránt. Az Úr türelme nagyon nagy volt az ember fiaihoz, de amikor konokan ellenálltak neki, a bűneikben kitartottak, visszavonta tőlük oltalmazó kezét. Vonakodtak a természet műveiben, az Ige figyelmeztetéseiben, tanácsaiban és feddéseiben megnyilatkozó Isten szavára hallgatni, és így kénytelen volt ítélet által szólni hozzájuk. – *Pátriárkák és próféták*, 587. o.

Január 20., szerda – Nem kell félnünk, ha az Urat féljük! (Ésa 8:11–15)

Feladatunk hirdetni a világnak a hármasszöveg üzenetét. Kötelességünk teljesítése közben nem szabad alábecsülnünk ellenségeinket, de nem is kell félnünk tőlük. [...]

Istenben bízva kell haladnunk előre, végezve önzetlenül a munkát, és alázattal az Ő bölcs gondoskodására bízva önmagunkat, jelenünket és jövőnket, megőrizve mindvégig bizalmunkat, és emlékezve arra, hogy nem saját érdemeink alapján nyertük el a mennyei áldásokat, hanem Krisztus érdemei, valamint Isten gazdag kegyelme biztosították azokat számunkra hit által. – *This Day With God*, 196. o.

Salamon ekkor alázatosan vette magára az uralkodás terheit. Elismerte Isten előtt, hogy „egészen fiatal” (1Kir 3:7). Láthatóan szerette Istent. Mélységesen tisztelte a mennyei dolgokat. Önmagában nem bízott, és a világmindenség végtelen Teremtőjét magasztalta. Mindezek a követésre méltó jellemvonások megmutatkoztak a templom befejezésével kapcsolatos istentisztelet során, amikor alázatosan térdelve

elmondta felajánló imáját. Krisztus követőinek ma vigyázniuk kell arra, hogy el ne veszítsék a tisztelet és istenfélelem lelkületét. A Szentírás megtanítja az embert arra, hogy alázatosan és áhítattal, a mennyei Közbenjáróba vetett hittel közeledjék Alkotójához. – *Próféták és királyok*, 47. o.

Minden lelket oly tökéletesen ismer Jézus, mintha ő lenne az egyetlen, akiért a Megváltó meghalt. Mindenkinnek a bánata fáj szívének. A segélykiáltás fülébe hatol. Azért jött, hogy minden embert magához vonzzon. Megparancsolja: „Kövess engem” (Jn 1:44), és Lelke indítja és vonzza a szívet, hogy hozzá jöjjön. Sokan visszautasítják a vonzást. Jézus tudja, kik ezek. Azt is tudja, kik hallják boldogan hívását, s készek alávetni magukat pásztori gondoskodásának. Ezt mondja: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.” (Jn 10:27) Mindenkiel úgy törődik, mintha nem is volna más a föld színén. [...]

Nem a büntetéstől való félelem, sem nem az örökkévaló jutalom reménye készíti Krisztus tanítványait, hogy kövessék Őt. Szemlélik a Megváltó végtelen szeretetét, amely megnyilvánul földi vándorútjában a betlehemi bölcsőtől a Kálvária keresztyéig, s az Ő látványa vonzza, meglágyítja és engedelmességre bírja a lelkeket. Szeretet ébred a szemlélők szívében. Hallják hangját és követik Őt. – *Jézus élete*, 480. o.

Január 21., csütörtök – A hálátlanok, az élő halottak sötétsége (Ésa 8:16–22)

Sokan csak pusztá kíváncsiságból kutatják a spiritizmust. Nem igazán hisznek benne, és biztosan megrémítené őket a gondolat, hogy könnyen spiritisztákká válhatnak. Ám ők tiltott és veszélyes területre merészkednek. Az álnok csaló csapdájába esve azon hatalom hatása alá kerülnek, amely aljas rabszolgákká teszi alattvalóit, ahonnan semmi más, egyedül Isten ereje mentheti ki őket. Egyedüli biztonságunk, ha teljes mértékben bízunk az Úr Igéjében, és hűséggel követjük. Egyedül a Biblia mutatja meg a keskeny utat, amelyen járva elkerülhetjük a pusztulás csapdáit. – *This Day With God*, 246. o.

Sátán elhiteti a világgal, hogy a Biblia merő kitaláció vagy legfeljebb az Emberfia gyermekkorához illik, de most könnyedén kell vennünk,

vagy el kell vetnünk, mint elavult írást. Az ördög Isten Igéje helyett szellemi megnyilatkozásokat tart készenlétben. Ez az irányzat teljesen az ő uralma alatt áll, mert ily módon hiteti el a világgal mindazt, amit csak akar. Árnyékba helyezi azt a könyvet, amely megítéli őt és a követőit. A világ Üdvözítőjét egy közönséges embernek állítja be. [...]

Így szól Ésaiás próféta: „Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövődömondóktól, akik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik-e a nép? Az élőkért a holtaktól kell-e tudakozni? A tanításra és bizonyosságtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk.” (Ésa 8:19–20) – *A megváltás története*, 396–397. o.

Láttam, hogy... Sátán hatalma növekszik. Hűséges követői közül soknak hatalma lesz, hogy csodákat műveljenek, sőt, még tüzet is hoznak alá az égből az emberek szeme láttára... Utalást kaptam Mózes napjaira, és láttam azokat a jeleket és csodákat, melyeket Isten művelt általa a fáraó előtt, melyek legtöbbször az egyiptomi varázslók is utánózták. Éppen a szentek végső szabadulása előtt Isten hatalmasan munkálkodik népéért, és a modern kuruzslóknak is megengedi, hogy utánózzák a menny csodáit.

Ez az idő csakhamar eljön, és meg kell ragadnunk mindannyiunknak Jehova hatalmas karját, mert Sátánnak mindeme csodái és jelei népének félrevezetését és megsemmisítését célozzák meg. Irányítsuk a gondolatainkat Istenre, és ne vegyük át a gonoszok félelmét: azaz ne féljünk attól, amitől ők félnek, és ne tiszteljük azt, amit ők tisztelnek, hanem bátran szálljunk mindenkor síkra az igazságért. Ha a szemünk megnyílna, a rossz angyalok egész seregét láthatnánk körülöttünk settenkedni, hogy mindig újabb és újabb módot keressenek a megsemmisítésünkre. De ugyanekkor Isten angyalait is megpillanthatnánk, amint azon fáradoznak, hogy minket tőlük megoltalmazzanak; mert a Mindenható szeme éberem őrködik Izrael javán, és megóvja s menti az Úr népét, mely bizalmát bele veti. – *Tapasztalatok és látomások*, 59–60. o.

Január 22., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „Ókori és újabb kori varázslat” című fejezet.

5.

A BÉKESSÉG FEJEDELME

Január 23., szombat délután

Krisztus a „békesség Fejedelme”. Küldetése a bűn által elveszített béke helyreállítása a mennyben és a földön. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) Aki elhatározza magában, hogy elhagyja bűneit, és a szívét megnyitja Krisztus szeretete előtt, részese lesz a mennyei békességnek.

Az igazi békesség alapja Krisztus. Jézusnak a szívben munkálkodó kegyelme minden ellenségeskedést megszüntet, és lecsendesíti a civódást. Megtölti a lelket szeretettel. Aki békességben él Istennel és embertársaival, nem lehet szerencsétlen, boldogtalan. Nem lakhat irigység a szívében, gonosz szokások és gyűlölet sem talál helyet nála. Aki összhangban él az Úrral, részese a mennyei békességnek, és másokra is kiárasztja áldásos befolyását. A békesség Lelke harmatként üdíti fel azt a szívet, amely a világi hajszában megfáradt, és megelégelte azt.

Krisztus a béke üzenetével küldte ki követőit a világba. A békeségre igyekvő ember nyugodt és szentséges életmódjának csendes és észrevétlen befolyásával a Megváltó szeretetét nyilatkoztatja ki, beszéde és példaadása által társait rábírja a bűn elhagyására és arra, hogy a szívüket teljesen Istennek ajánlják fel. – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 27–28. o.

Szavakat bíztak rám, hogy mondjam el Isten népének: dicsőítsétek Őt, a Golgota Jézusát! Ami emberi, húzódjon háttérbe, hogy mindenki Őt láthassa, akiben örök reményünk van. Ésaías kijelentette: „Gyermek születik, fiú adatik nekünk, és az Ő vállára kerül az uralom. Így fogják hívni: csodálatos, tanácsadó, erős Isten, örök Atya, béke fejedelme.” (Ésa 9:6) A gyülekezet és a világ tekintsen hát fel az Üdvözítőre. Hadd kiáltsa minden hang Jánossal: „Nézzétek Isten bárányát, Ő veszi el a világ bűneit!” (Jn 1:29) – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 729. o.

Közvetlenül a keresztre feszítése előtt Krisztus a béke testamentumát hagyta tanítványaira... Ez a békesség nem a világhoz való igazodásból fakad, hanem inkább belső békét jelent. Kint dúlhat háború és küzdelem, mivel egyesek nyíltan támadni fognak, mások pedig, akik barátoknak nevezik magukat, elhidegülnek, és kételkedővé válnak. Krisztus békéje nem fogja eltávolítani az elszakadást, viszont még a küzdelmek és az elválások közepette is gyermekeivel marad. [...]

Nekünk is imádkoznunk kell azért a békéért, amit Jézus adott a tanítványainak, mert a széthúzás nem tudja megrontani az igazságból született békét. Kint dúlhat háború, irigység, féltékenység, gyűlölet, de a világ nem képes sem elvenni, sem megadni a krisztusi békét. – *Our High Calling*, 328. o.

Január 24., vasárnap – Galilea baja véget ér (Ésa 9:1–5)

Isten megengedte a prófétának, hogy az elkövetkező századokon túl ellásson a megígért Messiás adventjének idejéig. Először is látta, hogy „nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van” (Ésa 8:23). Sok embert, akik az igazság világosságára vágyakoztak, hamis tanítók a filozófia és a spiritizmus szédítő útvesztőibe vittek. Mások a kegyesség formásaiban bíztak, de az nem szentelte meg az életüket. A jövő kétségbeejtőnek tűnt. Azonban csakhamar változott a kép, és a próféta szeme elé csodálatos látomás tárult. Látta, ahogy felkel az „igazság Napja”, és „sugarai” alatt (Mal 3:20) gyógyulás van. A csodálattól önfeledten kiáltott fel: „De nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van. Először megalázta Zebulon és Naftáli földjét, de végül megdicsőíti a tenger felé vivő utat, a Jordánon túli részt, a pogányok területét. A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.” (Ésa 8:23–9:1)

A világ dicső Világossága üdvösséget hoz minden népnek, törzsnek, nyelvnek és nemzetnek. A próféta az előtte álló feladatról az örökkévaló Atya kinyilatkoztatását hallotta: „Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izrael visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.” – *Próféták és királyok*, 373. o.

Az igazság és jogosság ellensége Ábrahám leszármazottaival minden lehetséges módon igyekezett elfeledtetni megtisztelő, szent hivatá-

sukat, a bálványimádás kultuszát pedig elfogadtatni. Sokszor majdnem sikerült is ezt elérnie. Krisztus első adventje előtt századokon át sötétség borította a földet, nagy sötétség a népeket. Sátán rávetette ördögi árnyékát az emberek ösvényére, hogy meggátolja őket Isten és az eljövendő világ megismerésében. Tömegek vesztegeltek a halál árnyékának völgyében. Egyetlen reményük volt e sötétség eloszlatására, hogy Isten kinyilatkoztatja önmagát.

Dávid, az Úr felkentje prófétai szemmel látta előre, hogy Krisztus eljövele olyan lesz, „mint a fölkelő nap reggeli fénye, mint a felhőtlen reggel” (2Sám 23:4). Hóseás pedig így tett bizonyosságot: „eljövele biztos, mint a hajnalhasadás” (Hós 6:3). A nappali világosság csendesen és szelíden terül el a földön: eloszlatja a sötétség árnyát, és életre kelti a földet. Ugyanígy támad fel az igazság Napja, „sugari gyógyulást hoznak” (Mal 3:20). „A halál árnyékának földjén...” lakó tömegek pedig „nagy világosságot” látnak (Ésa 9:1). – *Próféták és királyok*, 687–688. o.

Jézus eljött meggyógyítani a betegeket és szabadulást hirdetni Sátán foglyainak. Ő maga volt az egészség és az erő. Ő adott életerőt a betegeknek, az elkeseredetteknek, az ördögösöknek. Senkit sem utasított el, aki hozzá jött gyógyító erőért. Tudta, hogy ezek az emberek önmaguk okozták a betegséget, mégsem utasította el a segítséget. Amikor krisztusi erő áradt ezekbe a szegény emberekbe, meggyőződtek bűnösségükről, és sokan meggyógyultak lelki betegségükből is. Ma is ilyen ereje van az evangéliumnak, de vajon miért nem vagyunk tanúi ilyen munkának? – *Lift Him Up*, 258. o.

Január 25., hétfő – „Gyermek születik nekünk” (Ésa 9:6–7)

Mária nem értette meg Krisztus küldetését. Simeon úgy jövendölt az Úrról, mint világosságról, amely megvilágosítja a pogányokat, és dicsőségére lesz Izraelnek. A Megváltó születését az angyalok is úgy hirdették ki, mint egy örömhírt minden nemzet számára. Isten helyesbíteni akarta a zsidók szűk látókörű felfogását a Messiás munkájáról. Azt kívánta, hogy ne csupán Izrael szabadítóját, hanem az egész világ Megváltóját lássák benne az emberek. De még ahhoz is évek hosszú sorának kellett eltelnie, hogy Mária, Jézus anyja megértse fia küldetését.

Mária várakozással tekintett előre arra az időre, amikor a Messiás uralkodik Dávid trónján, de nem látta a szenvedés keresztségét, amelyen át vezet az útja oda. Simeon szavaiból kitűnt, hogy nem lesz akadálytalan a Messiás életútja e világon. A Máriához intézett szavakban – „a te lelkedet is általhatja az éles tűr” (Lk 2:35) – Isten gyöngéd együttérzéssel adja tudtára Máriának azokat a gyötrelmeket, amelyeknek elviselését már meg is kezdte. – *Jézus élete*, 56. o.

Krisztus erőt hozott az emberek számára, hogy győzni tudjanak. Emberi alakban jött, hogy emberként éljen az emberek között. Vállalta az emberi természet hátrányait, hogy próbákat viseljen el. Emberi formában bár, de az isteni természet részese volt. Testté válása által újabb értelemben nyerte el az Isten Fia címet. Az angyal ezt mondta Máriának: „A Magasságos ereje árnyékol be téged, azért, ami születik is, szentnek hívatik. Isten Fiának.” Bár ember fia volt, mégis újabb értelemben lett Isten Fiává, így állt világunkban Isten Fiaként, de születése révén az emberiséggel szövetségben.

Krisztus az egész örökkévalóság óta egy volt az Atyával. S amikor emberi természetet öltött magára, akkor is egy maradt az Úrral. Ő az Istent az emberrel összekötő kapocs (Zsid 2:14). – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1114–1115. o.

Idősebb testvérünk az örökkévalóság trónjánál van. Minden egyes lelket szemmel tart, aki mint Megváltójára tekint rá. Tapasztalatból ismeri az emberiség gyengeségeit, tudja, mire van szükségünk, és hogy miben áll a kísértések súlyos volta. Hiszen „hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt” (Zsid 4:15 – új kat. ford.). Jézus öröködik feletted, Isten remegő gyermeke! Sátán megkísért? Krisztus megszabadít. Gyenge vagy? Ő megerősít. Tudatlan vagy? Ő megvilágosít. Megsebeztek? Ő meggyógyít. Az Úr, aki „elrendeli a csillagok számát”, „meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket” (Zsolt 147:4, 3). [...]

Minél gyengébbnek és tehetetlenebbnek érzed magad, annál erősebb leszel az Ő erejében. Minél súlyosabbak a terheid, annál áldottabb lesz a nyugalom, amikor átadod ezeket a terheket a Teherhordozónak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 71–72. o.

Január 26., kedd – Isten haragjának botja (Ésa 9:8–10:34)

„Mindamelletts is újra vétkeztek, és nem hittek az Ő csodadolgaiban... Ha ölte őket, hozzá fordultak, megtértek, és Istent keresték. És eszükbe vették, hogy Isten az Ő sziklájuk, és a felséges Isten az Ő megváltójuk.” (Zsolt 78:32–35) De mégsem tértek az Úrhoz őszinte szándékkal. Bár amikor az ellenségeik lesújtottak rájuk, akkor mindig a mennytől várták a segítséget, mert egyedül Ő tudta megszabadítani őket. „De szívük nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesekek az Ő szövetségéhez; Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt, sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását. Azért eszébe vette, hogy test ők, és olyanok, mint az ellebbenő szél, amely nem tér vissza.” (Zsolt 78:37–39) – *Pátriárkák és próféták*, 410. o.

Istennek csodálatos türelme van. Sokáig vár az igazságszolgáltatással, és ezalatt az irgalom védi a bűnöst. „Igazság és jogosság az Ő székének erőssége.” (Zsolt 97:2) „Hosszútűró az Úr”, de „nagy hatalmú” is, „és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő.” (Náh 1:3)

A világ vakmerően áthágja a menny törvényét. Mivel Isten régóta tűr, lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, az Úr örökségének elnyomására biztatják. Így szólnak: „Mit tudhatná ezt az Isten, s van-é a Magasságosban értelem?” (Zsolt 73:11) Van azonban egy határ, amelyet nem léphetnek át, és már közel járnak a határhoz. Már most is majdnem túllépték Isten türelmének határvonalát, kegyelmének és irgalmának határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszaszorítsa a gonoszság áradatát. – *Krisztus példázatai*, 177. o.

Bár János nem részesült csodálatos szabadításban, Isten nem feledkezett meg róla. Állandóan mellette voltak a mennyei angyalok, feltárták előtte a Jézus Krisztusra vonatkozó próféciákat és az Írás drága ígéreteit. Ez volt a támasza, amiképp ez segítette Isten népét is a későbbi korokban. Keresztelő János és minden utána jövő kapta az ígéretet: „Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20)

Isten sohasem vezeti másként a gyermekeit, mint ahogy ők is választanak, ha előre láthatnák a véget, és felismernék terve dicsőségét, ame-

lyet, mint az Ő munkatársai, véghezvihatnek. Sem Énókh, aki felvittet a mennybe, sem Illés, aki tüzes szekéren ragadtatott el, nem volt nagyobb vagy tiszteletreméltóbb Keresztelő Jánosnál, aki magányosan pusztult el a börtönben. „Néktek adatott Krisztusért, nemcsak, hogy higgyetek őbenne, hanem hogy szenvedjete is őérette.” (Fil 1:29) A menny minden adománya között, amit csak nyújthat az embernek, a legmélyebb bizalom és a legnagyobb tisztesség: Krisztussal részesülni az Ő szenvedéseiben. – *Jézus élete*, 224. o.

Január 27., szerda – Gyökér és vesszőszál egyben (Ésa 11)

[Keresztelő János] félelemmel, tisztelettel, mégis ujjongó lélekkel kutatta a Messiás eljövételéről szóló kinyilatkoztatásokat a profetikus tekercsekben megígért magról, aki a kígyó fejére tapos, Silóról, a béke Fejedelméről (vö.: Ésa 9:6), akinek akkor kell megjelennie, mielőtt egy bizonyos király befejezi uralkodását Dávid trónján. Most eljött az idő. Római uralkodó ült a Sion-hegyi palotában. Az Úr biztos szava szerint Krisztus már megszületett.

Ésaiás elragadtatva ábrázolta a Messiás dicsőségét, és János éjjel-nappal ezt tanulmányozta. Az Isai törzséből származó vesszőszál, az igazságban uralkodó Király, aki „igazságban ítéli a gyöngéket” (Ésa 11:4), „oltalom zivatar ellen...”, nagy kőszál árnyéka a szomjúhozó földön” (Ésa 32:2). Izraelt nem kell többé „elhagyatott”-nak nevezni, sem pedig földjét „pusztaság”-nak, hanem az Úr „gyönyörűségem”-nek fogja hívni, földjét pedig „férjhez adott”-nak (Ésa 62:4). A magányos lélek szívét dicsőséges látomás töltötte be.

János a Királyt szemlélte szépségében, és közben magáról elfeledkezett. Ahogy nézte a szentség fenségét, önmagát alkalmatlannak, méltatlannak érezte. Kész volt, hogy a menny követeként elinduljon; nem félt az emberektől, mert Istenre tekintett. Emelt fővel, félelem nélkül tudott a földi uralkodók elé állni, mert már mélyen meghajolt a királyok Királya előtt. – *Jézus élete*, 103. o.

Az Üdvözítő arra vágyik, hogy kinyilvánítsa kegyelmét, és az egész világra rányomja jellemének pecsétjét. Ez Krisztus megszerzett tulajdona, és Ő szabaddá, tisztává és szentté akarja tenni az embereket. Bár Sátán azon fáradozik, hogy megakadályozza a Megváltó szándékának a megvalósítását, de a világért kiontott vérével az Úr mégis olyan dia-

dalt arat, amely dicsőséget szerez Istennek és a Báránynak. Krisztus nem nyugszik addig, míg nem lesz teljes a győzelme, és „lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik” (Ésa 53:11). A föld minden népe meghallja majd a Jézus kegyelméről szóló evangéliumot. Ámbár nem mindenki fogadja el a kegyelmét, de „Őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak” (Zsolt 22:31). – *Jézus élete*, 827. o.

A Krisztus tanítványai által hirdetett evangéliumi üzenet hírt adott a világnak az első adventről, és azt a jó hírt tartalmazta, hogy az ember a Krisztusba vetett hit által talál üdvösséget. Az üzenet előremutatott a második adventre, amikor Jézus eljön dicsőségben, hogy megváltsa népét, és azt az örömhírt hozta, hogy aki hisz és engedelmeskedik, részesül „a szentek örökségében..., a világosságban” (Kol 1:12). Ez az üzenet szól ma az emberiségnek azzal a kinyilatkoztatással együtt, hogy Krisztus második eljövetele közel van. Igéje és az általa meghirdetett jelek teljesebbé tanúsítja, hogy az Úr már az ajtó előtt van.

János a Jelenések könyvében megjövendölte, hogy közvetlenül Jézus második eljövetele előtt hirdetni fogják az evangéliumot. Látott egy „angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetiségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája” (Jel 14:6–7). – *Krisztus példázatai*, 226–227. o.

Január 28., csütörtök – „Megvigasztaltál” (Ésa 12)

Minden próbánkban olyan segítők van, aki sohasem bukik el. Ő sohasem hagy minket egyedül harcolni a kísértéssel, küzdeni a gonosszal, hogy végül a terhek és a bánat összetörjenek. Bár most elrejtőzött a halandó szemek elől, hitfűlünkkel hallhatjuk a hangját: Ne félj, veled vagyok! „Én vagyok az Élő; pedig halott voltam, és ímé, élek örökkön örökké.” (Jel 1:18) Elviseltem bánatotokat, megtapasztaltam küzdelmeiteket, szembenéztem kísértéseitekkel. Ismerem könnyeiteket: én is sírtam. Ismerem a fájdalmat, mely túlságosan mély, semhogy emberi fül számára kibeszélhető lenne. Ne gondold, hogy elhagyatott, elfeledett vagy. Ha bánatodra egyetlen húr sem rezdül egy emberi szívben sem, nézz rám és élsz. „A hegyek eltávoznak, és a halmok megrendül-

nek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.” (Ésa 54:10) – *Jézus élete*, 483. o.

Jézus a lényeg, a dicsőség és a jó illat, az élet maga. „Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12) Akkor pedig nem csüggesztő a megváltottak számára készített királyi ösvény. Zarándoklatunk igazán magányos és fájdalmas lenne, ha nem Jézusért haladnánk előre. „Nem hagylak titeket árvául” – mondja Ő (Jn 14:18). Gyűjtsünk össze minden lejegyzett ígéretet! Ismételgesük azokat nappal, elmélkedjünk róluk éjszaka, és legyünk boldogok!

„Így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, ó, Uram! Mert jóllehet haragudtál reám, de elfordult haragod, és megvigasztaltál engemet! Ímé, az Isten az én szabadítóm! Bízom, és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lón nékem szabadítóm! S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből, és így szóltok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve. Mondjatok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izraelnek Szentje!” (Ésa 12:1–6)

Hát nem valóban királyi ösvény az, mely az Úr megváltottai számára lett elkészítve? Létezhetne-e ennél jobb ösvény, vagy biztonságosabb? Nem-nem! Akkor hát gyakoroljuk a nekünk adott utasítást. Tekintsünk úgy a Megváltónkra, mint menedékünkre, mint jobb kezünknel lévő pajzsunkra, aki megment bennünket Sátán nyilaitól! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 244. o.

6.

ISTEN SZEREPÉBEN

Január 30., szombat délután

A büszkeség és becsvágy ösztönözte Lucifert arra, hogy zúgolódjon Isten uralma ellen, és hogy igyekezzen megdönteni azt a rendet, amelyet az Atya hozott létre a mennyben. Bukása után mindig az volt Sátán célja, hogy az irigység és elégedetlenség lelkületét, a pozíció és méltóság utáni vágyat töltse be az emberekbe. Így munkálkodott Kóré, Dáthán és Abirám elméjén is, hogy felkeltse bennük az önfelmagasztalás, irigység, bizalmatlanság és lázadás vágyát. Sátán vette rá őket arra, hogy elvessek Istent mint vezetőjüket, és ugyanakkor elvessek azokat az embereket is, akiket maga az Úr rendelt ki számukra vezetőkként. Nem vették észre, hogy miközben részt vettek a Mózes és Áron elleni zúgolódásban és lázadásban, tulajdonképpen magát a Mindenhatót káromolták. Olyan nagy volt a vakságuk, hogy igaznak hitték magukat, azokat pedig, akik hűségesen megrótták a bűneiket, Sátán eszközeinek tekintették.

Vajon nem a Kóré pusztulását előidéző gonosz szellem uralkodik napjainkban is a világban? Széles körben elterjedt a gőg és a becsvágy, és aki ezeket dédelgeti magában, kitarja az ajtót az irigységért és hatalomért való törtetés előtt. Az ember elidegenedik Istentől, és öntudatlanul is beáll Sátán hadseregébe. – *Pátriárkák és próféták*, 403. o.

Ha az emberek anélkül indulnak neki saját útjuknak, hogy kikérnék Isten tanácsát, vagy ellenkeznek akaratával: az Úr elengedi őket, hogy keserű tapasztalataik beláttassák velük cselekedetük téves voltát, és bűnbánatra késztessek őket. Az emberi bölcsesség és kevélység csakhamar veszedelmes vezetőnek bizonyul. És előbb lesz átok, mint áldás az, amit az emberi szív Isten akarata ellenére megkíván. – *Pátriárkák és próféták*, 605. o.

A krisztusi élet fejlődését növekvő alázat jellemzi, ez pedig a növekvő ismeret eredménye. Aki egy Jézussal, minden bűntől eltávolodik. Isten félelmében hirdetem nektek: tudtomra adták, hogy közületek sokan nem fogják megütni az örök élet mértékét, mert hamis alapokra építenek. Isten magatokra hagy benneteket, „hogy megalázzon, próbára tegyen, megvizsgálja szíveteket”. Elhanyagoljátok a Szentírást. Lenézitek és elvetitek a bizonyágtételeket, mert megfeddik dédelgetett bűneiteket, és megzavarják önteltségeiteket. Amikor valaki a szívébe zárja Krisztust, akkor az Ő képmása kerül felszínre az életében. Ahol valamikor büszkeség trónolt, ott most alázat uralkodik, szelídség, türelem enyhíti a természettől fogva romlott, féktelen jellem durva vonásait. A Jézus iránti szeretet a népe iránti szeretetben fog kivirágozni. Ez nem szeszélyesen változó, fel-fellobbanó, majd újra elhidegülő, hanem kitartó, mély és erős szeretet. A keresztény élete mentes lesz minden színleléstől, mesterkéeltségtől, hamisságtól. Becsületes, igaz és magasztos élet ez: Krisztus szól minden szavából, Ő tűnik fel minden tettében. A benne élő Üdvözítő világossága ragyog át rajta. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 49. o.

Január 31., vasárnap – A nemzetek feletti ítélet (Ésa 13)

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, a birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalmak és indulatok minden pro és kontra ténykedése fölött, mögött és által meglátjuk a végtelen irgalmú Atya munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez a maga szándékát. – *Próféták és királyok*, 499. o.

Isten megkímélte a gyilkos Kain életét. Példájából láthatja a világ, mi lenne, ha a bűnös élve maradvá folytathatná zabolátlan gonoszságát. Kain „vallásának” és példájának hatására utódai tömegesen süllyedtek bűnbe, amíg „megsokasult az ember gonoszsága a földön”, és „szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” lett. „A föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt a föld erőszakoskodással.” (1Móz 6:5, 11)

Isten irgalmas volt a világhoz, amikor kiirtotta Noé gonosz kortársait. Kegyelemből pusztította el Szodoma romlott lakóit is. Sátán megtevesztő befolyására a gonosztevők rokonszenvet és csodálatot váltanak ki az emberekből, így másokat is szüntelenül lázadásra indítanak. Így volt ez Kain és Noé korában, Ábrahám és Lót idejében. Így van ez napjainkban is. Az Úr végül a világegyetem iránti irgalomból pusztítja el kegyelmének elutasítóit. – *A nagy küzdelem*, 543. o.

Sátán készítette arra a világot, hogy tagadja meg Krisztust. A gonoszság fedelme felhasználta minden képességét és ravaszságát Jézus elpusztítására, mert látta, hogy a Megváltó irgalma és szeretete, könyörülete és szánakozó kedvessége mutatja be a világnak Isten jellemét. Az ördög Isten Fia minden igényét vitatta, és az emberek segítségével szenvedéssel és fájdalommal nehezítette meg az Üdvözítő életét. Az álbölcselet és hazugság, amellyel Sátán akarta gátolni Jézus munkáját, az engedetlenség fiainak gyűlölete, a kegyetlen vádak a példátlan jószágú élet ellen – mind mélyen gyökerező bosszúszomjból fakadtak. Az irigység és rosszindulat visszafojtott tüze, gyűlölet és bosszúvágy tört elő a Golgotán Isten Fia ellen, és az egész menny néma fájdalommal nézte a jelenetet.

Jézus Krisztus, miután meghozta nagy áldozatát, felemelkedett a mennybe, de addig nem fogadta el az angyalok imádatát, míg el nem mondta a kérését: „Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek.” (Jn 17:24) Kimondhatatlan szeretettel és súllyal hangzott fel a válasz az Atya trónjáról: „Imádják Őt az Istennek minden angyalai!” (Zsid 1:6) Egyetlen folt sem volt Jézusban. Megalázkodása véget ért. Áldozatát befejezte, és olyan nevet kapott, amely minden név felett áll. – *A nagy küzdelem*, 501. o.

Február 1., hétfő – A hajdani nagy Babilon (Ésa 13:2–22)

„Hirtelen esett el Babilon, összeomlott...” „Pusztító tör Babilonra, elfogják vitézeit, összetörik íjukat, mert a megtorlás Istene, az Úr bizonyosan megfizet. Lerészegítem vezetőit, bölcseit, helytartóit, előljáróit és vitézeit. Örök álmot alusznak, és nem ébrednek föl – így szól a Király, akinek serege Ura a neve.”

„Csapdába ejtettelek, meg is vagy már fogva, Babilon, észre sem vetted! Rád találtak, és megragadtak, mert az Úr ellen mertél harcolni!

Kinyitotta fegyvertárát az Úr, előhozta haragja fegyvereit. Mert munkája van az Úrnak, a seregek Urának a káldeusok országában.”

„Ezt mondja a seregek Ura: Nyomorgatták Izrael fiait Júda fiaival együtt. Akik fogságba hurcolták, ott tartják őket, nem akarják elbocsátani. De megváltójuk erős, seregek Ura a neve. Győzelemre viszi ügyüket, nyugalmat hoz a földre; Babilon lakóira azonban rettegést.” (Jer 51:41; 50:23, 46; 51:8, 56–57; 50:24–25, 33–34)

Tehát „Babilon széles várfalát teljesen lerombolják, és magas kapui tűzben égnek el”. Így szüntette meg Jahve, a seregek Ura véget vet „a kevélyek gőgjének, az erőszakosok gőgösségét” megalázza. Így lett „Babilon, az országok ékessége, a káldeusok fenséges dísze” Szodomához és Gomorához hasonlóan örökre átkozott hely. „Nem telepszik le ott többé senki, nem lakik ott senki a jövő nemzedékek során. Nem sátoroz ott az arab, nem delectetnek ott pásztorok, hanem pusztai vadak tanyáznak ott..., és baglyokkal telnek meg házaik. Struccok laknak majd ott, és démonok szökdelnek ott. Hiénák üvöltöznek kastélyaikban, gyönyörű palotáikban sakálok, mert hamar eljön az ideje, nem késnek napjai.” „Bölobmikák tanyájává teszem, vadvizes mocsárrá, és elsöpröm pusztító seprűvel – így szól a seregek Ura.” (Jer 51:58; Ésa 13:11, 19–22; 14:23) – *Próféták és királyok*, 532. o.

A cselekvés színterére lépő nemzetek azért foglalhatják el helyüket a földön, hogy megmutatkozzon, betöltik-e a „Vigyázó” és a „Szent” szándékát. A prófécia felvázolta a világ nagy birodalmainak – Babilónia, Médó-Perzsia, Görögország és Róma – emelkedését és útját. Mindegyiküknél – mint a kevésbé hatalmas nemzeteknél is – a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek volt próbaideje, mindegyik kudarcot vallott, dicsősége megfakult, hatalma elmúlt.

A nemzetek elutasították a mennyei elveket, és ezzel saját pusztulásukat munkálták. De minden korszakban megnyilvánult az isteni, mindent legyőző akarat. – *Próféták és királyok*, 535. o.

Február 2., kedd – A hegy „királyának” bukása (Ésa 14)

Csodálatos hatalommal és dicsőséggel rendelkező lényként szállt szembe Istennel... Lucifer mint tündöklő kerub állt Isten színe előtt. Az összes teremtett lény közül ő volt a legfontosabb és a legfőbb szereplő az Úr szándékainak a világmindenség számára való kinyilatkoz-

tatásában. Miután vétkezett, ámító hatalma még félrevezetőbb és jellemének leleplezése még nehezebb volt kiemelt helyzete következtében, amellyel az Atyánál rendelkezett.

Isten olyan könnyen el tudta volna pusztítani Sátánt és követőit, amilyen könnyedén egy kavicsot dobunk a földre. Ő azonban nem tette. A lázadást nem erőszakkal akarta leverni. A kényszerítő hatalmat csak az ördög uralma alatt találhatjuk meg. Isten alapelvei mások, nem ilyen rendszerre épül az uralma. Az Ő tekintélye a jóságon, irgalmon és szereteten nyugszik. Ezeknek az alapelveknek az alkalmazása fejezi ki az Ő akarátát. Az Úr uralkodása erkölcsös uralom, az igazság és a szeretet benne az uralkodó hatalom. – *Jézus élete*, 758–759. o.

Isten maga szemlélteti e példázat tanítását az emberekkel és angyalokkal való bánásmódjával. Amikor Sátán, a csaló a mennyben vétkezett, még a hűséges angyalok sem látták tisztán a jellemét. Az Úr nem pusztította el őt azonnal. Ha elpusztította volna, a szent angyalok megkérdőjelezték volna Isten igazságosságát és szeretetét. Olyan lett volna az Atya jóságával szembeni kétely, mint a bűn és jaj keserű gyümölcsét termő rossz mag. A Mindenható azért kímélte meg Lucifert, hogy a bűn szerzőjének jelleme teljesen lelepleződjön. Hosszú századok óta az Atya mélységes fájdalommal szemléli azt a képet, amelyet a gonoszság működése nyújt, és meghozta végtelen áldozatát a Golgotán, mert nem akarta, hogy Sátán bárkit is megtévesszen. A konkolyt nem lehet a drága mag veszélyeztetése nélkül kiszakítani. Vajon mi ne legyünk olyan türelmesek embertársainkkal, mint a menny és a föld Ura Sátánnal?! – *Krisztus példázatai*, 72. o.

A szelídség értékes kegyelmi ajándék, amely, ha szívünkbe fogadjuk, készségessé tesz bennünket arra, hogy türelemmel viseljük a szenvedéseket és a megpróbáltatásokat. A szelíd ember türelmes, és arra törekszik, hogy minden körülmények között boldog legyen. Aki szelíd, az mindig hálás, boldogsága hálaéneket ébreszt a szívében. A szelídek megtorlás nélkül szenvedik el a csalódást és a rosszat. [...]

Isten szemében nem az tesz nagygyá téged, ha minél magasabbra igyekszel felkapaszkodni, hanem a jóság és a hűség, amely biztosítja számodra a mennyei angyalok védelmét. Példaképünk, Jézus majdnem harminc évig élt a világ számára ismeretlen, dombok között rejtőző galileai városban. Az egész angyalsereg készen állt parancsai teljesí-

tésére, Ő mégsem törekedett nagyságra vagy felmagasztaltatásra. Ácsként dolgozott, másokat szolgálva. Ezáltal megmutatta, hogy a menny nagyon közel lehet hozzánk hétköznapi munkáink végzése közben is, és angyalok vigyáznak azok lépéseire, akik Isten parancsai szerint élnek. – *Az én életem ma*, 56. o.

Február 3., szerda – A menny kapuja (Ésa 13–14)

A „Babilon” szó a „Bábel” kifejezésből ered, és zűrzavart jelent. Babilon a Szentírásban a hamis vagy hitehagyó vallások különböző formáit jelöli. Jelenések könyve 17. fejezetében egy asszony ábrázolja Babilont. A Biblia az egyházat szimbolizálja ezzel a képpel: az erényes asszony a tiszta, a gonosz asszony pedig a hitehagyó egyházat jelképezi. – *A nagy küzdelem*, 381. o.

Az Úr tudta, milyen bűnös hatások fogják Jákóbot körülvenni, és a rá váró veszélyekről is tudott. Irgalmában feltárta a jövőt a bűnbánó menekült előtt, hogy megértse Isten rá vonatkozó tervét, és hogy felkészüljön a kísértésekre, amelyek utoléri, amikor egyedül lesz a bálványimádók és cselszövők között. [...]

Ebben a látomásban Jákób előtt feltárult a megváltás terve, jóllehet nem teljesen, csak annyira, amennyire akkor szüksége volt. Az álmában megjelent titokzatos létra ugyanaz volt, mint amelyre Krisztus a Nátánaellel folytatott beszélgetésében utalt. Azt mondta: „Meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.” (Jn 1:52)

Az Isten uralma elleni lázadás előtt az Úr és az ember között közvetlen kapcsolat volt. Ádám és Éva bűne azonban elválasztotta a földet a mennytől, és az ember többé nem társaloghatott alkotójával. A világ mégsem maradt reménytelenül magára. A létra Jézust ábrázolja, aki összekapcsolja a földet a mennyel. Ha nem hidalta volna át saját érdemeivel a bűn által vájt szakadékot, a szolgáló angyalok nem tudtak volna érintkezni az elbukott emberrel. Krisztus kapcsolja össze a gyenge és tehetetlen embert a végtelen erő forrásával. [...]

Jákób az éjszakai mély csendben ébredt fel álmából. A látomás fénylő alakjai eltűntek. Csak a magányos dombok elmosódó vonalaival és a fölé boruló csillagfényes éggel találkozott most a tekintete. De az az ünnepélyes érzése volt, hogy Isten van vele. Láthatatlan jelenléte töl-

tötte be a pusztaságot. „Bizonyára az Úr van e helyen – mondta –, és én nem tudtam... Nem egyéb ez, hanem Istennek háza és az égnek kapuja.” (1Móz 28:16–17) – *Pátriárkák és próféták*, 184, 187. o.

Lehet szerény az imaházunk, de ez nem azt jelenti, hogy nem fogja Isten elismerését elnyerni. Ha lélekben, igazságban és a szentség szépségében imádjuk Őt, akkor az a ház a menny kapuja lesz számunkra. Amikor Isten csodálatos dolgait ismételtetik, amikor énekkel és imával fejezik ki a szív háláját, akkor mennyei angyalok csatlakoznak az Urat dicsőítő hálaadáshoz. Az ilyen imádat legyőzi Sátán erejét, eltávolítja a zúgolódást és a panaszt, így teret veszít a kísértő.

Isten arra tanít, hogy gyűljünk össze az Ő házában, és ápoljuk a tökéletes szeretetet. A föld lakói így válhatnak képessé abban az otthonban való lakozásra, amit Krisztus készít az Őt szeretőknek, akik majd szombatról szombatra és hónapról hónapra össze fognak gyűlni a szentélyben, hogy a legválasztékosabb dallamokkal adjanak örök hálájuknak hangot a megöletett Bárány iránt. – *In Heavenly Places*, 288. o.

Február 4., csütörtök – Sion végső győzelme (Ésa 24–27)

Az emberek hajlamosak visszaélni Isten hosszútűrésével, és elnézésére számítanak. Van azonban az emberi bűnnek egy olyan határa, amikor eljön az idő Isten közbelépésére, melynek szörnyű következményei lesznek. „Hosszútűró az Úr, és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül.” (Náh 1:3) Isten hosszútűrése csodálatos, mert egy ideig féken tartja saját tulajdonságait, de ennek ellenére is biztosan eljön a büntetés. Minden egyes feslett évszázad haragot gyűjtött a harag napjára. Amikor az idő elérkezik, és a bűn kiteljesedik, Ő elvégzi szokatlan munkáját. A mennyei türelem határának átlépése szörnyű következményekkel fog járni, mert Isten haragja oly módon és erővel tör majd ki, amelyet a Biblia kegyelemmel elegyítenének nevez, és hatására pusztává lesz az egész föld. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 372. o.

Pál ezt írja: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatsz. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” (Róm 10:6–10)

Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem amely a szív mélyén gyökerezik, és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa. Nem valódi a hited, ha azt hiszed, hogy másokat üdvözíthet Jézus, de téged nem. Akkor nyilvánul meg valódi hit, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készíti a birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul át. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 391. o.

Indiából, Afrikából, Kínából, a tengeri szigetekről és az úgynevezett keresztény országok elnyomott milliói közül emberi jajkiáltás száll fel Istenhez. Nem marad sokáig megválaszolatlanul a kiáltás. Az Úr meg fogja tisztítani a földet az erkölcsi romlottságtól: nem vízözönnel, mint Noé korában, hanem tűzözönnel, amelyet ember nem képes eloltani. [...]

Padlásszobákból és viskókból; börtönökből és vesztőhelyekről; hegyekről és pusztaságokból; barlangokból és tengerparti üregekből fogja Krisztus magához gyűjteni gyermekeit... „Népe gyalázatát eltávolítja.” Fehér ruhát kapnak. És „hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak” (Ésa 25:8; Jel 6:11; Ésa 62:12). – *Krisztus példázatai*, 179. o.

Február 5., péntek – További tanulmányozásra

A Te Igéd igazság, 1118–1119. o.

GYŐZELEM AZ ASSZÍROK FÖLÖTT

Február 6., szombat délután

Az Asszír Birodalom emelkedése és bukása ma is nagy tanulsággal szolgál a föld népeinek. Az ihletett Ige a sikere csúcsán levő pompás fához hasonlítja Asszíria dicsőségét, mely Isten kertjében magaslik ki a környező fák közül.

„Nézd, Asszíria olyan volt, mint egy libanoni cédrus: szép ágú, árnyas lombú és magas növésű, a sűrű felhőkig ért a teteje... Árnyékában lakott mindenféle nép. Szép volt nagyságával, hosszan kinyúló ágaival... Nem volt hozzá fogható cédrus az Isten kertjében, a ciprusoknak sem voltak hozzá hasonló ágai, és a platánoknak sem voltak olyan hajtásai, mint neki: Isten kertjében egy fának sem volt hozzá hasonló szépsége.” (Ezék 31:3–9)

Asszíria uralkodói azonban ahelyett, hogy a rendkívüli áldásokat az emberiség javára használták volna, sok ország ostorává lettek. Kegyetlenek voltak, nem gondoltak az Úrral, és nem voltak tekintettel embertársaikra. Minden néppel el akarták ismertetni erőszakkal Ninive isteneinek felsőbbségét. A magasságos Isten fölé emelték bálványaikat. A menny elküldte hozzájuk intő üzenettel Jónást. Egy ideig megalázták magukat a seregek Ura előtt, és bocsánatért könyörögtek. Nemsokára azonban újra bálványokat imádtak, és világalomra törtek. – *Próféták és királyok*, 362–363. o.

Isten hatalma nem csökkent. Erejét – láttam – ingyen adományozza, mint a régi időkben. Gyülekezete vesztette el hitét, hogy erőt igényeljen, és küzdjön, mint Jákob, így kiáltva: „Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem.” Kihalófélben van az állhatatos Isten áldását igénylés. A hit, az életerős hit mindig felfelé emel, az Úrhoz, a dicsőséghez. A hitetlenség viszont sötétségbe és halálba húz. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 144. o.

Legyünk bizakodók és bátrak! Isten szolgálatában a lehangoltság bűn és indokolatlan. Ő tudja, mire van szükségünk. A mi Istenünk, aki megtartja szövetségét, a királyok Királyának mindenhatóságával egyesíti a szerető Pásztor szelídségét és gondoskodását. Hatalma korlátlan, és ez a biztos záloga annak, hogy beváltja a benne bízóknak tett ígéreteit. Megvannak az eszközei a nehézségek elhárítására, hogy megvéddesse azokat, akik neki szolgálnak, és tiszteletben tartják eszközeit. A szeretete annyival szárnyal túl minden más szeretetet, amennyivel magasabb az ég a földnél. Olyan szeretettel őrködik gyermekei felett, ami mérhetetlen és örök.

A legsötétebb órákban, amikor minden vészjósló, bízzál Istenben! Ő véghezviszi akaratát, és mindent jól cselekszik – népe javára. Napról napra megújul erejük azoknak, akik szeretik és szolgálják Őt. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 481–482. o.

Február 7., vasárnap – Bábjáték (Ésa 36:1)

Uralkodása első éveiben Ezékiás még fizette a hadisarcot Asszíriának az Akház által kötött megállapodás értelmében. Időközben a király „tanácskozott vezető embereivel és vitézeivel”, minden lehetségest megtett országa védelmében. Gondoskodott arról, hogy bőségesen legyen víz Jeruzsálem falain belül, mialatt a városon kívül kevés lesz belőle. „Majd nekibátorodva fölépítette az egész várfalat, ahol sérült volt; megnagyobbította az őrtornyokat, építtetett kívül egy másik falat, és megerősítette a Millót Dávid városában. Csináltatott sok hajítófegyvert és pajzsot is. A hadinép élére csapatparancsnokokat rendelt...” (2Krn 32:5–6) Mindent megtett, amit tudott, hogy a várost felkészítse az ostromra. – *Próféták és királyok*, 350. o.

Amikor Asszíria seregei betörték Júda földjére, és úgy tűnt, hogy semmi sem mentheti meg Jeruzsálemet a teljes pusztulástól, az ország súlyos helyzetében Ezékiás lelkesítette népe katonaságát, hogy töretlen bátorsággal szálljon szembe pogány elnyomóival, és bízson Jahve szabadító hatalmában. „Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek az asszír királytól meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint ővele – buzdította a király Júda embereit –, ővele emberi erő van, mivelünk pedig Istenünk, az Úr, aki megsegít ben-

nünket, és velünk együtt harcol harcainkban.” (2Krón 32:7–8) – *Próféták és királyok*, 349. o.

Az Úr tudja, hogy ha emberekre tekintünk, és emberekben bízunk, hajlamosak vagyunk függővé válni az emberi dolgoktól. Meghív, hogy hagyatkozzunk őrá. Hatalma nem ismer határokat. Gondolatok Jézusra, érdemeire és szeretetére, és ne keressétek mások hibáit. Összpontosítatok arra, amire érdemes, és ha annyira bölcsek vagytok, hogy meglátjátok mások tévedéseit, tanúsítatok még nagyobb bölcsességet, megértve és értékelve a pozitív dolgokat is. Ha önvizsgálatot tartanátok, felfedezhetnétek mindazt az elégedetlenségre okot adó dolgot magatokban, amit másokban láttatok. Következésképp tehát igyekezzünk szüntelenül egymás erősítésére a legszentebb hitben. – *This Day With God*, 300. o.

Mindenkinek kemény küzdelmet kell vívnia saját énjével, és ezek a küzdelmek nem fogynak el. Ám ha folyamatosan növekszünk a keresztény tapasztalatban, akkor mindig Jézusra fogunk tekinteni hittel, és erőt nyerünk minden válságos helyzetben. A megújult természetünk minden képességét és tehetségét naponta meg kell dolgoztatnunk. Minden nap alkalmunk adódik keresztre szegezni az énünket és harcolni a megromlott emberi természet hajlamaival, amelyek rossz irányba terelik akaratumkat. A győzelem csak akkor lesz a mienk, amikor részeseülünk Krisztus értünk kivívott győzelméből. – *Reflecting Christ*, 108. o.

Február 8., hétfő – Propaganda (Ésa 36:2–20)

Az asszír tisztek fegyelmezett seregük erős voltában megbeszélésre hívták Júda főembereit. A tárgyalás során arcátlanul követelték tőlük a város átadását. Követelésüket a héberek Ura elleni istenkáromló gyalázkodásokkal kísérték. Izrael és Júda gyengesége és hitehagyása miatt a nemzetek már nem tisztelték, hanem állandóan becsmérelték Isten nevét. [...]

Szólt Rabsaké: „Halljátok meg a nagy királynak, AsszírIA királyának az üzenetét! Ezt üzeni a király: Ne hagyjátok, hogy rászedjen benneteket Ezékiás, mert ő nem tud megmenteni benneteket! És ne hagyjátok, hogy Ezékiás így biztasson benneteket az Úrral: Bizonyosan megment

bennünket az Úr, és nem kerül ez a város AsszírIA királyának kezébe!” – *Próféták és királyok*, 352–353. o.

Amikor teher nyom, kísértések gyötörnek, amikor az emberi szív érzelmei és vágyai le akarnak gyűrni bennünket, akkor buzgón és szüntelenül imádkozzunk mennyei Atyánkhoz az Úr Jézus Krisztus nevében, és Jézus a segítségünkre siet, s az Ő mindenható neve által győzhetünk, Sátánt pedig elűzi a közelünkből. [...]

Csak az Úrnál van segítség. Nem áltathatjuk magunkat azzal a gondolattal, hogy van elég erőnk és bölcsességünk a munka végzéséhez, mivel erőnk csak gyengeség, ítélőképességünk pedig pusztá balgaság. Jézus legyőzte értünk az ellenséget, mivel a szíve megindult a gyengeségünk láttán, és mivel tudta, hogy ha nem segít, akkor elveszünk. A mennyei lény emberi testet öltött, így emberi karjával átölelhette az emberiséget, míg mennyei karjával belekapaszkodhatott a végtelen Isten trónjába. Krisztus érdemei emelték fel az emberiséget az Ő neve és kegyelme által, ekként az ember győzelmet arathat a bűn okozta romlás fölött, és a Megváltó dicsőséges, mennyei természete révén a végtelen Istenhez lett láncolva. – *That I May Know Him*, 269. o.

Ha Krisztuson át az Atyába vetjük a hitünket, „lelkünk biztos és szilárd horgonya ez, mely a függöny mögé ér, ahova elsőnek lépett be értünk Jézus” (Zsid 6:19). Igaz, hogy csalódások jönnek majd, és bajokat is várhatunk, de minden apró és komoly ügyünket bizzuk rá Istenre. Ő nem jön zavarba a panaszaink sokaságától, és a terheink súlya alatt sem omlik össze. Gondoskodása minden családra kiterjed, és minden embert körülvesz. Minden dolgunkkal, minden bánatunkkal törődik. Megjegyez minden könnyet, meghatja minden gyengeségünk. Azért engedi meg itt az összes szenvedésünket és megpróbáltatásunkat, hogy szeretetének szándékát szolgálják, „szentségének részeseivé legyünk”, és részt vegyünk abban a tökéletes örömben, amely a jelenlétében érhető el. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 742. o.

Február 9., kedd – Megfogyva bár, de törve nem (Ésa 36:21–37:20)

Júda földjét letarolta a megszálló hadsereg, de Isten megígérte, hogy csoda útján gondoskodik a nép szükségleteiről. Ezt üzenté Ezékiásnak:

„Tenedek pedig ezt a jelt adom: Ebben az évben azt eszitek, ami a tarlón nő, a második évben azt, ami annak a magvaiból hajt; a harmadik évben pedig vessetek és arassatok, ültessetek szőlőt, és egyétek gyümölcsét. Akik megmenekülnek és megmaradnak Júda házából, azok újra gyökeret vernek lenn, és gyümölcsöt hoznak fenn. Mert Jeruzsálemből terjed szét a maradék, és a Sion-hegyéről azok, akik megmenekülnek. A seregek Urának féltő szeretete műveli ezt. Azért ezt mondta az Úr AsszírIA királyáról: Nem jut be ebbe a városba, és nyilat sem lő rá; nem fordít feléje pajzsot, töltést sem emel ellene. Azon az úton tér vissza, amelyen jött, de ebbe a városba nem jut be, így szól az Úr. Pajzsa leszek ennek a városnak, és megszabadítom önmagamért meg szolgálámért, Dávidért.” (2Kir 19:29–34) Azon az éjszakán jött a szabadulás. – *Próféták és királyok*, 360–361. o.

Az a hit, mely erőt adott Habakuknak, valamint minden szentnek és igaznak is a súlyos próba idején, ma is élteni Isten népét. A legsötétebb órákban, a legijesztőbb körülmények között is bízhat a keresztény hívő a minden fény és hatalom Forrásában. Nap mint nap megújulhat a reménye és bátorsága Istenbe vetett hite által. „Az igaz ember a hite által él.” A menny szolgálatában nem kell sem elcsüggedni, sem elbizonytalanodni, sem félni! Az Úr nemcsak valóra váltja a benne bízók legdrágább reményeit, hanem annál többet is tesz. Megadja a bölcseséget, amire különböző helyzetekben szükség van. [...]

Tápláljuk és ápoljuk a proféták és apostolok hitét – a hitet, amely megragadja Isten ígéreteit, és várja, hogy szabadulást hozzon, amikor és ahogy jónak látja. A biztos profétai beszéd végső beteljesülése a mi Urunk és megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges adventje lesz, amikor eljön mint királyok Királya és uraknak Ura. Talán hosszúnak tűnik a várakozási idő, és az embert lesújtják a csüggesztő körülmények. Talán sokan, akikben bízunk, elhullanak az úton. De mondjuk bizakodóan a profétával együtt, aki a példátlan hitehagyás idején így bátorította Júdát: „Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjen el előtte az egész föld!” (Hab 2:20) – *Próféták és királyok*, 386–387. o.

Ha saját kezünkbe vesszük a dolgainkat, és saját bölcsességünkben bízva akarunk sikert elérni, akkor olyan terhet veszünk a vállunkra, amelyet nem Isten rakott ránk, amit a segítsége nélkül akarunk cipelni. Magunkra vállaljuk azt a felelősséget, amely a Mindenhatóé, így valójá-

ban helyettesítjük Őt. Nyugtalanok lehetünk, előre láthatunk bizonyos veszélyeket, veszteségek érhetnek bennünket, mert azok elmaradhatatlanok, de ha igazán hisszük, hogy Isten szeret bennünket, és csak a javunkat akarja, akkor nem fog aggasztani a jövő. Úgy bízunk benne, mint a gyermek bízik szerető szüleiben. A gondjaink és a szenvedéseink eltűnnek, mert akaratunk megnyugszik Isten akaratában. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 100. o.

Február 10., szerda – A történet további része (Ésa 37:21–38)

Az angyalok Isten követeként úgy jelennek meg, „mint a villámlás cikázása” (Ezék 1:14): vakító fény kíséretében repülnek sebesen. Amikor az angyal, akinek a tekintete „olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó”, megjelent a Megváltó sírjánál, az örök reszkettek a félelemtől, „és olyanokká lettek, mint a holtak” (Mt 28:3–4). Amikor Szanhérib, a gőgös asszír gyalázta és káromolta Istent, és elpusztítással fenyegette Izraelt, „azon az éjszakán kijött az Úr angyala, és levágott az asszíribeli táborban száznolcvanötezet”. Az angyal „megölt minden erős vitézt, előljárót és vezért” Szanhérib seregében. „És [Szanhérib] nagy szégyennel megtért az ő földjébe”. (2Kir 19:35; 2Krón 32:21) – *A nagy küzdelem*, 511. o.

A Jeruzsálem elfoglalására küldött sereg rettenetes megítélésének híre csakhamar eljutott Szanhéribhez, aki még mindig az Egyiptomból Júdába vezető utat őrizte. Az asszír király rémülten elrohant... Uralkodása nem tartott sokáig. A jövendölés szerint, amely hirtelen halálát jelezte, saját családtagjai gyilkolták meg, és „fia, Észárhaddón lett a király” (Ésa 37:38).

A héberek Istene diadalmaskodott a büszke asszíron. Jahve megvédte méltóságát a környező népek előtt. Jeruzsálemben a nép szíve szent örömmel telt meg. Buzgón esedeztek szabadulásért, és könnyek között vallották meg bűneiket. Nagy ínségükben Isten szabadító hatalmában bíztak, és Ő nem hagyta cserben őket. A templom udvara most az ének, az ünnepélyes dicsőítés hangjától visszhangzott. – *Próféták és királyok*, 361. o.

A keresztény élete gyakran tele van veszéllyel, és nehéznek látszik a kötelességteljesítés. Képzeletünk közeledő szerencsétlenséget

hoz elénk, amely után a szolgaság és halál következik. Isten szava mégis világosan mondja: „Menjetek előre!” Akkor is engedelmeskedjünk ennek a parancsnak, ha tekintetünk nem tud áthatolni a sötétségen. Az előrehaladás akadályai sohasem tűnnek el egy bizonytalanlankodó, kétkedő lélek elől. Aki csak akkor akar engedelmeskedni, ha minden bizonytalanság szertefoszlik, és a sikertelenség vagy vereség veszélye megszűnik, sohasem fog engedelmeskedni. A hit túltekint a nehézségeken, megragadja a láthatatlant, a Mindenhatót, ezért nem jöhet zavarba. A hit Krisztus kezének megragadása minden szükség idején.

Isten szolgálóinak erős hitre van szükségük. A látszat ijesztőnek tűnhet, azonban a legsötétebb órát is fényugár ragyogja majd át. Akik hitben szeretik és szolgálják az Urat, erejük napról napra megújul. Az Örökkévaló értelme áll a rendelkezésükre, nehogy tévedjenek szándékai keresztülvitelében. Krisztus szolgálói mindvégig tartásuk megbizodalmutukat, és gondoljanak arra, hogy Isten igazsága fényének világítania kell a sötétség közepette, amely a világot beborítja. – *Az evangélium szolgálói*, 262. o.

Február 11., csütörtök – Betegségben és gazdagságban (Ésa 38–39)

A messi ország uralkodójától érkező követek látogatása alkalmat adott Ezékiásnak az élő Isten dicsőítésére. Milyen könnyen beszélhetett volna az Úrról, minden teremtett dolog fenntartójáról, akinek a kegyelméből életben maradt, mikor már semmi reménye nem volt. Micsoda nagy jelentőségű változás történhetett volna, ha ezekkel az emberekkel, akik Káldea síkságairól jöttek el az igazság keresésére, Ezékiás elismerteti, hogy az élő Isten a legfőbb Úr!

A király szívét azonban hatalmába kerítette a büszkeség és a hiúság. A maga dicsőítésére a kapcsi szemek elé tárta azokat a kincseket, amelyekkel Isten gazdagította népét. Ezékiás „megmutatta nekik kincstárát, az ezüstöt és az aranyat, a balzsamokat és a finom olajokat, egész fegyvertárát és mindazt, ami kincstárában található volt. Semmi sem volt palotájában és egész birodalmában, amit meg ne mutatott volna nekik.” (Ésa 39:2) Nem Isten megdicsőítésére, hanem önmaga felmagasztalására tette ezt a pogány fejedelmek előtt. Nem törődött azzal, hogy ezek az emberek egy hatalmas nép képviselői, mely nem féli és

nem szereti Istent, és oktalanság nemzete földi gazdagságának titkába beavatni őket. – *Próféták és királyok*, 344. o.

Ezékiás kudarcának története fontos leckére tanít meg bennünket. Sokkal gyakrabban kellene beszélnünk tapasztalatunk értékes fejezeteiről, Isten irgalmáról és jóságáról, a Megváltó semmihez sem fogható szeretetének mélységeiről. Ha az értelem és a szív betöltekezik Isten szeretetével, akkor nem esik majd nehezünkre megosztani másokkal is mindazt, ami lelki életünkhöz tartozik. A magasztos gondolatok, a nemes vágyak, az igazság pontosabb megértése, az önzetlen tervek, a kegyesség és szentség utáni vágyakozások találnak majd helyet szavainkban, amelyek majd kifejezik a szívünkben rejlő kincset. [...]

Ismerőseitek és barátaitok mit látnak a házatokban? Lehet, hogy Krisztus kegyelmének kincsei helyett mulandó dolgokat mutattok meg nekik? Vagy Krisztus jelleméről és munkásságáról beszéltek?... Bárcsak azok, akikért az Úr csodálatos dolgokat tett, magasztalnák Őt, és hirdetnék a csodadolgait. Sajnos azonban – Ezékiáshoz hasonlóan – gyakran épp azok feledkeznek meg Istenről, az áldások Adományozójáról, akikért olyan sokat tett. – *Conflict and Courage*, 241. o.

8.

„VIGASZTALJÁTOK NÉPEMET!”

Február 13., szombat délután

Isten egyháza a gonosszággal folytatott hosszú küzdelme legsötétebb napjaiban kinyilatkoztatásokat kapott Jahve örök érvényű szándékáról. Az Úr a jelen megpróbáltatásain túl megláttatja a jövő győzelmét és örömét, amikor a harc már véget ér, és a megváltottak belépnek az ígéret földjére. Egyháza tartsa nagy becsben a dicső jövő látomásait, az Isten keze által rajzolt jeleneteket ma, mikor gyorsan peregnék a korszakok küzdelmének záró jelenetei, és nemsokára a maguk teljességében megvalósulnak a megígért áldások. [...]

A harc nemsokára Krisztus győzelmével ér véget, és meglátjuk Őt, akiben örök életünk reménysége összpontosul. Ha már nála leszünk, majd semminek tűnik ennek az életnek minden próbája és szenvedése. Az előbbi dolgokra „nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe”. „Ne veszítsétek el hát bizodalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert állhatatosságra van szükségünk, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret. Mert még egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.” [...]

Nézz fel, nézz fel, és növekedjen a hited! Ez a hit irányítsa lépteidet azon a keskeny ösvényen, amely a város kapuin át a végtelenbe vezet, a megváltottak részére készített, végtelenül dicsőséges jövőbe. – *Isten csodálatos kegyelme*, 372. o.

Az egyház sok vigasztaló üzenetet kapott a régi prófétáktól. „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet” (Ésa 40:1) megbízással Isten csodálatos látomásokat is adott Ésaásnak, amelyek a századok során reménységet és örömet nyújtottak a hívőknek. Az Úr megvetett, üldözött, elhagyatott gyermekeinek minden korban a menny biztos ígéretei adtak erőt. Hit által tekintettek a jövőbe, amikor az Úr teljesíti egyházának adott ígéretét: „örökre fenségessé teszek, és örvendezővé nemzedékről nemzedékre” (Ésa 60:15). – *Próféták és királyok*, 722. o.

Krisztust az Atya jelenléte vette körül, és csak az történt vele, amit a végtelen szeretet a világ áldására megengedett. Ez volt vigasza forrása, és ez a mi vigaszunk is. Aki betöltekezik Jézus Lelkével, az Krisztusban marad. Bármí éri, minden a Megváltótól jön, aki körül fogja őt a jelenlétével – és csak az érheti, amit az Úr megenged neki. Minden szenvedésünk és fájdalmunk, minden megkísértésünk és próbánk, minden bánatunk és bajunk, minden üldözés és nélkülözés – egyszerűen minden – a javunkra van. Minden élmény és körülmény Isten szolgálja, amit a javunkra használ fel. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 488. o.

Február 14., vasárnap – A jövőre vonatkozó vigasztalás (Ésa 40:1–2)

Asszíria gőgje és bukása legyen intó példa az idők végéig! Isten ezt kérdezi ma a föld népeitől, akik dölyfösen és kevélyen sorakoznak fel ellene: „Kihez hasonlítasz dicsőségben és nagyságban Éden fáai között? Le kell szállnod Éden fáival együtt a föld mélyébe...” (Ezék 31:18)

„Jó az Úr! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra. De elsőprő áradattal vet véget ellenfeleinek.” (Náh 1:7–8) – *Próféták és királyok*, 366. o.

A legboldogabb az a szív, ahol Krisztus lakik. A legboldogabb az az otthon, amelynek uralkodó alapelve az istenfélelem. Abban a műhelyben, ahol a Fiú égi békéje és jelenléte időzik, a munkások a legmegbízhatóbbak, hűségesek és tevékenyek. Meglátszik rajtuk az Úr szeretete és a valódi istenfélelem.

Ezen a világon nincs vigasztalás és boldogság Jézus nélkül, ezért fogadjuk el és ismerjük el Őt barátunknak és Megváltónknak. Benne határtalan gyönyörűségekre találunk. Bárcsak mindnyájan úgy élnénk e rövid próbaidő alatt, hogy Megváltónkkal uralkodhassunk majd az örökkévalóság végtelen korszakain át! – *Az én életem ma*, 157. o.

A kiváltságokat, hogy Jézus szeretetében bízzatok üdvösségetekre. A legteljesebb, legbiztosabb, legnemesebb módon, hogy mondjátok: Ő szeret és elfogad engem, benne bízom, mert életét adta értem. Minden kételyt a legjobban eloszlat, ha kapcsolatunk van Krisztus jellemével. Ő mondja: „Aki énhozzám jön, azt semmiképpen ki nem vetem.” Más

szóval nem vethetem ki, mert szavamat adtam, hogy elfogadom. Fogjad Őt szaván, ajkad pedig hirdesse, hogy győzelmet arattál.

Vajon Jézus őszinte? Komolyan gondolja, amit mond? Válaszold határozottan: Igen, hiszek minden egyes szavában. S amikor ezt már elrendezted, akkor igényeld hittel minden egyes ígérését, és vedd el az áldást, mert éppen ez az elfogadás hit által a lélek élete. Akkor is hiheted, hogy Jézus hű hozzád, ha gyermekei között a leggyengébbnek, legérdemtelenebbnek is érzed magad. S ha hiszel, akkor minden sötét, képzelt kételyed visszaszáll az őscsalóra, akitől ered. Nagy áldássá lehetsz, ha szaván fogod Istent. Élő hittel bízzál benne, még akkor is, ha érzésed, indulatod bizalmatlan szavakra készítetne is. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 517. o.

A ránk váró kín és gyötrellem olyan hitet igényel, amely elvisel fáradtságot, késedelmet és éhséget; olyan hitet, amely a kemény próba idején sem lankad. A kegyelemidő alatt mindenki felkészülhet erre a próbára. Jákób azért győzött, mert állhatatos és céltudatos volt. Győzelme a kitarító ima hatalmát bizonyítja. Akik megragadják Isten ígéreteit, mint Jákób; akik olyan buzgók és állhatatosak, mint ő volt, azok hozzá hasonlóan fognak győzni... Amikor a kétségbeesés hullámai leírhatatlan erővel csapnak át az esdeklő emberen, mennyire kevesen kapaszkodnak megtörhetetlen hittel Isten ígéreteibe! – *A nagy küzdelem*, 621. o.

Február 15., hétfő – Isten jelenléte, szavai és az útkészítés (Ésa 40:3–8)

A régi időkben ha egy király országa ritkán lakott vidékein utazott, embereket küldtek a királyi fogat elé, hogy kiegyenesítsék a meredek részeket, feltöltsék a mélyedéseket, és az uralkodó akadálytalanul, biztonságban utazhasson. Ezt a szokást használta föl a próféta az evangélium munkájának illusztrálására: „Minden völgy fölemelkedjen, minden hegy és halom alászálljon.” (Ésa 40:4) Amikor Isten Lelke csodálatos, ösztönző erejével megérinti a szívet, megalázza az emberi büszkeséget. A világi örömek, rang és hatalom értéktelenné tűnik. „Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtven minden gondolatot, hogy engedelmeskedjen Krisztusnak.” (2Kor 10:5) Akkor az alázatosságot és az önfeláldozó szeretetet, amit az emberek alig értékelnek, egyedüli értékévé emelik.

Ez az evangélium munkája, amely János üzenetének része volt. – *Jézus élete*, 135. o.

Mi a feladatunk? Ugyanaz, mint ami Keresztelő Jánosé volt. Ezt olvassuk róla: „Azokban a napokban eljött Keresztelő János, aki prédikál Júdea pusztájában. És ezt mondta: Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa. Mert ez az, akiről Ésaías próféta szólott, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengetétek meg az Ő ösvényeit.” (Mt 3:1–3) [...]

Az Úr ma így szól hozzánk: „Tartsatok bűnbánatot: készítsétek elő az utat munkám újjáéledése előtt.” [...]

Akadályok gördülnek majd Isten műve haladásának útjába, de ti ne féljete. Szövetségéhez hű Istenünk a nyájas pásztor gyöngédségével és gondoskodásával a királyok királyának hatalmát egyesíti. Útját semmi nem torlaszolhatja el. Hatalma korlátlan, és ez szavatolja, hogy biztosan beváltja népének tett ígéreteit... Jósága és szeretete végtelen; szövetségét meg nem változtatja. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 9–10. o.

A hitetlen Voltaire egyszer kevélyen így szólt: „Unom már hallgatni, hogy tizenkét ember alapította a kereszténységet. Be fogom bizonyítani, hogy egy ember is elég, hogy véget vessen neki.” Már egy század telt el a halála óta. Emberek milliói fogtak össze a Biblia elleni harcban, de annyira eredménytelenül, hogy ahol korábban száz volt, most tízezer, sőt, százezer példány van Isten könyvéből. Az egyik korai reformátornak a keresztény egyházzól mondott szavai szerint „a Biblia olyan üllő, amely már sok kalapácsot elkoptatott”. Így szól az Úr: „Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoytatsz.” (Ésa 54:17)

„Istenünk beszéde mindörökre megmarad!” „Minden Ő végzése tökéletes. Meginyathatatlanok örökké és mindvégig; hűségéből és egyenesséből származottak.” (Ésa 40:8; Zsolt 111:7–8) Ami emberi tekintélyen alapszik, meghíusul; de ami Isten változhatatlan szavának sziklájára épül, örökké megáll. – *A nagy küzdelem*, 288. o.

Február 16., kedd – Az evangelizáció kezdete (Ésa 40:9–11)

Isten félreismerése sötétségbe borítja a földet. Az ember elfelejti, hogy milyen az Úr jelleme. Félreérti és félremagyarázza. Olyan üzenetet kell

hirdetnünk, melynek fénye megvilágosít, és ereje megment. Be kell mutatnunk Isten jellemét. A világ sötétségében szét kell sugározunk dicsőségének fényét, jóságának, irgalmának világosságát.

Ezt a munkát így ecseteli Ésaías próféta: „Emeld föl szódat magasan, örömondó Jeruzsálem! Emeld föl, ne félj! Mondjad Júda városainak: Ímhol Istenetek! Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jó, és megfizetése öelötte.” (Ésa 40:9–10) – *Krisztus példázatai*, 415. o.

A keresztények önzetlen munkálkodása a múltban legyen példa és ösztönzés számunkra. Isten gyülekezetének tagjai legyenek szorgalmasak jó cselekedetekben, és mentesüljenek minden világi hiúságtól. Járjanak Jézus lábnyomán, aki „széjjeljárt és jót cselekedett”. Szolgálják részvétteljes és irgalmas szívvel a segítségre szorulókat, és ismerjék meg a bűnösökkel az Üdvözítő nagy szeretetét. Az ilyen munka fáradtságos, de gazdag jutalma van. Aki őszintén foglalkozik vele, tapasztalni fogja, hogy lelkeket nyerhet meg az Úr számára. Ugyanis az isteni parancs gyakorlati megvalósításának hatása: ellenállhatatlan.

Nemcsak a felszentelt prédikátor kötelessége e megbízás teljesítése, hanem minden egyes léleké is, aki elfogadta Krisztust mint Megváltóját. Tehát arra hívatott, hogy felebarátai érdekében munkálkodjon. „A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel. És aki hallja, ezt mondja: Jövel!” (Jel 22:17) Ez a felhívás az egész gyülekezetnek szól. Aki meghallotta az Úr üzenetét, hangoztassa hegyen-völgyön át, és mondja: Jöjj! – *Az apostolok története*, 109–110. o.

„A maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket... És a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját.” (Jn 10:3–4) A keleti pásztor nem hajtja a juhait. Nem erőszakos, nem félemlít meg, hanem elől jár, úgy hívja őket. Ismerik a hangját, engednek a hívásának. Így tesz a Megváltó-Pásztor is a juhaival. [...]

Ahogy a pásztor a nyája előtt halad, és elsőként találkozik az út veszélyeivel, úgy tesz Jézus is a népével. „Mikor kiereszti az ő juhait, előttük megy.” (Jn 10:4) A mennybe vezető utat megszentelik az Üdvözítő lábnyomai. Lehet az ösvény meredek és rögös – Krisztus már végigment rajta. Lába taposta a kegyetlen töviseket, és tette az ösvényt könnyebbé számunkra. Minden terhet, amit el kell viselnünk, Ő maga is hordozott. – *Jézus élete*, 480. o.

Február 17., szerda – A kegyelmes teremtő (Ésa 40:12–31)

A legértelmesebb emberek sem értik meg Jahve titkait, ahogy ezeket a természetben kinyilatkoztatta. Sok olyan kérdést vet fel az ihletett Ige, amit a legnagyobb tudós sem képes megválaszolni. Ezek a kérdések nem azért hangzottak el, hogy megválaszoljuk őket, hanem hogy felhívják a figyelmünket Isten mélységes titkaira, és megtanítsanak bennünket arra: a bölcsességünknek határa van, hogy mindennapi életünk körül sok, halandók felfogóképességét meghaladó dolog van.

A kétkedő emberek azért nem hisznek Istenben, mert nem tudják felfogni azt a végtelen hatalmat, amely által kinyilatkoztatja magát. Az Urat azonban éppúgy kell elfogadni abból, amit nem nyilatkoztatt ki önmagáról, mint abból, ami a korlátolt megértésünk számára is megnyílt. Mind az isteni kinyilatkoztatásban, mind a természetben az Úr adott olyan titkokat, amelyek a hitünket igénylik. Ennek így kell lennie. Örökké kutathatunk, örökké érdeklődhetünk, mindig tanulhatunk, mégis megmarad a végtelenség. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 431. o.

Aki Krisztust választotta, olyan hatalomhoz csatlakozott, melyet emberi bölcsesség és emberi erő csatasorba állítása meg nem dönthet. [...]

„Kihez hasonlítotok hát engem, hogy hasonló volnék? – szól a Szent. Emeljétek fel a magasba szemeteket, és lássátok meg, ki teremtette azokat. Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen. Miért mondom, Jákob, és szólsz ekként, Izrael: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem. Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremtette a föld határait? Nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége! Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!” (Ésa 40:25–31) – *Bizony-ságtételek*, 8. köt., 39. o.

Isten felszólítja az embereket, hogy tekintsenek föl az égre. Ismerjék fel Őt a csillagos ég csodáiból. Ne csupán szemléljük az eget, hanem gondolkodjunk el az Úr keze művein. Azt akarja, hogy tanulmányozzuk

végtelen alkotásait, és ebből tanuljuk meg szeretni, tisztelni Őt és neki engedelmessé válni. Az egek, a föld a kincseikkel Isten szeretetéről, gondoskodásáról és hatalmáról beszélnek. [...]

Isten fölhívja rá teremtményeit, szakítsák el figyelmüket a körülöttük levő nyüzsgésről és aggodalmakról, és az Ő keze munkáit csodálják. Az égitestek méltók az elmélyedésre. A Mindenható az ember javára teremtette őket. Amint tanulmányozzuk az alkotásait, az Úr angyalai mellettünk lesznek, hogy megvilágítsák gondolatainkat, megőrizzenek a sátáni, ördögi csalásoktól. Amint az istenalkotta csodálatos művekre tekintesz, büszke, balga szíved érezze át a maga függőségét és alsóbbrendűségét. Mikor ezekről elmélsz, Isten leereszkedésének tudatára ébredsz rá. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1145. o.

Február 18., csütörtök – Mi a baj a bálványimádással? (Ésa 40:19–20)

Az emberek az igazság megtagadásával az igazság Szerzőjét tagadják meg. Isten törvényének sárba tiprásával a Törvényadó tekintélyét cáfolják. Éppoly könnyű bálványt csinálni hamis tanokból és elméletekből, mint fából vagy kőből. Sátán hamis színben tünteti fel az Atya tulajdonságait, és az általa festett képből az ember téves fogalmat alkot a jelleméről. Jahve helyett sokan egy filozofikus bálványt ültetnek a trónra, míg Krisztust, az Ige és a teremtés munkája nyomán megmutatkozó, élő Istent csak kevesen imádják. Ezek istenítik a természetet, a természet Urát pedig megtagadják. A bálványimádás ma éppúgy létezik a keresztény világban, mint az Illés-korabeli, ősi Izraelben, csak más formában. Sok, bölcsnek tartott ember istene – filozófusoké, költőké, politikusoké, újságíróké; az elegáns, divatos körök istene, számos főiskola és egyetem istene, sőt, egyes teológiai intézmény istene – nem sokkal különb, mint Baál, Fönícia napistene. – *A nagy küzdelem*, 583. o.

Minden hamis istentisztelet lelki paráznaság. A hamis istentiszteletet megtiltó parancs egyúttal azt is megparancsolja, hogy imádjuk Istent, és egyedül neki szolgáljunk. Féltve szerető Isten az Úr. Nem űzhetünk gúnyt belőle. Hiszen megszabta, miként imádjuk Őt. Urunk gyűlöli a bálványimádást, mert megrontó a hatása. Beszennyezi az értelmet, érzékiségre és sok másféle bűnre vezet. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1106. o.

A szívek vizsgálója mindennemű bálványimádástól el szeretné fordítani népét. Isten Szavának, az élet áldott könyvének kellene feküdnie azokon az asztalokon, melyek most tele vannak díszekkel. Költsétek a pénzeteket olyan könyvekre, amelyekből világosságot nyerhettek a jelenvaló igazságra nézve. Az időt, amit a díszek rakosgatásával és tisztogatásával pazaroltok el, inkább arra használjátok, hogy néhány sort írjatok a barátaitoknak, vagy kiadványokat és folyóiratokat küldötök az igazságot még nem ismerőknek. Ragadjátok meg az Úr szavát, mint a végtelen bölcsesség és szeretet kincsét. Az Ige az az útmutató, mely megmutatja a menny felé vezető utat. Rámutat a bűnbocsátó Megváltóra, és így szól: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” (Jn 1:29)

Bárcsak alázatos szívvel és az Istennek való alávetettség lelkületével kutatnátok a Szentírást! Bárcsak úgy vizsgálnátok meg a szíveteket, mintha meggyújtott gyertyával kutatnátok még a legvékonyabb szálak után is, melyek a világi szokásokhoz kötnek benneteket, és elfordítják a figyelmeteket Istentől! Kérleljétek Őt, hogy mutasson rá minden olyan gyakorlatra, ami elvonja tőle a gondolataitokat és az érzéseiteket! Az Úr a jellem mércéjéül adta törvényét az embernek. Így a törvény által felismerhetitek és legyőzhetitek minden jellemhibátokat. Elszakíthatjátok magatokat minden bálványtól, a kegyelem és igazság aranybilincselével pedig Istenhez köthetitek magatokat. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 318. o.

Február 19., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek lelkészeknek, „Magasztos kiváltság” című fejezet. *Bizonyságtételek*, 1. köt., 608–609. o.

SZOLGA ÉS MEGVÁLTÓ

Február 20., szombat délután

János felidézte a Messiásról szóló jövendölést: „Fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessek az Úr jókedvének esztendejét, és... megvigasztaljak minden gyászolót.” (Ésa 61:1-2) A Názáreti Jézus volt az, akiről ez az ígélet szólt. A szenvedő emberiségért végzett szolgálata istenségéről tanúskodott. Dicsősége mutatkozott meg abban, ahogy lehajolt hozzánk, és osztozott alacsony sorsunkban.

Krisztus cselekedetei nemcsak messiási voltát igazolták, de megmutatták azt is, hogy országát hogyan fogja felállítani. János előtt feltárult ugyanaz az igazság, amelyet Illés is felismert a pusztában, amikor „nagy és erős szél... a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem vala abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem”; és a tűz után az Úr halk, szelíd hangja szólt a prófétához (1Kir 19:11-12). Jézus tehát nem trónok és birodalmak megdöntésével, pompával és hivalkodással készült feladatát végrehajtani, hanem úgy, hogy irgalmas és önfeláldozó élete által szólt az emberi szívekhez. – *A nagy Orvos lábnymán*, 35–36. o.

Életébe nem vegyült önérdek. Idegen volt Isten Fia előtt az a hódolat, amellyel a világ a rangnak, a gazdagságnak és a képességnek adózik. A Messiás semmilyen emberi eszközt nem vett igénybe, hogy hűséget vegyen vagy hódolatot követeljen. Énjének tökéletes megtagadását ezek a szavak vetítették előre: „Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. A megrepedt nádszálát nem töri össze, a füstölgő méccsest nem oltja el...” (Ésa 42:2-3).

A Megváltó egészen másként viselkedett az emberek között, mint korának tanítói. Soha nem hangoskodott, nem vitatkozott, nem imádkozott tüntetően, és nem tett semmit azért, hogy dicsőítsék. A Messiás

Istenben rejtőzött el, és Isten pedig megmutatkozott Fiának jellemében. Isten ismerete nélkül az emberiség örökre elveszne. Mennyei segítség nélkül az emberek egyre mélyebbre süllyednének. Életet és erőt kell kapniuk a világ Alkotójától. Az ember hiányait nem lehet másképpen kielégíteni. – *Próféták és királyok*, 693. o.

Jézus látta a papok és fejedelmek viselkedését. Akiknek segítségre lett volna szükségük, a lesújtottaknak, az elcsüggedteknek, azoknak szólták az ítélet és dorgálás szavait. Krisztus ellenben sohasem ejtett volna ki olyan szavakat, melyek a meggyengült, megrepedt nádszálat eltörték volna. Az Úr bátorította, nem pedig kioltotta a hit és reményesség gyöngén pislákoló mécsét. Urunk táplálni fogja népét, mint az a pásztor, aki karjába emeli, és keblén hordozza a bányásokat. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1146. o.

Február 21., vasárnap – Szolgáló nemzet (Ésa 41)

Isten kinyilatkoztatta a prófétának áldott célját, amelyért szétszórja Júdát a föld népei között. Így szólt: „Ezért majd megismeri népem a nevemet azon a napon, hogy én vagyok az, aki így szólt: Itt vagyok!” (Ésa 52:6) És nemcsak nekik kellett megtanulniuk az engedelmesség és bizalom leckéjét. Száműzetésük helyén másokkal is meg kellett ismertetniük az élő Istent. Az idegenek fiai közül sokan megtanulták szeretni, mint Teremtőjüket és Megváltójukat. Ünnepelni kezdték szombatját, teremtői hatalmának emlékművét; és „kinyújtotta szent karját az Úr minden nép szemé láttára”, hogy megszabadítsa népét a fogságból, „az egész föld határán” (Ésa 52:10). A pogányságból megtértek közül sokan csatlakoztak Izráelhez, és velük tartottak, amikor viszsza mentek Júdeába. Nem mondhatta egyikük sem: „Bizonyára elkülönít engem népétől az Úr” (Ésa 56:3). Az Úr azt mondta prófétája által azoknak, akik meghódnak előtte, és megtartják törvényét, hogy ezen túl földi egyházához, a lelki Izráelhez tartoznak. – *Próféták és királyok*, 371. o.

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénybe borított, átalakult közösség, Immánuel dicsőségének hordozója legyen. Azt akarja, hogy minden hívő ember fényt és békét árásson maga körül. Azt akarja, hogy életünk bemutassa a menny örömét. [...]

Ekkor veszik át megígért örökségüket azok, akiket Krisztus megváltott az emberek közül. Így teljesedik szó szerint Isten Izráellel való szándéka. Ember nem hiúsíthatja meg Isten tervét. Miközben Sátán végzi gonosz munkáját, Isten szándéka biztosan halad a megvalósulás felé. Így volt ez Izráel házával is a megosztott birodalom történelmében. Így van ez ma is a lelki Izráelben. – *Próféták és királyok*, 720. o.

Hegyibeszédében Jézus fenséges példázatokkal mutatott rá, hogy milyen szükséges Istenben bízunk. E tanítások célja az volt, hogy Isten gyermekeit minden időben vigasztalja és bátorítsa, s így érthetően reánk is vonatkoznak. [...]

Az előttünk levő küzdelemben újabb, nem sejtett akadályokra számíthatunk; azonban akár a múlt, akár pedig az eljövendőre tekintünk, bátran mondhatjuk: „Mindaddig megsegített minket az Úr!” – „És életeden át tartson erőd!” (1Sám 7:12; 5Móz 33:25) A ránk várakozó megpróbáltatások nem fogják az erőnket felülmúlni. [...]

Így majd annak idején megnyílnak az egek kapui, hogy bevonulhasanak rajtuk Isten gyermekei, s a dicsőség Királyának ajkáról, mint legszébb zene érinti füleiket: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített!” (Mt 25:34) – *Jézushoz vezető út*, 123, 125–126. o.

Február 22., hétfő – A meg nem nevezett szolga (Ésa 42:1–7)

Amikor nehéz kérdést tanulmányozunk, emeljük gondolatainkat a legcsodálatosabb eseményre, mely valaha is történt a földön vagy égen – Isten Fiának testté léételére. Isten odaadta Fiát, hogy szégyenteljes halált haljon a bűnös emberért. Aki a mennyei udvarokban parancsnoki tisztet töltött be, levetette a királyi koronát, palástját, és istenségére emberi létet öltve eljött a világra, hogy az emberi család fejénél álljon példakép-emberként. Megalázta magát, hogy minden szenvedésben együtt szenvedjen az emberrel. [...]

Isten Fia önként jött elvégezni az engesztelés, az elfedezés munkáját. Nem volt rajta a kötelesség igája, hogy azt tegye, hiszen független volt, és minden törvény fölött állt.

Az angyalok, Isten értelmes küldöttei, a kötelesség igáját hordozzák; személyes áldozatuk nem hozna engesztelést az embernek. Egyedül Krisztus állt szabadon a törvény követelményeitől, hogy vállalja

a bűnös ember megváltását. Hatalmában állt lefektetni életét, és hatalmában állt újra fölvenni azt. Istennel való egyenlőségét nem tekintette úgy, mint amihez feltétlenül kellene ragaszkodnia. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 904. o.

Amint a főpap levetette főpapi ruháját, s a papi fehér gyolcs ruhájában végzett szolgálatot, ugyanúgy Krisztus is megüresítette magát, szolgálai formát vett föl, s áldozatot mutatott be, maga lévén a pap és az áldozat is. Amint a főpap szolgálatának elvégzése után a szentek szentjéből főpapi ruhájában kilépett a várakozó gyülekezet elé, ugyanúgy Krisztus másodszor el fog jönni legfehérebb fehér, dicső öltözékében. „És a ruhája fényes lőn, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet.” Saját maga és az Atya dicsőségében fog eljönni, mint királyok Királya és uralkodók Ura. Az egész angyali sokaság elkíséri útján. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1111. o.

Krisztus Sátán legyőzőjeként és a Sátán által megkötözött foglyok Megváltójaként jött világunkba. Saját győzedelmes életével példát adott az embereknek, hogy hozzá hasonlóan ők is legyőzzék Sátán kísértéseit. Mihelyt Krisztus elérkezett a megkísértés pusztájába, ábrázata megváltozott. [...] A világ bűneinek terhe nyomasztotta lelkét, arcára elmondhatatlan fájdalom ült ki: a gyötrelmeknek olyan mélysége, melyet az elbukott ember fel sem foghatott. Megérezte a világot elárasztó átok elsöprő viharát. Felismerte a világot uraló kényeztetett étvágy és szentségtelen szenvedély hatalmát, mely elmondhatatlan szenvedést hozott az emberre. [...]

Mivel az ember meggyengült állapotában nem tudta leküzdeni Sátán kísértéseinek erejét, Jézus vállalkozott a teher elhordozására, hogy az emberek érdekében győzzön az étvágy hatalma felett. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 271–272. o.

Február 23., kedd – Perzsa „Messiás” (Ésa 44:26–45:6)

Gonddal kell őriznünk az igazság nagy útjelzőit, melyek megmutatják helyünket a profetikus történelemben, nehogy lerombolódjanak, és olyan elméletek kerüljenek helyükre, amelyek inkább zűrzavart, mintsem valódi világosságot jelentenek. [...]

Itt is, ott is volt valaki, aki a Bibliát tanulmányozva arra a gondolatra jutott, hogy nagy világosságot és új elméleteket fedezett fel, de ezek nem voltak helytállóak. Az egész Biblia igaz, de annak helytelen alkalmazása helytelen következtetésekhez vezet. Hatalmas csata részesei vagyunk, mely a végső harchoz közeledve egyre szorosabb és küzdelmesebb lesz. Éber ellenségünk szüntelen munkálkodik azok elméjén, akiknek nem volt személyes tapasztalatuk Isten népe tanításai vonatkozásában az elmúlt ötven évben. [...]

Akik törekednek ennek az üzenetnek a megértésére, azokat az Úr nem fogja arra készíteni, hogy bibliaalkalmazási módszerük által aláássák az alapot, és kidöntsék helyükről hitünknek azon oszlopaikat, melyek odáig segítették a hetednapi adventistákat, ahol most vannak. Azok az igazságok, melyek sorban megnyíltak előttünk, miközben az Isten Igéjében feltárt prófécia vonalán továbbhaladtunk, ma is szent és örökkévaló igazságok. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 101–103. o.

Az Úrnak sok erőforrás áll rendelkezésre. Az Ő keze nyugszik a gépezeten. Mikor eljött az idő temploma újjáépítésére, mint eszközét indította Círuszt, hogy fölismerje a rá vonatkozó jövődöléseket, és megadja a zsidó nép szabadságát. Sőt a templom építéséhez szükséges anyagokkal is ellátta őket. Az építkezés Círusz idején indult, majd utóda folytatta az elkezdett munkákat. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1175. o.

A hódító perzsa hadsereg váratlanul vonult be a babiloni főváros központjába a folyó medrén át, amelynek a vizét elvezették, és a belső kapukon keresztül, amelyeket gondatlan biztonságérzetből minden védelem nélkül nyitva hagytak. Mindez bőségesen bizonyította a zsidóknak az elnyomóik hirtelen bukásáról mondott ésaiási prófécia szó szerinti teljesedését. Ebben félreérthetetlen jelét kellett volna látniuk annak, hogy Isten a nemzetek ügyeit az ő érdeküknek megfelelően alakítja; mert a Babilon elfoglalásának és bukásának módját vázoló prófeciával szoros összefüggésben íródtak a következő szavak:

„Én mondom Círuszt pásztoromnak, és ő minden kívánságomat teljesíti, amikor azt mondja: Építsék föl Jeruzsálemet, és rakják le a templom alapját!” „Én indítottam el őt győzelmesen, egyengetem az útját mindeütt. Ő építi föl városomat, és hazaküldi foglyaimat, nem fizetségért és

nem ajándékért – mondja a Seregek Ura.” (Ésa 44:28; 45:13) – *Próféták és királyok*, 552. o.

Február 24., szerda – Remény a jövőre

Lehet-e Isten előtt igaz az ember? Hogyan igazulhat meg a bűnös? Egyedül Krisztus által jöhetünk Istennel összhangba, szentségre. De hogyan juthatunk Krisztushoz? Bűneik tudatában ma is sokan kiáltják az első pünkösdi napján összegyűlt tömeggel együtt: „Mit cselekedjünk?” Péter apostol első szava ez volt: „Térjetelek meg!” Röviddel ezután pedig így szólt: „Bánjátok meg azért és térjetelek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek!” (Csel 2:37–38; 3:19).

A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Életünkben akkor történhet csak valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől. – *Jézushoz vezető út*, 23. o.

Aki őszintén megbánja bűneit, az nem feledkezik el arról, hogy mit vétett. Amikor békesség költözik szívébe, nem válik közömbössé a hibáival szemben. Azokra gondol, akiket élete példájával bűnre vitt, és minden lehetőet megpróbál, hogy visszavezesse őket az igaz útra. Minél nagyobb világosság veszi körül, annál jobban vágyik másokat is a helyes útra téríteni. Nem szépítgeti helytelen életvitelét, és nem veszi könnyen tévedéseit; megszólaltatja a vészjelet, hogy mások óvakodjanak. [...]

Az ilyen példákából meg kellene tanulnunk, hogy csak éberség és ima jelent védelmet ifjúnak és idősnek egyaránt. Nem magas állásban és nagy kiváltságokban rejlik a biztonság. Élhet valaki őszinte keresztény életet hosszú éveken át, akkor is Sátán támadásainak célpontja. Még a bölcs és erős Salamon is vereséget szenvedett harcában, amelyet a lelke mélyén lévő bűnökkel és a kívülről támadó kísértésekkel vívott. Kudarca arra tanít, hogy bármilyen értelmi képességei legyenek az embernek, és bármennyire hűségesen szolgálta Istent a múltban, soha nem bízhat saját bölcsességében és feddhetetlenségében. – *Próféták és királyok*, 78, 82. o.

Bizonyoságot teszek hívő testvéreimnek és testvérnőimnek, hogy Krisztus egyháza bármilyen gyenge és fogyatékos, mégis figyelmének

egyetlen és legfőbb tárgya e földön. Meghívását ugyan az egész világra kiterjeszti, nevezetesen, hogy jöjjenek hozzá és üdvözüljenek, anyalait pedig megbízza, hogy mennyei segítséget nyújtsanak minden egyes léleknek, aki bűnbánattal és töredelemmel járul eléje: ámde Szentlelke által személyesen jár-kei házában. [...]

Beszéljünk mi is így, hálás szívvel, mint akik értékeljük Isten nagy jószágát és szeretetét irántunk, mint nép és mint egyének iránt. „Bízzál Izrael az Úrban mostantól fogva mindörökké!” [...] Gondoljátok meg kedves testvéreim, hogy népe van az Úrnak, választott népe, tulajdon egyháza, erős vára, melyet fenntart, ebben a bűn verte, lázadó világban: tekintélyeként és törvényadójaként ez az egyház csak Őt ismerje el! – *Bizonyágtételek lelkészeknek*, 15. o.

Február 25., csütörtök – Az érző és szenvedő szolga (Ésa 49:1-12)

Izrael történelmének későbbi századaiban – az első advent előtti időben – megértették, hogy ez a prófécia a Messiás eljövetelére utal: „Kevésnek tartom, hogy Jákob törzseinek helyreállításában és a megmentett Izrael visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.” „Megjelenik az Úr dicsősége – jövendölte meg a próféta –, látni fogja minden ember egyaránt.” (Ésa 49:6; 40:5) [...]

Krisztusnak szól e profetikus ígéret: „Ezt mondja az Úr, Izrael megváltója, Szentje, annak, akit megvetnek az emberek... Ezt mondja az Úr: ...Megőrizlek és megajándékozom általad szövetségemmel népemet, hogy te állítsd helyre az országot és oszd szét az elpusztult örökséget. Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! – a sötétségben levőknek: Jöjjetek a napvilágra!... Nem éheznek, és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizetekhez.” (Ésa 49:7-10) – *Próféták és királyok*, 688-689. o.

A világ Megváltójaként Krisztus állandóan látszólagos kudarcral találta szembe magát. Ő, aki az irgalmasság követe volt világunk számára, látszólag csak keveset tudott elvégezni abból a szolgálatból, amelyet szeretett volna elvégezni szíve szerint; vagyis abból, hogy embereket emeljen ki és fel ebből a világból, és mentse meg őket. A sátáni erők

állandóan azon munkálkodtak, hogy elállják az útját. Krisztust azonban ezek az akadályok nem bátorítanították el. [...]

Jézus Istennek eme ígéretében bízott, és nem adott Sátánnak semmi esélyt arra, hogy eredményt érjen el. Mikor Krisztusnak megaláztatása végső lépéseit kellett megtennie, és a legmélyebb szomorúság zárta körül a lelkét, akkor ezt mondta tanítványainak: „Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme; és énbennem nincsen semmije.” (Jn 14:30) „E világnak fejedelme megítéltetett” (Jn 16:21). „Most van e világ kárhoztatása, most vettetik ki e világ fejedelme.” (Jn 12:31) – *Jézus élete*, 678–679. o.

Minden próbában erőteljes vigaszt találunk. Azt gondoljátok, hogy Üdvözítőnknek nem fáj a mi tehetetlenségünk? Hát nem kísértetett meg hozzánk hasonlóan? Talán nem hívott meg, hogy hozzuk elé minden próbánkat és nehézségünket? Ne szomorítsanak meg bennünket a másnap terhei. Örömmel és bátorsággal hordozzuk a mai nap terhét. Ma kell bízunk és hinnünk. Csak ez a nap a mienk, és aki mára erőt adott, az holnap is erőt ad majd.

A hitetlenség éles tőrként ejt sebet a lelken. Ha jön a próba, mert jönni fog, ne aggódjunk, és ne panaszkodjunk. „És örülének, hogy lecsillapodtak vala, és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára.” (Zsolt 107:30) Emlékezzetek arra, hogy az Örökkévaló karja hordoz benneteket. „Csillapodjál le az Úrban és várjad őt” (Zsolt 37:7). Ő fog elvezetni benneteket a kegyelemmel teljes tapasztalatok kikötőjébe. – *In Heavenly Places*, 269. o.

Február 26., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek lelkészeknek: „Intés és ígéret drága igéi” című fejezet.

MEGTENNI A LEHETETLENT

Február 27., szombat délután

Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve „ama titoknak kijelentése” volt, „mely örök időtől fogva el volt hallgatva” (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, „hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). [...]

Ez önkéntes áldozat volt. Jézus Atyja mellett maradhatott volna, megtarthatta volna mennyei dicsőségét és az angyalok hódolatát. Mégis elhatározta, hogy leteszi jogarát Atyja kezébe, elhagyja a mindenség trónját, hogy világosságot hozzon a sötétségben ülőknek, és életet adjon az elveszendőknek. – *Jézus élete*, 22. o.

A gyermek Jézus első alkalommal lépett be a templomba. Látta a fehér ruhás papokat, amint ünnepélyes szolgálatukat végezték. Szemlélte az oltáron vérző áldozatot. Együtt borult le imában a hívőkkel, mialatt a tömjénfelhő felszállt Isten elé. Tanúja volt a húsvéti istentisztelet mély benyomást keltő szertartásainak, amelyek értelmét napról napra világosabban látta. Minden mozzanat az Ő életéhez kapcsolódott. Új érzések ébredtek benne. Csendben, elmerülten tanulmányozott egy nagy kérdést. Küldetésének rejtélye feltárult előtte. – *Jézus élete*, 78. o.

Pál kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosan egybefonta a próféciaikkal. Ezek utalnak arra, aki olyan lesz, mint „a bárány, mely mézsárszékre vitetik”. A Messiás „önlelkét áldozatul”

adja. Ésaías próféta bizonyosságot tett róla, mint Isten Bárányáról; az Üdvözítő engesztelő művét évszázadokkal előbb szemlélhette, aki „életét halálra adta és a bűnösök közé számláltatott; pedig Ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:7, 10, 12).

A jövődölések Üdvözítőjének tehát nem földi uralkodóként kell jönnie, hogy megszabadítsa a zsidó népet elnyomóitól, hanem mint ember jön az emberek közé. Alacsony sorban és szegénységben él, hogy végül, mint megvetettet és elvetettet megöljék. Az ótestamentumi írásokban megjövendölt Üdvözítő áldozatul adja önmagát a bukott emberiségért, és ezáltal tesz eleget az áthágott törvény követelményének. Benne kellett teljesedésbe menniük az engesztelési áldozatoknak; kereszthalála ad jelentőséget az egész zsidó szertartási rendszernek. – *Az apostolok története*, 227. o.

Február 28., vasárnap – Próbakő Ésaías próféciájában (Ésa 50:4–10)

„Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon” (Jn 14:24; Mt 20:28). Nem önmagáért élt, és nem önmagáért imádkozott, hanem másokért. Nem önmagával törődött, hanem másokkal. Reggelenként – az Istennel töltött órák után – a menny világgosságát hozta az embereknek. Naponta részesült a Szentlélek keresztségében. Az új nap hajnalán az Úr felébresztette szendergéséből. Lelkileg megerősítette, hogy szavaival áldást árasztasson másokra. Az üzenetet közvetlenül Isten trónjától hozta, hogy a megfáradtaknak és lesújtottaknak azt mondja el, amire szükségük volt. „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott énnékem – mondta –, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok.” (Ésa 50:4) – *Krisztus példázatai*, 139. o.

Jézus... elhagyta mennyei otthonát, hogy ellenségeinek az élet kenyerét vigye, s bár a jászoltól a sírig csak rágalmozás és üldözés volt osztályrésze, mégis a megbocsátó mennyei szeretet élt szívében. Ésaías próféta által mondta: „Hátamat odaadám a verőknek, és orcámat a szagatóknak, képemet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt” (Ésa 50:6). [...]

Акiben Krisztus Lelke lakozik, az Krisztusban marad, s a támadás, amelyet ellene irányítanak, az Üdvözítőt éri, aki jelenlétével veszi

körül. Csak az történik, amit Krisztus megenged. Nem kell ellenállnia a gonosznak, hiszen Krisztus védi. Semmi sem érheti az Úr beleegyezése nélkül, mert „Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róm 8:28). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 71. o.

„Másokat megtartott, magát nem bírja megtartani” (Mk 15:31). A bűnös csupán azért reménykedhet az isteni megbocsátásban, mert Jézus Krisztus nem önmagát akarta megmenteni. Ha bármit is elvétett volna, vagy elcsüggedt volna a bűnösök megmentését célzó, önként vállalt küldetésében, akkor Ádám fiai és leányai számára kialudt volna az utolsó reménysugár is. Krisztus egész élete az önmegtagadás és önfeláldozás élete volt. [...]

Ő, micsoda vágy fűtötte Krisztust a veszendő emberek megváltására! Keresztre szegezett teste nem vetett árnyékot istenségére, sem Isten azon hatalmára, hogy az Ő emberi testben hozott áldozata által megmentheti mindazokat, akik elfogadják Krisztus igazságát. Kereszt-halálával lehetővé vált, hogy ha a bűnös ember elfogadja Őt személyes Megváltójának, vétke áthelyezésre kerül a mennyei helyettesítőre. – *This Day Whit God*, 236. o.

Március 1., hétfő – Vers a szenvedő szolgáról (Ésa 52:13–53:12)

Krisztus nem volt érzéketlen a szégyen és a gyalázat iránt. Mindezek keserűségét Ő is átérezte. Szenvédése sokkal mélységesebb volt annál, amit mi el tudunk képzelni, mivel természete magasztosabb, tisztább és szentebb volt azon emberekénél, akikért szenvedett. Ő volt a mennyei Fenség, egyenlő az Atyával, az angyalok Fejedelme, és mégis szégyenletes és gyalázatos halállal halt meg az emberért. Ő, bárcsak a gőgös emberi szív mindezt fel tudná fogni! Ő, bárcsak megértené a megváltás mélységeit, és törekedne megtanulni az Úr Jézustól a szív szelídségét és az alázatosságot. – *That I Might Know Him*, 339. o.

Ki érthetné meg az itt megnyilvánuló szeretetet! Az angyalok serege csodálattal és megtört szívvel látta, hogy a menny fenséges, a dicsőség koronájának tulajdonosa most töviskoronát visel, sebekből vérző áldozat lett a feldühödött tömeg kezében, akiket Sátán tombolása eszeveszett örületre tüzelt. Nézzétek a türelmes Szenvédőt! Töviskoszorú

a fején. Ömlik vére a felhasított erekből. Mindez a bűn következménye volt! Semmi más nem vette volna rá Krisztust, hogy maga mögött hagyja megtisztelő helyzetét és fenségét a mennyben, hogy eljőjön e bűnös világba, hogy azok vegyék semmibe, nézzék le, utasítsák el, akiket megmenteni jött, s végül a kereszten szenvedjen – csakis az örök, megváltó szeretet, mely mindig is titok marad. [...]

Míg a szögeket verték kezébe, s a kínszenvedés verejtékcsöppjei préselődtek ki bőréből, ártatlanul szenvedő, sápadt, reszkető ajka a megbocsátó szeretet imáját rebegte gyilkosaiért: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Az egész menny lélegzet-visszafojtva figyelte. Az elveszett világ dicső Megváltója szenvedte el most az Atya törvényének megszegéséért a büntetést. Most váltja meg népét tulajdon vérével. Most fizeti meg Isten szent törvényének méltányos követelését. Ezúton lesz végül vége a bűnnek, az ősellenségnek. Ez győzi le seregeit. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 207–208. o.

Isten Fia emberi formában való megjelenése számunkra maga a mindenség! Olyan arany kötél ez, mely egybeköti lelkünket Krisztussal és általa az Atyával. Tegyük ezt tanulmányunk tárgyává! Krisztus valószínű ember volt. Emberré válásával bebizonyította alázatát. Ugyanakkor testben megjelent Isten volt. Amikor ehhez a tárgyhoz közeledünk, jól tesszük, ha figyelmezzünk Krisztus Mózeshez intézett szavaira az égő csipkebokornál: „Olld le a te saruidat lábaidról; mert a hely, amelyen állasz, szent föld” (2Móz 3:5). A kérdező alázatával és töredelmes szívvel kellene közelednünk ehhez a témához. Jézus testté lételének témája gyümölcsöző terület, mely meg fogja jutalmazni az igazságért mélyre ásó kutatót. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 244. o.

Március 2., kedd – Kicsoda hitt neki? (Ésa 52:13–53:12)

Erényeinket és hitünket a szenvedések próbálják meg. Nyomorúságunk idején érezzük át legmélyebben Krisztus igazi értékét. Lesz alkalmatok, hogy azt mondhassátok: „Noha megöl engem, mégis bízom benne” (Jób 13:15 – King James bibliafordítás szerint). Olyan jó arra gondolni, hogy lehetőségeket kapunk hitünk megvallására a veszély, a bánat, a betegség, a fájdalom és a halál idején!

Minden azon múlik, hogyan fogadjuk az Úr rendeléseit. Lelkünk állapota határozza meg jövőbeli életünk és jellemünk erkölcsi minőségét.

Minden egyes léleknek győzelmet kell aratnia, és megértenie, hogy nem történhet minden saját elgondolása szerint. Alaposan meg kell vizsgálnunk minden leckét, amit Krisztus életén és tanításain keresztül adott. Krisztus nem rombol. Bármibe kezd, mindig csak épít. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 117–118. o.

Ne beszélj hited kicsiségéről, fájdalmairól és szenvedéseidről! A kísértő gyönyörködik az ilyen szavakban; a lehangoló dolgok említésével őt dicsőíted. Ne mondogassuk, hogy Sátán nagy hatalmával le fog győzni minket! Sokszor kiszolgáltattuk neki magunkat azzal, hogy hatalmát hangoztatjuk. Inkább Isten nagy hatalmáról beszéljünk, hogy érdekeink összefonódhassanak az Ő érdekeivel. Hirdessük Krisztus páratlan hatalmát, és beszéljünk dicsőségéről! Az egész mennyet érdeklí üdvösségünk. Isten megbízta angyalait: ezerszer ezret és tízezerszer tízezeret, hogy szolgáljanak az üdvösség örököseinek. Ők óvnak bennünket a gonosztól, és visszaszorítják a sötétség hatalmait, amelyek elpusztításunkra törekszenek. Nincs-e minden pillanatban okunk a hálára, még ha viszontagságos is az utunk? – *A nagy Orvos lábnyomán*, 253. o.

Urunk azt mondja nekünk: „Emlékezzetek meg arról, hogy én meghaltam értetted. Mikor elnyomnak, üldöznek és bántanak benneteket érettem és az evangéliumért, emlékezzetek meg az én szeretetemről, amely olyan nagy volt irántatok, hogy életemet adtam értetted. Ha kötelességeitek túl keményeknek és könyörtelennek látszanak, és terheitek túl súlyosaknak látszanak ahhoz, hogy el tudjátok azokat hordozni, emlékezzetek meg arról, hogy én mit hordoztam, türtem el értetted a kereszten, semmit sem törődve a szégyenemmel. Amikor a szívetek összeszorul a súlyos megpróbáltatástól, emlékezzetek meg arról, hogy a ti Megváltótok azért él, hogy közben járjon értetted.” [...]

Vannak olyan dolgok, amelyeket sohasem szabad elfelejtenünk. Krisztus szeretetét kényszerítő erejével mindig frissen kell tartanunk emlékezetünkben. [...] Lelkünknek nem lehet egysége, egyesülése Istennel, csak Krisztus által. Az egységet és a szeretetet testvér és testvér között Jézus szeretetének kell örökre megszilárdítani és nyújtani. Nem kevesebb, mint Krisztus halála tudta csak Isten szeretetét hatásossá tenni számunkra. Egyedül csak Krisztus halála miatt van az,

hogy örömmel tekinthetünk az Ő második eljövetele felé. Krisztus áldozata a mi reménységünk középpontja. Ehhez kell rögzítenünk hitünket.
– *Jézus élete*, 659–660. o.

Március 3., szerda – Mi vagyunk azok...! (Ésa 53:3–9)

Rövid idővel előbb Jézus hatalmas cédrusként állta ellenfelei ostromát, akik ezért még dühödtebben támadtak fel ellene, és töltötték ki dühüket rajta. A konok akaratokkal megtelt fejek és a gonoszsággal, ravaszsággal megtöltött szívek hiába igyekeztek megzavarni Krisztust, és erőt venni rajta. Ő továbbra is megmaradt isteni fenségében Isten Fiának. Krisztus most olyan volt, mint egy nádszál, amelyet tépdesett és meghajlított a vihar, de győztesként közeledett munkája végéhez. Minden egyes lépésével győzelmet aratott a sötétség hatalmasságai felett. Mint aki már megdicsőítettet, igénye volt az Istennel való egységre. Szívéből Istent magasztaló énekek áradtak. A bátorság és gyengédség szavaival szokott Krisztus tanítványaihoz szólni. Most szava nem a győzelem hangszínével, hanem az emberi szenvedés teljességével hangzott fel az esti csendben. Az Üdvözítő szavai eljutottak az álmos tanítványok füléhez: „Atyám, ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a Te akaratom” (Mt 26:42). – *Jézus élete*, 689. o.

A halálnál is erősebb az a szeretet, mellyel Isten vágyakozik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta egyetlen ajándékban. Az Üdvözítő élete és halála, köztünk és Isten közötti közvetítése, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése, mindaz, ami által Isten bennünk hat és alkot – az elesett emberiség megváltását szolgálja.

Ő, nézzük hittel ezt az értünk hozott áldozatot! Ismerjük el annak a fáradságnak és hosszútűrésnek nagyságát, mellyel az ég az elvesztett emberiséget megváltani és ismét az atyai házba visszavezetni akarja. Erősebb indítékok és hatalmasabb közvetítők nem is működhetek volna közre. Vajon a kilátásba helyezett jutalom, a menny öröme, az angyalok társasága, Isten szeretetének és Fiának boldogító közössége, továbbá szellemi erőink növekedése és nemesedése, ne indítsanak-e arra bennünket, hogy szívünk szerető szolgálatát tökéletesen és mindörökre Teremtőnknek és Megváltónknak adjuk?! – *Jézushoz vezető út*, 21. o.

A bűneink miatt Krisztus távol maradhatott volna tőlünk. Ehelyett azonban eljött, és közöttünk lakozott istenségének teljességében, hogy közülünk való lehessen, és az Ő kegyelme által tökéletességre jussunk. Szégyenteljes kínhalállal fizette ki az ember megváltásának árát. A legmagasabb pozícióból szállt alá, istenségére öltötte az emberi természetet, és lépésről lépésre járta be a megaláztatás mélységeit. Szeretetének nagysága meg sem mérhető. Bemutatta, hogy Isten mennyire szeret bennünket, és Üdvözítőnként milyen szenvedést kész elviselni azért, hogy biztosíthassa számunkra a teljes helyreállítás lehetőségét. Azt szeretné, hogy gyermekei felfedezzék jellemét, s ezáltal olyan befolyást gyakoroljanak az emberekre, amilyennel Ő hatott, hogy nagyon sok ember gondolkodását összhangba hozza saját gondolkodásmódjával. – *The Upward Look*, 191. o.

Március 4., csütörtök – A jóvátételi áldozat átformáló ereje (Ésa 53:10–12)

Üdvözítőnk, Krisztus, aki a teljes tökéletességben lakozik, bűnné lett az elbukott emberiségért. Sosem tapasztalta meg a bűnt, mivel sosem vétkezett, mégis magára vette az egész világ bűneinek súlyos terhét. Engesztelő áldozattá vált értünk, hogy mi, akik elfogadjuk Őt, Isten gyermekeivé válhassunk. Keresztje az ember megmentése érdekében emeltetett a magasba. A keresztre szegezett Krisztus volt a menny előre eltervezett eszköze, amely a megtérő lelket ráébresztette bűnösségére. Krisztus a keresztje által próbálta magához vonzani az embereket. Meghalt, s ezzel felkínálta az egyedüli reménységet azoknak, akik a bűn keserű mocsarában sínylődnek. Az az ember, aki a Szentlélek munkássága által együttműködik a mennyyel, új életerőt nyerve egységre léphet Istennel.

Krisztus tökéletes áldozatot mutatott be, hogy lerombolhassa a Sátán által felállított választófalat Isten és ember között, s ezzel semmihez sem fogható önfeláldozásról tett bizonyosságot. Egy csodálatos Istent mutatott be a világnak az által, hogy emberi testben élt, és hogy önmagát adta az elbukott emberiség megváltásáért. Mily csodás szeretet! – *The Upward Look*, 191. o.

A gonosz erőivel vívott küzdelme során Krisztus előtt végig egy sötét árny lebegett, amibe be kellett lépnie. Előtte állt az út, amelyet

járva lefizette a lelkek megváltásának árát. [...] Amikor feltámasztotta Lázárt, tudta, hogy ezért az életért neki kell lefizetnie a megváltás árát a gólgotai kereszten. Minden ember üdvössége érdekében a legnagyobb áldozatot hozta. Minden emberért meg kellett ízlelnie a halált. [...] A Krisztust kereső tömegekről olvashatjuk: „És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindnyájokat” (Mt 12:15). Így fejezte ki szeretetét az emberek iránt. Gyógyító csodái küldetésének a részét képezték. [...] Tudta, hogy mit kell mondania a betegeknek, és amikor valakit meggyógyított, így szólt hozzá: „Eredj el, és többé ne vétkezz!” – *That I Might Know Him*, 48. o.

Isten Krisztusra, mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. „A bűnösök közé számláltatott” (Ésa 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának a bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét. Jézus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének a jó hírét közölte az elesett világgal. Üdvösség a bűnösök számára, ez volt a feladata és állandó célja működésének. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem láthatta meg az Atya megbékülést sugárzó arcát. Annak az érzete, hogy az Atya megvonta tőle jelenlétét legnagyobb nyomorúságának ebben az órájában, olyan szomorúsággal és fájdalommal szúrta át a Megváltó szívét, amit senki emberfia nem érthet meg teljesen.

Sátán kegyetlen kísértéseivel kínozza meg Jézus szívét. Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrát elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát. Krisztus attól félt, hogy a bűn olyan súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Krisztus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a bűnös emberi nemzettségért. A bűnnek ez az érzete volt az, amely az Atya haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, ami oly keserűvé tette azt a poharat, amit kiivott, és összetörte Isten Fia szívét. – *Jézus élete*, 753. o.

11.

A SZERETET HÁBORÚJA

Március 6., szombat délután

A jótétemény kettős áldás. Segít azon, aki gyakorolja, és azon is, aki részesül benne. Az a tudat, hogy jót tettünk, a beteg test és lélek egyik legjobb gyógyszere. Az a tudat, hogy jól végeztük el feladatunkat, és örömet szereztünk másoknak, felszabadulttá és boldoggá teszi lelkünket, és új életre kelti egész lényünket.

Az együttérzés állandó igénylése helyett igyekezzon a beteg együttérzést tanúsítani. Saját gyengeséged, bánatod és fájdalmad terhét vedd a könyörülő Megváltóra. Tárd ki szívedet szeretete előtt, és áradjon ez a szeretet másokra is. Ne felejtse el, hogy mindenkinek vannak nehezen elviselhető próbái és nehezen leküzdhető kísértései. Talán tehetsz valamit e terhek könnyítésére. Fejezd ki háládat a kapott áldásokért, és méltányold, ha figyelmességet tapasztalsz. Legyen szíved állandóan tele Isten drága ígéreteivel, hogy ebből a kincstárból vigaszt és erőt nyújtó szavakat hozhass elő másoknak. Ez olyan légkörrel vesz téged körül, amely segít és felemel. Tűzd ki célul, hogy áldás leszel a körülötted levőknek, és módot fogsz találni saját családod tagjainak és másoknak is a megsegítésére. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 257. o.

Ti, akik a világosság gyermekeinek mondjátok magatokat, olvassátok el Ésaías 58. fejezetét. Különösen azok olvassák újra, akik annyira húzódoztatok kényelmetlenséget vállalni magatokra az ínségesek támogatásánál. Ti, kiknek szíve és háza túl szűk helyet szorítani a hajléktalannak, olvassátok; ti, akik látjátok, hogy a nyomor vaskeze nyomja az árvát és özvegyet, hogy szívtelen világiak szorongatják őket, ti is olvassátok el. Attól féltek, hogy olyan áramlat tör be családotokba, mellyel fel kell vennetek a harcot, ti is olvassátok. Egyrészt alaptalánul rémíthetitek magatokat, másrészt áldás áradhat rátok, melyben minden nap részesülhettek. De ha másképp történe is, ha új vesződéssel kell szembenéznetek, akkor is támaszkodhattok arra, aki meg-

ígérte: „Akkor felragyog világosságod, mint a hajnal, és a rajtad ejtett seb gyorsan begyógyul.” [...] A látnok szava szombattartókat illet – nem bűnösöket, sem hitetleneket –, hanem akik nagyon tettetik az istenfélelmet. Isten előtt nem a véget nem érő összejövetelek kedvesek, nem a sok ima, hanem a jótettek, ha azt teszik a megfelelő időben, ami helyes. Az kedves előtte, ha kevésbé viseljük szívünkön magunkat, és többet törődünk a jócselekedetekkel. Tágítsuk ki lelkünket. Akkor Isten olyanná teszi azt, „mint az öntözött kert, és mint a vízforrás, amelynek vize nem apad el soha”. – *Bizonyágtételek*, 2. köt., 35. o.

Ez a szöveg [Ésa 58.] megparancsolja nekünk a jótékony tetteket. Isten ma ezt várja el népétől. Maga jelölte ki ezt a kötelességet. Nem hagy kétséget afelől, hogy mire vonatkozik az üzenet, sem annak feltűnő betöltéséről, [...] minél közelebb érünk a véghez, ez a kötelességünk annál sürgősebb lesz. Az Istent szeretők azzal bizonyítják szeretetüket, hogy parancsainak megtartásával magukon viselik jelét. Ők az ösvény megújítói. [...] Isten népének ma ezt a szolgálatot kell végezni. Ha helyesen végezzük, gazdag áldásokat hoz majd a gyülekezetre. – *Bizonyágtételek*, 6. köt., 265. o.

Március 7., vasárnap – Vásárolni – ingyen? (Ésa 55:1–7)

A szent élet nem nyerhető el rendkívüli erőfeszítés vagy fáradságos munka, sem adományok vagy áldozatok árán. Isten ingyen ajándéka ez, amelyet minden éhező és szomjazó léleknek megad. „Oh, mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet.” (Ésa 55:1) „Az ő igazságuk tőlem van” (Ésa 54:17). „És így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk” (Jer 33:16).

Semmilyen emberi erő nem nyújthatja azt, ami a lelki szomjúságot és éhséget kielégíthetné. De Jézus Krisztus így szólt: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.” (Jel 3:20) „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” (Jn 6:35).

A fáradt vándor a pusztában forrás után kutat, és mikor megtalálja, gyötrő szomját oltja vele. Így kell szomjazni a keresztnyennek is

az élet vizét, amelynek forrása: Krisztus. – *Gondolatok a hegyibeszéd-ről*, 18–19. o.

A megváltás ingyen van: ajándék. Mégis megvehető és eladható. Meg lehet a drágagyöngyöt vásárolni ott, ahol a menny kegyelmét árulják – pénz nélkül és ingyen. Mindenki megszerezheti a menny javait. Az igazság drágaköveinek kincsestára nyitva áll mindenki előtt. „Ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót – mondja az Úr –, amelyet senki be nem zárhat.” Fegyveres őr nem őrzi ajtaját. Bentről és az ajtónál hangzik a hívás: „Jöjj!” A Megváltó meleg szeretettel szólít: „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy” (Jel 3:18).

Krisztus evangéliuma olyan áldás, amelyhez mindenki hozzájuthat. A legszegényebb éppúgy megveheti az üdvösséget, mint a leggazdagabb, mert nem földi vagyon az ára. Miénk lehet, ha készségesen engedelmeskedünk Krisztusnak, ha Krisztus – saját tulajdonaiként – igényt tarthat ránk. [...]

Az üdvösséget nem érdemelhetjük ki, de keresnünk kell odaadással és kitartással tanúsítva, hogy a világon mindenről le tudunk mondani érte. – *Krisztus példázatai*, 116–117. o.

Aki önmagáért él, a vesztébe rohan. Az étvágy és az előnyök szerzése énünk kielégítése érdekében megöli a lelket. Az ember énjét Sátán lelkülete vezeti és indítja. Krisztus lelkülete pedig arra készlet, hogy adj, és áldozd fel magad mások érdekében. Annak életében, aki követi Krisztust, nem fér meg az önös érdek. [...]

Az igazi keresztény fáradhatatlanul és önzetlenül munkálkodik Mesteréért. Nem keresi a könnyebb utat, sem saját érdekét, hanem mindent – még önmagát is – Isten vezetésére hagy. Hozzá lettek intézve e szavak: „Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.” (Mt 10:39) – *Our High Calling*, 287. o.

Március 8., hétfő – Isten gondolatai és útjai (Ésa 55:6–13)

Nem foghatjuk fel Isten nagyságát és bölcsességét, s nem tudjuk elképzelni azt a mérhetetlen távolságot, amely a Teremtő és kezének teremtményei közt van. Aki a mennyben lakik, a világegyetem uralkodói jogát tartja kezében, az nem a mi véges mértékünk szerint, és nem a mi gondolkodásmódunk alapján ítél. Tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy ami

nekünk jelentős, Istennek is fontos, és ami nekünk apróság, az az Ő szemében is csekélység. Ha Isten képességei azonosak lennének a miénkkel, akkor nem lenne dicsőségesebb, mint mi vagyunk. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 337. o.

Mivel Isten törvénye olyan szent, mint Isten maga, csak vele egyenlő lény tehette jóvá áthágását. Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennyel. Krisztus kész volt magára venni a bűn terhét és szégyenét – a bűnét, amely annyira sérti a szent Istent, hogy miatta az Atyának és a Fiúnak el kellett válnia egymástól. Krisztus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe hatolni, hogy megmentse a megrontott emberiséget.

Krisztus közbenjárt az Atyánál a bűnös érdekében. Eközben a mennyei sereg olyan feszült érdeklődéssel várta az eredményt, amelynek kifejezésére nincs szó. Az elveszett emberért tartott titokzatos tanácskozás, a „békekesség tanácsa” (Zak 6:13) sokáig elhúzódott. Már a föld teremtése előtt megszületett a megváltás terve, mert Jézus Krisztus „a Bárány” „[...] megöletett, e világ alapítása óta” (Jel 13:8). A világegyetem Királya csak küzdelem árán egyezett bele abba, hogy Fia meghaljon a bűnös emberért. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Ó! A megváltás titka! Isten szeretete egy olyan világért, amely nem szerette Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek a mélységeit, amely „minden ismeretet felülhalad”? A halhatatlan lények a végtelen korszakokon át csodálattal és imádatlal próbálják felfogni a felfoghatatlan szeretet titkát. – *Pátriárkák és próféták*, 63. o.

Minél közelebb kerülsz Krisztushoz, annál inkább elismered bűnös voltodat, hiszen most már tisztább látással rendelkezel, és a hibáid nagyobbaknak tűnnek az Ő tökéletességét látva. De ne csüggedj el. Ez annak a jele, hogy Sátán álnokságai erőt veszítettek, és Isten életadó Lelke életre keltett téged, és eltávolította belőled a közönyt. [...]

Isten nem úgy bánik velünk, ahogy a halandó emberek bánnak egymással. Gondolatai az irgalmasság, a szeretet és a gyöngéd együttérzés gondolatai. Így szól: „Hagyja el a gonosz az ő útát és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert

bővelkedik a megbocsátásban.” (Ésa 55:7) „Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet.” (Ésa 44:22)

Te, aki kételkedsz és remegsz, nézz az égre! [...] A végtelen Isten utánad nyúl a mennyekből, hogy erős öleléssel magához ragadjon. A Segítő kész megáldani, fölemelni és bátorítani még a legbűnösebb embert is, ha hittel Őrá tekint. A bűnösnek csak fel kell emelnie tekintetét. – *Our High Calling*, 27. o.

Március 9., kedd – A böjt (Ésa 58:1-8)

Az engesztelés napján két kecskebakot vittek a szent sátor ajtajához és sorsot vetettek azokra: „Egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azazelért” (3Móz 16:8). Azt a kecskebakot, amelyre az első sors esett, le kellett vágni bűnaldozatként a népért. A főpaprak be kellett vinni a vért a kárpiton belül lévő helyiségbe, és rá kellett hintenie a kegyelem trónjára. „Így szerezzen engesztelést a szent helynek Izrael fiainak tisztátalanságai és vétkei miatt; mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, amely közöttök van, az ő tisztátalanságaik közepette.” (3Móz 16:16)

„És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit; és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arra való emberrel a pusztába, hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában.” (3Móz 16:21–22) Amíg a bakot nem küldték el, a nép nem tekinthette magát a bűnei terhétől szabadnak. Minden embernek meg kellett sanyargatnia magát, míg az engesztelés szertartása folyt. Minden munkájukat félre kellett tenniük. Izrael egész gyülekezete az engesztelés napját ünnepélyes megalázkodásban töltötte el Isten előtt, imádsággal, böjtöléssel és szíve vizsgálatával. – *Pátriárkák és próféták*, 355. o.

Isten minden ajándékát az emberiség áldására, a szenvedés és nyomor enyhítésére kell felhasználni. Táplálnunk kell az éhezőt, felruháznunk a mezítelent, gondoskodnunk az özvegyekről és árvákról, segítenünk a lesújtottakon és elnyomottakon. Isten nem akarta, hogy a világot elárassza a nyomor. Nem akarta, hogy az egyik ember bőségben és fényűzésben éljen, miközben mások kenyérért sírnak. Az élet-szükségleteket meghaladó javakat Isten azért bízta az emberre, hogy

jót tegyen, és az emberiség áldására éljen. Az Úr ezt mondja: „Megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat... és ... minden igát széttépjetez ..., az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosót házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad ... és az elepedt lelkűt” elégítsd ki. „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.” (Ésa 58:6–7, 10; Mk 16:15) Ezeket az Úr parancsolja. Vajon végzik-e ezt a munkát a magukat kereszténynek vallók széles tömegei? – *Krisztus példázatai*, 370. o.

Március 10., szerda – A megfelelő böjt (Ésa 58:1–12)

Az imént olvastuk, hogy Isten milyen böjtöt fogad el: „Ha megtörjük kenyereket az éhezőknek, és a hajléktalan szegényt befogadjuk házunkba.” Ne várjátok, hogy ők forduljanak hozzátok. Nem az ő dolguk felkutatni téged, s tetőt könyörögni ki tőled a fejük fölé. Neked kell kutatnod utánuk, s házadba hoznod őket. A te szeretetednek kell elérni őket. Fél kézzel és hit által ragadd meg a hatalmas kart, mely üdvösséget nyújt. A szeretet másik karjával ragadd meg az elnyomottat, és enyhíts ínségén. Mindaddig képtelenek leszünk fél kézzel Istenbe kapaszkodni, míg a másik kezünk a magunk gyönyörűségét szolgálja.

Ha a könyörület és szeretet munkájához látsz, elviselhetetlen többletsúlynak bizonyul-e neked? Belebuksz-e, agyonnyom-e a teher? Valóságosan megrövidíted-e családodat? Jaj, dehogyn! Isten gondosan eltávolított minden homályt e kérdésről. Ha engedelmeskedünk neki, mienk az ígérete. *Bizonyágtételek*, 2. köt., 34–35. o.

Ragadj meg minden alkalmat, hogy hozzájárulj a körülöttes élők boldogságához szereteted kimutatásával! A barátságos, kedves szavak, a részvételles tekintet, a megbecsülés kifejezése sok vergődő, egyedülálló embertársad számára olyan, mint egy pohár víz a szomjazónak. Egy reményteljes szó, egy kedves cselekedet sokat könnyít fáradt testvéreid súlyos terhein. Az igazi boldogságot az önzetlen szolgálatban találhatjuk meg. Az ilyen szolgálat minden szavát és tettét feljegyzik a mennyei könyvekben, mintha Krisztusnak tettük volna. Él Jézus szeretetének fényében, akkor jó befolyásod által áldására leszel a világnak!

Az önzetlen munkálkodás lelkülete a jellemünket nemessé, szilárddá és Krisztus jelleméhez hasonlóan szépségessé teszi, békességgel és boldogsággal ajándékoz meg bennünket.

Minden elvégzett feladat, a Jézus nevében hozott minden áldozat rendkívüli jutalommal jár. A kötelesség vállalására hívó szó által Isten szól hozzánk, és az elvégzett munkára áldását adja. – *Az én életem ma*, 165. o.

Jézus mondja: „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg” (Mt 25:40). [...]

Az a szeretet és együttérzés, amit Krisztus elvár tőlünk, nem hasonlít az érzelgősséghez, ami csapdába ejti a lelket, hanem az mennyei eredetű szeretet, amit tanítása és példája által Jézus bemutatott. [...]

Jézus szeretete tevékeny elv, ami keresztény közösségbe egyesíti a szíveket. Mindazok, akik belépnek a mennybe, már itt a földön eljutottak a tökéletes szeretetre, mivel a mennyben érdeklődésünk közepontjában a Megváltó és a megváltottak lesznek. – *Sons and Daughters of God*, 147. o.

Március 11., csütörtök – A nekünk adott idő (Ésa 58:13–14)

Ésaiás könyve ötvennyolcadik fejezetében azoknak a munkájáról olvashatunk, akik imádják Istent, az eget és a föld Teremtőjét: „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod” (Ésa 58:12). A magasba fogják emelni Isten emlékünnepe, a hetedik nap szombatját. „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem úzöd kedvetelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt... Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szolt!” (Ésa 58:12–14) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 106. o.

Isten a szombatot nem valami új intézményként vezette be, mert a teremtés alkalmával alapította. Meg kell emlékeznünk róla, és ünnepként kell megtartanunk, mint Isten teremtő munkájának emlékét. Mivel

a szombat a menny és a föld Teremtőjeként mutat rá Istenre, ezért az igaz Istent megkülönbözteti a hamis istenektől. Mindazok, akik megtartják a hetedik napot, ezzel a cselekedetükkel azt fejezik ki, hogy ők Jahve imádói. Így a szombat az Isten iránti hűségünk jele mindaddig, amíg emberek élnek a földön azért, hogy szolgálják Istenünket. A negyedik parancsolat az egyetlen parancsolat a tíz közül, amelyben benne van a törvényadó neve és jogcíme. Ez az egyetlen parancsolat, amely megmutatja, kinek a tekintélye adta a törvényt. Magán viseli Isten pecsétjét, amelyet törvényére helyezett annak hitelessége és kötelező ereje bizonyítékként. – *Pátriárkák és próféták*, 307. o.

Megtiltaná Isten a Napnak, hogy feladatát elvégezze szombaton, megakadályozná langyos sugarait abban, hogy melegítsék a földet és táplálják növényeit? Nyugodnia kell a világok rendszerének is ama szent napon? Megparancsolná a patakoknak, hogy ne öntözzék a mezőket és erdőket, meghagyná a tenger hullámainak, hogy csendesítsék le szüntelen apadásukat és áradásukat? Álljon meg a búza, a gabona növekedése, halassza el az érlelődő fürt bíbor virágzását? Ne hajtsanak a fák, virágok rügyet, bimbót szombaton?

Ebben az esetben az ember nélkülözné a föld gyümölcseit és az áldásokat, amelyek kívánatossá teszik az életet. A természet folyásának változatlanul haladnia kell. Isten a pillanat kedvéért nem állíthatja meg kezét, különben az ember elerőtlenedne és meghalna. Az embernek is van elvégezni való munkája ezen a napon. Az életszükségleteket ki kell elégíteni, a beteget kezelni kell, a szűkölködőt el kell látni. Nem fogják büntetlenek tartani, aki megtagadja, hogy könnyítsen a szenvedőn szombatnapon. Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett, az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Isten nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet. – *Jézus élete*, 206–207. o.

12.

NÉPEK REMÉNYSÉGE

Március 13., szombat délután

Isten népéhez szólok, azokhoz, akik megtartották bizodalmaikat, akik nem hagyják el az igazságot, amely egykor a szenteknek adatott, akik megállnak a romlottság e napjainak erkölcsi sötétségében. Az Úr szava így hangzik felétek: „És vigadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött.” Vajon látjuk-e a szövegben Isten atyai szeretetét irántuk, akik igazságban, szentségben ragaszkodnak a hitükhöz? A legszorosabb a viszony Isten és népe között. Nem csupán megmentő kegyelmét, megbocsátó szeretetét élvezzük, ennél többet. Az Úr örvend népe fölött. Gyönyörködik bennük. Népének Ő a keze. Akik igaz szívvel szolgálják Őt, azokat megszépíti és felruházza a szentség lelkével. Életszentségbe öltözteti. Isten szereti őket, akik akaratát teljesítik, akik képmását tükrözik. Az igazak, a hívek átalakulnak Fiának képmására. Szájukban nem találtak álnokságot, mert szeplőtlenül állnak Isten trónja előtt. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 414. o.

„Hagyja el a gonosz az ő útát és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.” (Ésa 55:7) [...]

Micsoda ígélet! Isten kész elfogadni a megtérő bűnöst. Vajon te, kedves olvasó, a magad választotta úton jársz-e? Nem távolodtál-e meszszire Istentől? A törvényszegés gyümölcsét akarod-e élvezni, amely – amikor belekóstolsz – füstté és hamuvá lesz? És most, hogy már nincs semmi, a terveid meghíúsultak, a reményeid elsorvadtak, magadba roskadtan és vigasztalanul ülsz? [...]

Ne hallgass az ellenség szavára, aki azt sugallja, hogy maradj távol Krisztustól, amíg nem javulsz meg, amíg nem vagy elég jó ahhoz, hogy hozzá mehess! Ha addig vársz, akkor soha nem indulsz el. Amikor Sátán szennyes ruhádra mutat, ismételd el a Megváltó ígéletét: „Aki hozzám

jó, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Mondd az ellenségnek, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől! – *Krisztus példázatai*, 204–205. o.

Nem tudjuk, mi vár ránk, de tudjuk, hogy abban az előjogban van részünk, hogy lelkünket Istennek adathatjuk, mivel Ő a mi hű Teremtőnk. Adjunk hálát az Úrnak, hogy van menedékünk a próba idején. Emlékezzünk arra, hogy Krisztus a mindig jelen levő segítség a szükségben. Isten Igéje gazdag, teljes és ingyenes ígéretek tartalmaz. Isten velünk van, Ő gondoskodik rólunk. [...]

Nagy előjogunk, hogy kitarthatjuk szívünket, és az Üdvözítő beleköltözhet. Dicsőítsük Őt jelenlétének ragyogásáért. Ábrázatunkról az legyen leolvasható, hogy szeretetének világosságát hordozzuk, és szavaink is ezt fejezzék ki. Akkor az Ő öröme lesz a mienk, és örömünk teljes lesz. – *The Upward Look*, 142. o.

Március 14., vasárnap – A bűn hatásai (Ésa 59)

Sokan panaszkodnak, mert számukra úgy tűnik, hogy az Úr Jézus túl messze van. De ki űzte el Őt? Vajon nem a magatartásotok szakított el Jézustól? Nem Ő hagyott el, hanem ti távolodtatok el tőle, mert inkább embereket szerettek. [...] Amikor elszakadtok az Úrtól, amikor elvárásol benneteket az álnok kísértő, és mulandó dolgokhoz kötődik a szívetek, akkor fennáll a veszélye, hogy elveszítitek Isten békéjét, biztonságát és bizalmát. [...] Ilyenkor Sátán azt sugallja, hogy az Úr Jézus elhagyott, de vajon nem éppen ti hagytátok el Őt? Ne engedjük meg ajkunknak, hogy megszűnjön Jézus nevét dicsőíteni, és az Ő szeretete kiháljon a szívükből. – *Our High Calling*, 30. o.

Nem azért fordul el a törvényszegőtől, mert nem akar megbocsátani. A bűnös nem akarja igénybe venni azt, amiről Isten kegyelemből, gazdagon gondoskodott, és ezért nem tudja a bűntől megszabadítani. „Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.” (Ésa 59:1–2) [...]

Ésaiás felhívta a nép figyelmét arra, hogy meggyengült helyzetük a föld népei között. Rámutatott, ez azért van, mert gonoszságokat

követnek el a magaslatokon. [...] „Bizony, elbukik Jeruzsálem, és elesik Júda, mert nyelvükkel és tetteikkel az Úr ellen fordulnak.” (Ésa 3:8) – *Próféták és királyok*, 323. o.

Ádámnak és Évának valóban megnyilatkoztak a szemei, de mit láttak? Saját szégyenüket és vesztüket. Szemeik megnyilatkoztak, és meg kellett érteniük, hogy már nem védelmezi őket a mennyei fényruha. Amikor a kertben meghallották az Úr hangját, elrejtőztek, mert érezték, hogy egy számukra ismeretlen dolog fog bekövetkezni – Isten ítéletet mond fölöttük. [...]

A bűnbeesés után Krisztus lett Ádám tanítómestere. Közbenjárt Istennél az emberiségért, hogy megmentse az azonnali haláltól. Felvállalta a közbenjárói szolgálatot. Ádám és Éva próbaidőt kapott, amikor visszatérhet az Isten iránti engedelmességhez, és e tervbe bele lettek foglalva az utódaik is.

Az Isten Fia által hozott engesztelés nélkül az ember többé nem részesülhetett volna Isten áldásaiban és a megváltásban. A Mindenható féltékenyen ragaszkodik a törvényhez, és ezen törvény áthágása fájdalmas szakadást okozott a menny és az ember között. A büntelenség állapotában Ádám közvetlenül, szabadon és boldogan társaloghott Teremtőjével. Miután vétkezett, Isten már csak az Úr Jézus Krisztus és az angyalok által beszélt hozzá. – *Conflict and Courage*, 20. o.

Március 15., hétfő – Ki nyer bűnbocsánatot? (Ésa 59:15-21)

Különösen értékes tudni azt, hogy Krisztus feddhetetlenségét megkaphatjuk ajándékként Istentől, de nem valamely érdemünk alapján. Isten és az ember ellensége nem akarja, hogy ez az igazság ilyen tisztán legyen hirdelve, mivel tudja, hogy ha az emberek elfogadnák, akkor a hatalma véget érne. [...]

A veszendő bűnös elmondhatja: „Elveszett bűnös vagyok, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és üdvözítse az elveszetteket. Krisztus maga mondja: »Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre« (Mk 2:17). Bár bűnös vagyok, de Ő meghalt a golgotai kereszten, hogy üdvöt szerezzen számomra. Egy percig sem kell megváltás nélkül élnem. Ő meghalt és feltámadt a megigazítatósom végett, és most üdvösséget fog adni nekem. Elfogadom az általa felkínált megbocsátást.” – *The Faith I Live By*, 111-112. o.

„Mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Róm 3:23), de Krisztus életét adta, hogy a bűnöst megmentsen a halálos ítélettől. Meghalt értünk, hogy mi élhessünk. [...] Halála által minden ember számára elérhetővé tette az üdvösséget. [...]

Ma angyalok küldetnek azokért szolgálni, akik örökölni fogják az üdvösséget, és segítsenek nekik megszabadulni Sátán hatalmától. [...] A választás lehetősége minden ember rendelkezésére áll. Neki kell eldönteni, hogy a lázadás fekete zászlója alatt marad, vagy Immánuel fejedelem vérrel áztatott zászlója alá sorakozik. A menny mélységes érdeklődéssel figyeli a jó és a rossz között dúló küzdelmet. Csak az engedelmesek léphetnek be Isten városának kapuján. Akik azonban továbbra is a bűnben maradnak, azok fölött az idők végén elhangzik a halálos ítélet. A föld megtisztul az emberi gonoszságtól és az Isten elleni lázadástól. – *In Heavenly Places*, 361. o.

A kegyelem érdem nélküli kedvezés; a hívő saját érdeme nélkül igazul meg, anélkül, hogy bármit is felajánlhatna Istennek. Megigazult az Atya előtt helyettesünnként és kezesünnként álló Krisztus Jézus megváltása által. Noha Krisztus érdeme által igazul meg, nem áll szabadságában gonoszt cselekedni. A hit szeretet által működik, és megtisztítja a lelket. A hit rügyezik, virágzik, és csodás gyümölcsstermést eredményez. A hit olyan jócselekedetekkel párosul, mint például a betegek meglátogatása, a szegények gondozása, az árvák és özvegyek gyámolítása, a ruhátlan felöltöztetése és az éhező megelégtetése. Krisztus mindenütt jót tett, és amikor az emberek egyesülnek vele, akkor szeretik Isten gyermekeit, mivel szelídség és igazság vezeti lépteiket. Arcuk kifejezése feltárja tapasztalatukat, és az emberek meglátják rajtuk, hogy Jézussal voltak és tőle tanultak. Krisztus és a hívő egy lesz. Jézus jellemének szépsége megjelenik azokon, akik szoros kapcsolatban vannak a hatalom és szeretet forrásával. Krisztus a megigazító igazságosság és a megszentelő kegyelem hatalmas letéteményese. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 398. o.

Március 16., kedd – Egyetemes felszólítás (Ésa 60:1-2)

Krisztus vallása több mint bűnbocsánat. Krisztus vallása elveszi bűneinket, és helyüket betölti azokkal a jellemvonásokkal, amelyek a Szentlélek ajándékai. Krisztus vallása mennyei világosságot jelent, és

örvendezést Istenben; énunktól megüresített szívet jelent, és Krisztus állandó jelenlétének áldásait. Akinek szívében Krisztus az úr, ott tisztaság van, ott nincs bűn, ott az evangélium programja a maga dicsőségében, teljességében és tökéletességében megvalósult. A Megváltó elfogadásával tökéletes béke, tökéletes szeretet, tökéletes biztonságérzet jár együtt. Krisztus jellemének szépsége és jó illata megmutatkozik az ember életében, és tanúsítja, hogy Isten valóban elküldte Fiát Megváltóként a világnak.

Krisztus nem azt mondja követőinek, hogy igyekezzenek világítani, hanem így szól: „Fényljék a ti világosságtok!” (Mt 5:16) Ha Isten kegyelmében részesültetek, fénye bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és az Úr dicsősége megmutatkozik. Akkor árad a fény, hogy áttörje és eloszlassa a sötétséget. Önkéntelenül is világítottok magatok körül. – *Krisztus példázatai*, 419–420. o.

Az Úr nagy irgalmában meg akarja világítani a sötétségben tapogatózók értelmét, elméjét. Halasztja ítéleteit a megtéretlen világ felett azért, hogy világosságának hordozói megkeressék és megmentsek az elveszetteket. Felhívja földi egyházát, hogy ébredjen fel Sátán okozta tespedtségéből, teljesítse a menny rendelte feladatát, nevezetesen a világ megvilágosítását. Egyházának szóló időszerű üzenete így hangzik: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.” Azért, hogy az uralkodó állapotokon segítsen, amikor sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket. Isten megbízta egyházát, hogy vele együtt működjön, terjessze a bibliai igazságok világosságát mindenütt. A következő ígéretet kapták, akik e drága világosság hordozói és munkarészüket, feladatukat híven teljesíteni akarják: „De rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez.”

Napjainkban a világ legnagyobb szüksége, hogy szemlélhesse Jézus Krisztust szentjei személyében. Isten azt akarja, hogy népe szent népként álljon a világ előtt. Miért? Mert az egész világ megváltásra vár az evangélium igazságának világossága által. Mialatt az egyház hirdeti az igazság üzenetét, és embereket hív ki a sötétségből Isten csodálatos világosságára, a tagjainknak az igazság Lelke által megszentelt élete tanúskodjon a hirdetett igazság valóságáról. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 458. o.

Március 17., szerda – „Az Úr jókedvének” esztendeje (Ésa 61:2)

Pátriárkák és próféták jövedöltek egy különleges tanító érkezéséről, akinek a szavait legyőzhetetlen tekintély kíséri. Ő fogja hirdetni a szegényeknek az evangéliumot és az Úrnak kedves esztendejét. A földön törvényt tanít, és szigetek várnak a tanítására; a pogányok az Ő világosságában járnak, és a föld királyai dicsőségének ragyogásában. Ő volt a „szövetség követe”, és a „feddhetetlenség Napja”. [...]

„Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát.” [...] A mennyei Tanító eljött. Ki is volt Ő? Ő volt Istennek a Fia. Istenként jött el, ugyanakkor az emberi nemzetség nagyobb testvéreként is. – *Reflecting Christ*, 16. o.

Isten nem kényszeríti az embert, hogy hagyjon fel a hitetlenséggel. Előttük áll a világosság és a sötétség, az igazság és a tévelygés. Maguknak kell döntenük, mit fogadnak el. Az emberi értelemnek megadatott a képesség, hogy különbséget tegyen jó és rossz között. Isten terve szerint az embernek nem indulatai alapján kell döntenie, hanem a bizonyítékok súlya szerint: vessen össze gondosan írást írással. Ha a zsidók félreteszik előítéletüket, és az írott jövedölést összehasonlítják a Jézus életét jellemző tényekkel, felismerték volna a próféciák és beteljesedésük közti összhangot a szerény galileai életében és szolgálatában.

Ma is sokan ugyanolyan csalás áldozatai, mint egykor a zsidók. [...] Aki imádkozó szívvel tanulmányozza a Bibliát, vágyik az igazság ismeretére, és engedelmeskedni kíván annak, az megkapja az isteni világosságot. Meg fogja érteni az Írásokat: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról” (Jn 7:17). – *Jézus élete*, 458–459. o.

Isten füle nyitva van, meghallja a szolgálatában levők kiáltását. Ő ígerte: „Szemeimmel tanácsollak téged” (Zsolt 32:8). Járj alázatosan Istennel, és könyörögj, hogy tegye világossá kötelességedet. Mikor képviselőihez szól, s fölkéri őket, legyenek munkatársai, azt a munkát végzik majd, amelyet Jézus a maga feladatául jelentett ki, mikor a názáreti zsinagógában felolvasott. [...]

Mikor a bűnösnek a bűnbocsátó Üdvözítőt hirdetjük, s kinyújtjuk a keresztény szeretet és együttérzés karját, hogy megragadjuk az esetet, s ha ugyanakkor hit által megfogjuk Krisztus kezét – az egység láncát hozzuk létre a bűnös és az Üdvözítő között.

A vég közel. Járjunk körültekintően, alázatosan, szelíden Krisztus Jézussal. [...] Ő mondja: „Nélkülem mit sem cselekedhettek” (Jn 15:5). Tekintsünk szüntelenül Jézusra, hogy ránk véshesse szépséges képmását. Szemléljük Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűnét. Akkor Krisztust nyilatkoztatjuk ki embertársainknak. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 202–203. o.

Március 18., csütörtök – Istenünk bosszúállásának napja (Ésa 61:2)

Jézus [...] magyarázta a felolvasott Igéket, beszélt a Messiásról, mint az elnyomottak, a foglyok szabadítójáról, a betegek gyógyítójáról, a vakok szemének megnyitójáról, arról, aki az igazság világosságát árasztja a világra. Megnyerő modora és szavainak csodálatos jelentősége olyan erővel ragadta meg hallgatóit, amelyet még sohasem éreztek. Az isteni befolyás hullámai minden akadályt elsöpörtek. Mózeshez hasonlóan ők is szemlélték a Láthatatlant. Amint a Szentlélek érintette szívüket, lelkes ámennel válaszoltak, és dicsérték az Urat.

Ám amikor Jézus így szólt: „Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallásokra” (Lk 4:21), mintegy hirtelen felébredve magukra, valamint Jézus hozzájuk intézett kijelentéseire kezdtek gondolni. Őket, izraelitákat, Ábrahám gyermekeit foglyoknak nevezte. Jézus rabokhoz szólt, akiket meg kell szabadítani a gonosz hatalmából, akik sötétségben vannak, és szükségük van az igazság világosságára. Büszkeségük csorbát szenvedett, félni kezdtek. Jézus szavai megmutatták, hogy értük végzett munkája teljesen eltér attól, amire vágytak. Tetteiket túlságosan közelről vizsgálhatja meg. Noha pontosan betartották a külső ceremóniákat, reszkettek Jézus tiszta, kutató tekintetétől, megfigyelésétől. – *Jézus élete*, 237. o.

Tárházából Isten ítéletekkel sújtja azokat, akik a nagy világosság ellenére is megmaradnak a bűnben. Láttam hatalmas értékű épületeket, melyeket tűzbiztosnak véltek, de épp úgy, ahogyan Szodoma elveszett Isten haragjának lángjaiban, ezek a büszke építmények is hamuvá válnak majd. [...] Az ember büszkesége együtt száll alá a csalással szerzett kincseivel. Isten bosszút fog állni azokért az özvegyekért és árvákért, akik éhezve és mezítelenül kiáltottak hozzá segítségért az elnyomás és megrontás idején.

Közvetlenül az előtt az idő előtt állunk, amikor a világot olyan fájdalom hatja át, melyre nincs emberi gyógyír. Az emberi nagyság büszke építményei a porba hullanak, még mielőtt a végső nagy pusztítás eljönne a földre.

Egyedül Krisztus igazságosságának ruháját felöltve menekülhetünk meg a földre sújtó ítéletektől. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 418–419. o.

Mi lenne, ha azok, akik egy életen át Isten ellen lázadtak, egyszerre csak a mennyben találnák magukat – ott, ahol minden öröktől fogva szent és tökéletes? [...] Tudnának-e azok, akik teljes szívükből gyűlölik Istent, az igazságot és a szentséget, a mennyei sokaság közé lépve himnuszt énekelni? [...] Semmiképpen! [...] Azok, akik egész életükben Isten ellen lázadtak, alkalmatlanok a mennyei életre. A menny tisztasága, szentsége és békéje kínszenvedés lenne számukra, Isten dicsősége pedig megemésztő tűz. Menekülnének arról a szent helyről. Szívesen fogadnák a pusztulást, hogy elrejtőzhessenek annak színe elől, aki meghalt üdvösségükért. A gonoszok sorsa saját döntésük következménye. A mennyből való kirekesztésük rajtuk múlik, ami Isten részéről igazságos és irgalmas cselekedet. – *A nagy küzdelem*, 542. o.

Március 19., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme: „Páratlan leereszkedés” című fejezet.

A FÖLD ÚJJÁSZÜLETÉSE

Március 20., szombat délután

Zarándok társaim! Még itt vagyunk a földi élet árnyai és zűrzavaraik között. De Megváltónk nemsokára megjelenik, hogy szabadulást és nyugalmat hozzon. Lássuk meg hitben a jövő áldásait, ahogy Isten megrajzolta őket! Krisztus, aki meghalt a világ bűneiért, szélesre tárja az Éden kapuit mindazok előtt, akik benne hisznek. A harc nemsokára véget ér Krisztus győzelmével. Csakhamar meglátjuk Őt, akiben örök életünk reménysége összpontosul. Ha majd nála leszünk, semminek tűnik ennek az életnek minden próbája és szenvedése. [...]

Nézz fel, nézz fel, és növekedjék hited! Ez a hit irányítsa lépteidet azon a keskeny ösvényen, amely a város kapuin át a végtelenbe vezet, a megváltottak részére készített, kötelékektől mentes, dicsőséges jövőbe. „Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap. Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövétele közel van.” (Jak 5:7–8) – *Próféták és királyok*, 731–732. o.

Urunk feltámadása és menybemenetele biztos bizonyítéka Isten szentjei diadalának a halál és sír fölött, s ígéret, hogy nyitva áll a menny azok előtt, akik jellemük ruháit megmossák és megfehérik a bárány vérében. Jézus az emberi faj képviselőjeként ment fel az Atyához, s Isten felhossa majd azokat, akik az Ő képmását tükrözik, hogy lássák és megosszák vele dicsőségét.

A föld zarándokaira otthon, az igazak ruhája, a dicsőség koronája és a győzelem pálmái várnak. Minden, ami Isten gondviselésében zavaros volt előttük, világossá válik az eljövendő világban. A nehezen érthető dolgok magyarázatot nyernek. A kegyelem titkai föltáruznak előttünk. Ahol véges elménk csak zavart és megtört ígéretek fedezett föl, a legtökéletesebb és leggyönyörűbb összhangot látjuk majd. Megtud-

juk, hogy a végtelen szeretet rendelte el a legnehezebben elviselhető tapasztalatokat. Mikor rájövünk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra szolgált, kimondhatatlan örömmel és a dicsőség teljességével fogunk örvendezni. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 286. o.

És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyhárfaájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában. – *A nagy küzdelem*, 678. o.

Március 21., vasárnap – Új ég és új föld (Ésa 65:17–25)

A Biblia hazának nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14–16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezet nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisza vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyeken az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torokollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép otthonra talál.

„Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.” „Nem hallatik többé erőszakítétel földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget.” „Házakat építenek és bennük lakoznak, és szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt... Kezeik munkáját elhasználják választottaim.” (Ésa 32:18; 60:18; 65:21–22) – *A nagy küzdelem*, 675. o.

Az újjáteremtett Földön a megváltottak azt a munkát végzik majd, amely Ádámot és Évát kezdetben boldoggá tette. Édeni életet élnek – a kertben és a mezőn. [...]

Ott minden tehetség tökéletesedik, minden képesség fejlődik, gyarapszik majd. A tanulás nem fárasztja elménket, nem meríti ki erőnket. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új feladatok serkentik a lélek és a test képességeit. – *Maranatha*, 360. o.

Lehull szemünkről a fátyol, amely ma még elhomályosítja látásunkat, és meglátjuk annak a világnak a szépségeit, amelynek ragyogásából a hívő ma csak néhány sugarat képes felfogni. Milyen tág tere nyílik a tanulmányozásnak, amikor meglátjuk a mennybolt teljes szépségét, amit most apró részletekben csak távcsóvel szemlélhetünk, s ahová a bűn legkisebb fuvallata sem érhet már, mert az egész Földet az Úr dicsősége ragyogja be. A tudomány művelője tanulmányozhatja majd a teremtést, és semmit sem talál, ami a gonosz törvénytírására emlékeztetne. Hallhatja a természet hangjait, de sírás vagy jajszó nem töri meg az összhangot. Az ember a roppant világegyetemben és mindenben felismerheti Isten keze munkáját, és sem a földön, sem az égen nem lesz látható a romlás egyetlen nyoma sem. – *Maranatha*, 367. o.

Március 22., hétfő – Isten „mágnese” (Ésa 66:1-19)

A menny megváltási terve olyan széles, hogy átfogja az egész világot. Isten szeretné az élet leheletét lehelni a porba sújtott emberiségbe. Nem engedi, hogy bárki is csalódjon, aki őszintén sóvárog valami szebb és nemesebb után, mint amit a világ kínál. Isten állandóan küldi angyalait azokhoz, akik – miközben a legcsüggesztőbb körülmények között élnek – hittel imádkoznak azért, hogy náluk erősebb hatalom vegye birtokba őket szabadulást, békességet hozón. Isten különböző utakon nyilatkoztatja ki önmagát, és olyan helyzetet teremt, amely bizalmat ébreszt bennük Krisztus iránt, aki önmagát adta váltságul mindenkiért, „hogy Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait” (Zsolt 78:7). [...]

„Boldog az, akinek Jákob Istene a segítsége, és Istenében, az Úrban van a reménysége.” (Zsolt 146:5) „Térjete vissza a fellegvárba, reménykedő foglyok!” (Zak 9:12) A pogány földeken mindazoknak, akik szívük mélyén becsületesek, akik „becsületesek” a menny előtt, „világos-

ság ragyog a sötétben” (Zsolt 112:4). Így szól Isten: „Vezetem majd a vakokat olyan úton, amelyet nem ismertek, ismeretlen ösvényeken viszem őket. A sötétséget világossággá változtatom előttük, a rögös utat simává. Ezeket a dolgokat véghezviszem, nem mulasztom el.” (Ésa 42:16) – *Próféták és királyok*, 377–378. o.

Krisztusnak kedve telik benne, ha látszólag reménytelen nyersanyagot vesz kezébe, akiket Sátán lealjasított és eszközeiül használt, azokat most kegyelmének alattvalóivá teszi. Örül, ha megszabadíthatja őket szenvedésüktől és a haragtól, mely az engedetlenekre vár. Eszközzé teszi gyermekeit a munkájában és sikerében, ahol már ebben az életben is értékes jutalmat találnak.

De mi ez ahhoz az örömhöz képest, ami a végső megismerés dicső napján vár rájuk? „Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre. Most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is ismert vagyok.” (1Kor 13:12) Krisztus munkásainak az a kiváltsága, hogy részt vehetnek Jézus örömhírében is. Az öröm, melyre maga Krisztus is sóvárogva vágyakozik, ott ég az Atyához intézett kérésében: „Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, ők is én velem legyenek.” (Jn 17:24) – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 308–309. o.

Március 23., kedd – Misszionáriusok és istentiszteleti vezetők (Ésa 66:19–21)

Megváltónkhoz hasonlóan azért vagyunk ezen a világon, hogy Istennek szolgáljunk. Azért vagyunk itt, hogy Istenhez hasonlókká váljunk jellemben, és szolgáló életünkkel kinyilatkoztassuk Őt a világnak. Ahhoz, hogy Isten munkatársaivá legyünk, ahhoz, hogy képmására átfömlődjünk, és be tudjuk mutatni jellemét, jól kell ismernünk Őt. Úgy kell megismernünk, ahogy kinyilatkoztatja önmagát.

Az istenismeret minden igazi műveltség és minden igazi szolgálat alapja. Ez az egyedüli valóságos védelem a kísértés ellen. Egyedül ez tehet bennünket jellemben Istenhez hasonlóvá.

Ez az az ismeret, amire szükségük van mindazoknak, akik embertársaik felemelkedésén dolgoznak. A jellem átalakulása, az élet tisztasága, a szolgálat hatékonysága, a helyes elvekhez való ragaszkodás – mind az igaz istenismeret függvénye. Ez az ismeret elengedhetetlen

mind a jelen, mind az eljövendő életre felkészülésben. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 409. o.

Krisztus nem ismer olyan faji, nemzeti vagy rangbeli sajátosságot, amely feltétele volna annak, hogy valaki országa polgárává válhasson. Királyságába való felvétel nem a gazdagság vagy valamilyen nagy-szerű örökség függvénye. Ennek az országnak azok az alattvalói, akik Lélektől születtek. Krisztus a lelki értékeket tartja szem előtt. Országa nem e világból való. Alattvalói az isteni természet részesei, akik „megmenekültek a romlottságtól, amely kívánság által van e világban”. Ezt Isten kegyelme tette lehetővé számukra. Krisztus nem gondolja, hogy gyermekei alkalmasak lennének országára, ezért alkalmassá teszi őket isteni hatalma által. [...]

Krisztus láthatatlan hatalommal vonja őket magához. Ő, az élet világossága, betölti őket saját Lelkével. [...] Ahogyan a szolga mesterére tekint, a Krisztus szeretetének köteleivel vont emberek is úgy néznek szüntelenül hitük szerzőjére és bevégzőjére. Jézusra tekintve és rendeléseinek engedelmességgel növekednek Isten és az általa elküldött Jézus Krisztus ismeretében. Jellemük így változik el fokról fokra az Ő hasonlatosságára, mígnem olyannyira elkülönülnek a világtól, hogy ez mondható el róluk: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket, akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.” (1Pt 2:9–10) – *Isten csodálatos kegyelme*, 52. o.

Isten nem akarja, hogy komorak, türelmetlenek vagy könnyelműek és tréfálkozók legyünk. Sátán jól kigondolt terve az, hogy az embereket az egyik szélsőségből a másikba taszítsa. Isten azt szeretné, ha a világosság gyermekeként vidám, boldog lelkületet ápolnánk, „hogy hirdessük annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el bennünket” (1Pt 2:9). – *Boldog otthon*, 432. o.

Március 24., szerda – A hívők közössége (Ésa 66:21)

Isten szándéka az volt, hogy kegyelme a pogányok és a zsidók között is megnyilvánuljon. Ezt világosan tanítják az ószövetségi próféciaik. [...]

Izráel maradékát Pál a nemes olajfához hasonlítja, amelyből néhány ág kitöretett. A pogányokat ellenben a vadolajfa ágainak mondja, amelyek a nemes törzsbe beoltattak. „Ha pedig” – írja a pogány hívőknek – „némely ágak kitörettek, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részese lettél az olajfa gyökerének és zsrjának, ne kevélykedjél az ágak ellenében; ha pedig kevélykedel, nem te hordozod a gyökéret, hanem a gyökér téged. Azt mondod azért: Kitörettek az ágak, hogy én oltassam be. Úgy van; hitetlenség miatt törettek ki, te pedig hit által állsz; fel ne fuvalkodjál, hanem félj: Mert ha az Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd néked sem kedvez. Tekintsd meg azért az Istennek kegyességét és keménységét; azok iránt, akik elestek, keménységét; irántad pedig a kegyességét, ha megmaradsz a kegyességben; különben te is kivágotol.” (Róm 11:17-22)

Hitetlensége, valamint az érdekében hozott mennyei terv elvetése miatt vesztette el Izráel, mint nép összeköttetését Istennel. Isten a törzsről levágott ágakat újból egyesítheti a nemes gyökérrel – Izráellel, a maradékkal, akik hűek maradtak atyáik Istenéhez. – *Az apostolok története, 376–377. o.*

„Mertmindnyájan Istenfiaivagytok a Krisztus Jézusban való hit által... Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” (Gal 3:26, 28)

Az egység titka a Krisztusban hívők egyenlőségében rejlik. A szakadásokat, a nézeteltéréseket és a viszályokat a Jézustól való elszakadás okozza. Krisztus a középpont, aki felé mindenkinek vonzódni kell, mivel minél közelebb vagyunk a középponthez, annál közelebb leszünk egymáshoz érzelmeiben, kedvességben és szeretetben, s így fejlődhet a jellemünk, és válhatunk hasonlóvá Jézus Krisztushoz. Isten nem tesz különbséget ember és ember között. [...]

Azáltal, hogy Ő a Teremtő, minden ember egyetlen családkhoz tartozik, és mindannyian egyek a megváltás révén. Krisztus eljött, hogy lerontson minden válaszfalat... és hogy minden ember szabadon járulhasson Isten elé. Az Ő szeretete oly széles, oly mély és oly nagy, hogy mindenhová elér. – *That I May Know Him, 99. o.*

Jézus életének bizonyásgtétele olyan vallást alapított, melyben nincs társadalmi különbség, amelyben a zsidó és a pogány, a szabad és a szolga közös testvériségbe olvad, és Isten előtt egyenlő. Utazásait

nem befolyásolták politikai kérdések. Nem tett különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között. Szívét az élet vizére szomjazó lélek ragadta meg.

Senki mellett sem ment el értéktelennek tartva őt, hanem igyekezett minden léleknek gyógyírt adni. Bármilyen emberek között járt, az időnek és alkalomnak megfelelően tanított. Az ember ember iránt tanúsított minden hanyagsága, minden sértése, csak még inkább tudatára ébresztették, hogy az Ő isteni-emberi szeretetére szorulnak. A legdurvább emberben, a legreménytelenebbnek látszó esetekben is igyekezett reményt ébreszteni. Eléjük tárta, hogy feddhetlenné és ártatlanná válhatnak. Olyan jellemre juthatnak el, mely Isten gyermekeivé teszi őket. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 191. o.

Március 25., csütörtök – „Megmaradnak utódaitok és a nevetek is” (Ésa 66:22–24)

Az új Jeruzsálem, a megdicsőült új Föld fővárosa „ékes korona... az Úr kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén”. „Benne volt az Isten dicsősége; ragyogása hasonló volt a legdrágább kőhöz, a kristályfényű jaspishoz.” „A népek az ő világosságában fognak járni és a föld királyai oda viszik be dicsőségüket.” Ezt mondja az Úr: „Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel.” (Ésa 62:3; Jel 21:11, 24; Ésa 65:9)

Isten városában nem lesz éjszaka. Nem lesz szükségünk pihenésre. Senki nem fárad el Isten szolgálatában, sem nevének dicsőítésében. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „És nem lesz szükségük szövetnekre és napvilágra, mert az Úr Isten világosítja meg őket.” (Jel 22:5) A nap fényét fölöslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig túlszárnyalja a déli verőfényt. A szent várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel árasztja el. A megváltottak az örök nappal világosságában fognak járni. – *Maranatha*, 356. o.

„Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülőé, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökön-örökké.” (Jel 5:13)

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget

tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet. – *A nagy küzdelem*, 678. o.

Teremtéskor a szombat meg lett szentelve. Az emberért elrendelt szombat eredete még abból az időből származik, amikor „együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának” (Jób 38:7).

A szombat nem csak Izrael népének adatott, hanem az egész világnak. Édenben az embernek lett bemutatva a Tízparancsolat többi előírásaihoz hasonlóan, ezért örökérvényűen kötelező. Jézus mondta a törvényről, amelybe belefoglaltatik a negyedik parancsolat is: „Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik...” (Mt 5:18) Amíg lesz föld és ég, a szombat is a Teremtő hatalmának jele marad. Ám amikor majd az új Földön újból virágba borul az Édenkert, akkor Isten szent nyugalomnapját mindenki meg fogja ünnepelni a nap alatt. Az új Föld lakói „szombatról-szombatra” eljönnek „engem imádni, szól az Úr” (Ésa 66:23). – *The Faith I Live By*, 37. o.

JEGYZETEK

JEGYZETEK

JEGYZETEK
